

www.burmeseclassic.com

စိန်သရဖူစာပေ

BURMESE
CLASSIC
.com

ဖောင်လှပျိုး

ဆင်းရောင်ခြုံ

အကြင်နာရွှေလက်

www.burmeseclassic.com

အကြင်နာရွှေလက်

မောင်လှမျိုး (ချင်းဆောင်းခြံ)

အမွေလုတယ်ဆိုတာ ခွေးစားခွက်ကို ဝိုင်းပြီးလုနေတဲ့
လမ်းဘေးက ခွေးလေခွေးလွင့်တွေရဲ့
အလေ့အထမျိုးနဲ့ တူတတ်တယ်။

(ထက်စိုး)

မောင်တို့၊

မောင်မောင်တို့၊

အမောင်တို့ဆိုတာ

ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာရော

ဗီဒီယိုထဲမှာရော

ဝတ္ထုစာအုပ်တွေထဲမှာရော

သီချင်းတွေထဲမှာရော ခေါ်နေလိုက်ကြတာ

ပလူကိုယ့်နေတာပဲ။

(မျိုးမျိုးပြင်)

(၁)

ကျော်သက်နိုင် ...

မင်း စာရေးပျင်းတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။

ငါ ဒီကိုရောက်နေတဲ့ နှစ်နှစ်ကျော်ကျော် အချိန်အတွင်းမှာ
မင်းဆီက စာတစ်စောင်မှ ရောက်မလာပေမယ့် မင်းပို့ပေးတဲ့ စား
စရာတွေ၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ငါ ရပါတယ်။

မင်း မှာကြားတဲ့ စကားတိုင်းကိုလည်း အဖေတို့၊ ညီမတို့
ရေးတဲ့ စာကတစ်ဆင့် ငါသိကြားရပါတယ်။ မျိုးဆီကလည်း ငါ
ကြားရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ကွာ အခု လောလောဆယ်မှာ ငါအလိုချင်ဆုံးအရာ
တစ်ခုက မင်းရေးတဲ့ စာတစ်စောင်ပါပဲ။ မင်း ငါ့ဆီကို စာတစ်စောင်

လောက် ရေးပါလားကွာ။

ငါ့ဆီကိုရေးတဲ့စာတွေထဲမှာ အဖေကတော့ သာကြောင်း မာကြောင်းပဲ ထည့်ရေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေကတော့ ဒီမှာ အိမ်ထောင် ဘက်လေး ဘာလေး မတွေ့သေးဘူးလားတဲ့။ ငါနဲ့မျိုးနဲ့ ချစ်သူတွေ ဆိုတာကို သိလျက်နဲ့ အမေ အဲဒီလိုမျိုး ရေးတယ်။

အဖေက သားကိုကျီစယ်တယ်လို့ပဲ ငါတွေးပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ငါ့ညီမ၊ ရေးတဲ့စာထဲမှာတော့ မျိုးမျိုးမြင့်က အစ်ကို ဆီကို စာမှန်မှန်ရေးရဲ့လားတဲ့။ ဖုန်းကော မကြာမကြာဆက်ရဲ့လားတဲ့။

မီးဝေးရင် ချိပ်အေးတယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံက ရေပြေခြားနေတဲ့ ချစ်သူတွေအပေါ်ကို ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ သက်ရောက်နိုင်သလဲ တဲ့။ ညီမ မသိလို့ မေးတာနော်တဲ့။

စာအသွားအလာတွေက ငါ ရင်ထိတ်စရာပါပဲကွာ။

သူငယ်ချင်း ကျော်သက်ခိုင် ...

ငါ မင်းကိုပဲ အကူအညီတောင်းပါရစေ၊ မင်းကိုပဲ အပူကင် ပါရစေ။ ကျေးဇူးပြုပြီး မင်း ငါ့ဆီကို စာတစ်စောင်လောက် ရေးပါ လားကွာ။

ငါ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်ရင် မျိုးနဲ့ငါ လက်ထပ်ကြမယ် ဆိုတာ အားလုံးအသိပါ။ ငါ့ရှာလို့ရသမျှ ငွေတွေကို အဖေနဲ့အမေဆီ

ကို ပို့ပေးသလို မျိုးဆီကိုလည်း ငါ ပို့ပေးနေပါတယ်။ ဒါကို မင်းလည်း သိမှာပါ။

မျှော်လင့်တကြီးနဲ့ ပြန်လာမယ့်နေ့ကျမှ ငါ့ရင်ဝက်ကို ဆောင့် အကန်ခံရသလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ကြုံရမှာ၊ ငါ အကြောက်ဆုံးပါကွာ။

ငါ လိုရင်းပဲ ပြောတော့မယ်။

မျိုး ဘာတွေလုပ်နေသလဲ၊ မျိုး ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ၊ မျိုးရဲ့ အခြေအနေကို ငါသိချင်တယ်။ သူ့ကိုလည်း ငါ မမေးချင်သလို အမေတို့ ညီမတို့ကိုလည်း ငါ မမေးချင်ဘူး။ မင်းစကားကိုပဲ ငါ အတည်ယူပါရစေ။ မင်း ငါ့ဆီကို စာရေးပါနော်။ ငါ အနူးအညွတ် တောင်းပန်တာပါ။ သူငယ်ချင်းရာ။

စာအမြန်ဆုံးရေးနော်။

ထက်စိုး (ခေတ္တ-စင်ကာပူ)

ထက်စိုး ...

မင်းလည်း သူတစ်ပါးနိုင်ငံမှာ ငွေရှာနေရတာ နှစ်နဲ့ချီနေပြီ

ပင်ပန်းနေရောပေါ့။

ပြီးတော့ စုမိဆောင်းမိ ရှိနေပြီပဲ။ အဲဒီက ရှာလာတဲ့ငွေနဲ့ မြန်မာပြည်မှာ အဲဒီမှာ ကြိုးစားသလို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ရင် ကြီးပွား နိုင်ပါတယ်။

ချစ်သူရည်းစားဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက် မထပ်ဖြစ်သေးခင်၊ ခွဲမနေသင့်ဘူးလို့ ငါယူဆတယ်။ ကိန္ဒရာ ကိန္ဒရီ တစ်ညတာ ဝေးတာတောင် ရက်ပေါင်းခုနစ်ရာ အလွမ်းမပြေကြဘူး တဲ့။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဝေးနေ ခွဲနေကြရတာ ညပေါင်းများစွာ လ ပေါင်းများစွာ။ ငါသာဆို လွမ်းလို့သေနိုင်တယ်။

မင်းတို့နှစ်ယောက်က ချောင်းခြားရုံတင်မကဘူး။ ရေခြား မြေခြား နိုင်ငံခြား။ လွမ်းရေးထက် ဝမ်းရေးခက်တာကို ငါသိပါတယ်။

ငါသာဆိုရင်တော့ ချစ်သူကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး ဝေးမြေရပ်ခြားကို စီးပွားသွားရှာဖွဲ့ နေနေသာသာ မျက်တောင်တစ်ခတ်အတွင်းမှာတောင် မျက်စိအောက်က ချစ်သူရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ပိုးမွန်ပိုးမွား၊ ဖုန်မွန်ဖုန်မွား လေး တစ်စတစ်လေ ကပ်ငြိထိပါးလေမလားလို့ စိုးရိမ်နေမိမှာပါ။

ချစ်သူနှစ်ဦးကြားကို ဘေးပရောဂ မဝင်ဖို့က ချစ်သူနှစ်ဦး နီးနေဖို့ လိုတယ်လေ။

မိန်းမသားဆိုတာမျိုးက လေယူရာယိမ်းတတ်တဲ့ ပန်းပွင့်၊

ပန်းခိုင်တွေလိုပဲ။ ပြင်ပလေ မယိမ်းမတိုက်အောင်၊ ဘေးအန္တရာယ် အသွယ်သွယ် မထိပါးရအောင် ဥပါယ်တံမျှင့်နဲ့ ကာကွယ်နိုင်စွမ်းရှိရမှာ က ချစ်သူယောက်ျားတွေရဲ့ တာဝန်ပဲ။

အဲဒီတာဝန် မင်း လစ်ဟင်းနေတယ်လို့ ငါ စွပ်စွဲလိုက်တယ် သူငယ်ချင်း။

ငါသာ မင်းနေရာမှာဆိုရင်တော့ နိုင်ငံကို မခွဲနိုင်တဲ့ စိတ် ကြောင့်ရော ချစ်သူကို သတိရတဲ့ လွမ်းစိတ်ကြောင့်ရော ကိုယ့်ပြည် ကိုယ့်နိုင်ငံကို အမြန်ဆုံး ပြန်လာဖြစ်မှာပဲ။

ဝမ်းရေးထက် လွမ်းရေးဘယ်လောက်ခက်ခက်၊ အလွမ်း နေမွန်းတည့်နေပြီဆိုရင်တော့ ဝမ်းရေးဟာ လွမ်းရေးလောက် ရင်ကို မထိခိုက်နိုင်ပါဘူး။ ဝမ်းရေးဆိုတာ အစာအိမ်ကိစ္စပါ။ လွမ်းရေးဆိုတာ အသည်းနှလုံးကိစ္စပါ။

အစာအိမ်ဆိုတာက သူ့အထဲကို ကောက်ညှင်းပေါင်းပဲ ရောက်ရောက်၊ ဟန်ဘာဂါပဲရောက်ရောက် အသာပြေသွားရင် ငြိမ် သက် သက်သာသွားစမြဲပါ။

အသည်းနှလုံးဆိုတာကတော့ သူ့လိုအင်ဆန္ဒက ကောက် ညှင်းပေါင်းဆို ကောက်ညှင်းပေါင်းရမှ၊ ဟန်ဘာဂါဆို ဟန်ဘာဂါရမှ ငြိမ်ဆိတ်သက်သာလေ့ရှိတယ်။

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

ကောက်ညှင်းပေါင်းလိုချင်တဲ့အသည်းနှလုံးကို ဟန်ဘာဂါ
တွေ ဘယ်လောက်ပုံပေး ပုံပေး။ သူ့အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝစေမှာ မဟုတ်
ဘူး။

အဲဒီတော့ အခုအချိန်မှာ မင်းလိုချင်တာ အသည်းနှလုံးရဲ့
လိုအပ်မှုလား။ အစာအိမ်ရဲ့ လိုအပ်မှုလား။ သေသေချာချာ စဉ်းစား
ပေါ့။ အသည်းနှလုံးကိစ္စက သိပ်အရေးကြီးတယ်ဆိုရင်တော့ အစာအိမ်
ထဲ ထည့်ဖို့ မြန်မာပြည်မှာ အစာရေစာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။

အစာအိမ်သာလျှင် အရေးကြီးတယ်ဆိုရင်တော့ လွမ်းတယ်၊
သတိရတယ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရမျိုးတွေ ဘယ်သူ့အတွက်မှ မသုံးသင့်ဘူး။

မင်းကို လွမ်းရေးကြောင့် ဝမ်းရေးလည်း မခက်စေချင်ဘူး။
ဝမ်းရေးထက် လွမ်းရေးလည်း မခက်စေချင်ဘူး။

ငါသာ မင်းနေရာမှာဆိုရင်တော့ ...

မြန်မာပြည်မှာ TAXI မောင်းစားမယ်။

ကျော်သက်ခိုင် (ခေတ္တ-လူ့ပြည်)

အကြင်နာရွှေလက်

ကျော်သက်ခိုင်၏စာကို ဖတ်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း မြန်မာပြည်ကို
အမြန်ဆုံးပြန်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အခန်းဖော်တွေက ဘာ
ကြောင့် ပြန်မှာလဲဟု မေးမြန်းကြသောအခါ သူ ချက်ချင်းအဖြေမပေး
ခဲ့။ မေးလွန်းမက မေးလာကြတော့မှ မြန်မာပြည်မှာ မင်္ဂလာသွား
ဆောင်မလိုဟု သူ ဖြေလိုက်သည်။ အခန်းဖော်တွေအားလုံး လက်ခုပ်
တီးကြ၏။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် ပြန်လာမှာလားဟု မေးကြသေးသည်။
ပြန်လာမယ်ဟု ရင်အမောကို လုံခြုံအောင် သိုဝှက်၍ ဖြေရ၏။ တစ်
နေရာရာ၌ ရင်ဖွင့်ချင်သည်။ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာအပိုင်အခဲသည်
ရင်ပွင့်လှမတတ် ကြီးမားပြည့်ကျပ်လွန်းလှ၏။

ကျော်သက်ခိုင် ရေးလိုက်သောစာ၏ စာကြောင်းများစွာ
အနက် အောက်ပါစာကြောင်းများကို သူ မင်နီဖြင့် မျှဉ်းသားကာ
အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုခဲ့ရသည်။

* ချစ်သူရည်းစားဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်

လက်မထပ်သေးခင် ခွဲမနေသင့်ဘူးလို့ ငါ ယူဆတယ်။

- ချစ်သူနှစ်ဦးကြားကို ဘေးပရောဂ မဝင်ဖို့က ချစ်သူနှစ်ဦး နီးနေဖို့ လိုတယ်လေ။
- မိန်းမသားဆိုတာမျိုးက လေယူရာယိမ်းတတ်တဲ့ ပန်းပွင့် ပန်းခိုင်တွေလိုပဲ။
- ငါသာ မင်းနေရာမှာဆိုရင်တော့ မြန်မာပြည်မှာ TAXI မောင်းစားမယ်။

ကျော်သက်ခိုင်ရေးလိုက်သည့်စာထဲတွင် သူ့ချစ်သူ မျိုးမျိုးမြင့်၏ အမည်နာမ လုံးဝမပါ။

မျိုးမျိုးမြင့်၏ နေမှုထိုင်မှုအခြေအနေကို သုံးသပ်အကြောင်းကြားရာရောက်သော စကားလုံးမျိုးကို တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှထည့်မရေး။ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာစေချင်ကြောင်းကိုပင်လျှင် ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းမျှသာ ရေးလိုက်၏။

ကျော်သက်ခိုင်၏ စရိုက်ကို သူ့အသိဆုံးဖြစ်သည်။ သာမန်ထမင်းစားရေသောက်ကိစ္စမျိုးကိုသာ တဲ့တိုးပြောလေ့ရှိသည်။

“ထမင်းဆာတယ် မင်း ငါ့ကို ထမင်းဝယ်ကျွေး” ဆိုတာမျိုး။

“မြန်မာတွေ ထီးသုဉ်းနန်းသုဉ်းဖြစ်ခဲ့တာ ရှေးဘုရင်တွေ ပလ္လင်လုနေလို့ပဲ”

စသဖြင့် တိုက်ရိုက်တဲ့တိုး ပြောတတ်သည်။

လွန်စွာ အရေးကြီးသည့်ကိစ္စ၊ ပြဿနာဖြစ်နိုင်ခြေရှိသော အကြောင်းအရာမျိုးကိုမူ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပြောပြအသိပေးလေ့မရှိ။ ဝေ့ကာဝိုက်ကာ သွယ်ကာရစ်ကာ ပြောလေ့ရှိ၏။

“မင်းနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တဲ့ကောင်က မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲမှုနဲ့ ထောင်ကျူးတယ်တဲ့။ အဲဒီ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးတဲ့ကောင်တွေက များသောအားဖြင့်တော့ အပေါင်းအသင်းဆွယ်လို့ စမိကြတာချည်းပဲ။ မင်း စီးကရက်တွေ ဘာတွေသောက်ရင် သူများပေးတာ မသောက်နဲ့”

“အဲဒီကောင်က ဆေးသမား။ မင်း သူနဲ့မပေါင်းနဲ့” ဟု တဲ့တိုးပြောရမည့်အစား ထိုကဲ့သို့ သွယ်ဝိုက်သတိပေးလေ့ရှိသည်။

“နိုင်ငံရေးဆိုတာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ ရှုပ်ထွေးတယ်ကွ။ ပါတီနိုင်ငံရေးနဲ့ အမျိုးသားနိုင်ငံရေးဆိုပြီး နှစ်မျိုးခွဲခြားလို့ရတယ်။ အမျိုးသားနိုင်ငံရေးက မရှုပ်ထွေးဘူး။ နိုင်ငံနဲ့လူမျိုးအတွက် လက်လှမ်းမီသလောက် အကျိုးပြုမယ့်အလုပ်တွေ လုပ်တာ။ အဲဒါ အမျိုးသားနိုင်ငံရေးပဲ။ ပါတီနိုင်ငံရေးကတော့ ရှုပ်

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ

တယ်။

သူ့ပိတိ ကိုယ့်ပိတိ ခွဲခြားစိတ်၊ သူ့ထက်သာ မနာလိုတဲ့စိတ်က ပထမ တိုင်းပြည်အတွက်က ဒုတိယဆိုတာမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ သူကတော့ ပိတိအတွင်း စည်းကမ်းမလိုက်နာတဲ့ ပိတိတွင်း ဖောက်ပြန်ရေးသမား၊ သူကတော့ သာရာကူးတဲ့လူ စသဖြင့် အတွင်းလိုက်စားမှုမျိုးတွေ ပိတိရန်ပုံငွေကိစ္စမျိုးတွေ ရှုပ်ထွေးနေလေ့ရှိတယ်။

အကောင်းဆုံးကတော့ နိုင်ငံရေးနဲ့ ကင်းကင်းနေတာ အန္တရာယ်ကင်းပါတယ်ကွာ။ မင်း တကယ် နိုင်ငံရေးလုပ်ချင်ရင် ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ကအမှိုက်ကို ကိုယ်စင်အောင်သိမ်း၊ မြောင်းတူး၊ လမ်းခင်း၊ အဲဒါလေးပဲ နေ့တိုင်း လုပ်ကြည့်ပါဦး။”

“နိုင်ငံရေး မလုပ်နဲ့” ဟု တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောရမယ့်ကိစ္စကို ထိုမျှ ရှည်လျားစွာ သွယ်ဝိုက်ဝေဝဲ၍ ပြောလေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ကျော်သက်နိုင်ရေးလိုက်သောစာကို ဖတ်ပြီးပြီးချင်း မြန်မာပြည်ကို အမြန်ဆုံးပြန်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ချစ်သူ မျိုးမျိုးမြင့်သာ မည်သို့သော ချွင်းချက်မျှ ရှိမနေပါက

အကြင်နာရွှေလက်

‘ဟေ့ကောင် စိုးရိမ်စရာမဟုတ်ဘဲ စိုးရိမ်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်ဆက်လုပ်’ ဆိုတာမျိုးကို ကျော်သက်နိုင် တိုတိုတုတ်တုတ် ရေးလိုက်ပေလိမ့်မည်။

စာအရေးပျင်းသူ ကျော်သက်နိုင်၏ ရှည်လျားစွာ ရေးလိုက်သည့် သွယ်ဝိုက်သောစကားလုံးများထဲ၌ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာစေလိုခြင်း အရိပ်အရောင်တွေကို သူ ရှာဖွေတွေ့ရှိလိုက်လေသည်။

အိမ်ပြန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ခါမှ အိမ်ကို သတိရစိတ်က ပို၍ပင် ကြီးမားလာပြန်၏။

(၂)

ရက်သတ္တပတ် သုံးပတ်မျှ ကြာသောအခါတွင် ကုမ္ပဏီသို့ အသိပေးပြီး မြန်မာပြည်သို့ မည်သူ့ကိုမျှအကြောင်းမကြားဘဲ သူ ပြန်ရောက်ခဲ့လေ၏။

လေဆိပ်မှထွက်လျှင်ထွက်ချင်း အရင်ဦးဆုံး သူတွေ့ဆုံလို သောသူသည် အဖေ အမေ မဟုတ်၊ ညီ ညီမတွေ မဟုတ်၊ သူ့သူငယ် ချင်း ကျော်သက်ခိုင်ကိုသာ သူ တွေ့ချင်နေလေသည်။

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ထို့ကြောင့် သူ့သူငယ်ချင်း ကျော်သက်ခိုင်ရှိရာ ပန်းဆိုးတန်း
လမ်း စာအုပ်အဟောင်းရောင်းသည့်ဆိုင်တန်းဘက်သို့ ကားငှား၍လာ
ခဲ့၏။

ခရီးသွားအိတ်ကြီးတစ်လုံးကိုသာ ဆွဲကိုင်လာသော သူ့ကို
မြင်လျှင်မြင်ချင်း ကျော်သက်ခိုင်က ခင်းဖြန့်ထားသော စာအုပ်များကို
ကျော်လွှားပြီး သူ့ထံသို့ လျှင်မြန်စွာလာ၏။ အနီးရှိ ကောင်လေး
တစ်ယောက်ဘက်သို့လှည့်ကာ 'ငါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာရှိမယ်' ဟု
ပြောလိုက်၏။

"ဘာဖြစ်လို့ အလောတကြီး ပြန်လာတာလဲ၊ မင်းမိဘတွေ
ကို မင်း ဘယ်လိုပြောမလဲ" ဟူသောမေးခွန်းတွေ မေးလိမ့်မည်ဟု
သူ ထင်ထားသော်လည်း ကျော်သက်ခိုင်၏ပါးစပ်မှ မည်သည့်စကားမျှ
ထွက်မလာသည့်အပြင် မည်သို့သော အံ့ဩမှုအရိပ်ကိုမျှ မတွေ့မမြင်
ရချေ။ အေးဆေးတည်ငြိမ်လွန်းသော မျက်နှာထား။

"ထမင်း စားပြီးပြီလား"

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

ကျော်သက်ခိုင်က ...

"ငါ မစားရသေးဘူး။ လာ ... ဟို ပလက်ဖောင်းပေါ်က
လက်ဖက်သုပ်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်နဲ့ထမင်းနဲ့ စားမယ်။ မင်း လက်ဖက်

အကြင်နာရွှေလက်

ရည်သောက်" ဟု ပြောပြီး ခရီးသွားအိတ်ကိုကုဆွဲကာ ဦးဆောင်ခေါ်
ငင်သွားလေ၏။

သူ စီးကရက်သောက်သည်။ လမ်းဘေးစားပွဲငယ်လေးပေါ်ရှိ
လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်သည် အံ့ဩစွာထောင်းထောင်း ထမနေသော်
လည်း အပူပြင်းလျက်ရှိနေပေမည်။

ကျော်သက်ခိုင်က လက်ဖက်တစ်ဖွန်း စားလိုက်၊ ထမင်း
တစ်ဖွန်းစားလိုက်၊ ငရုတ်သီးစိမ်း တစ်တောင့်ကိုက်လိုက်၊ ပြီးနောက်
ရေခဲပူကို ဖြည်းဖြည်းစွာ မှုတ်သောက်လိုက်ဖြင့် ရှိနေ၏။ လက်ဖက်
လေးငါးဖွန်း ထမင်း လေးငါးလှတ်၊ ရေခဲသုံးလေးခွက်တို့ လျော့ပါး
သွားသည့်အခါကျမှ ကြက်သွန်ဖြူအမြှာငယ်များကို အခွံခွာရင်း ...

"လေဆိပ်ကနေ ဒီကိုတန်းလာတာလား"

"ဟုတ်တယ်"

အင်္ကျီရင်ဘတ် ကြယ်သီးစေ့များကို ဖြုတ်ရင်း သူပြောသည်။
ခရီးသွားအိတ်ပေါ်ရှိ အပေါ်အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ လက်ကိုင်ပပီငယ်ကို

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

ထုတ်ပြီး ချွေးသုတ်နေစဉ် ကျော်သက်ခိုင်က ...

“ဘယ်သူမှ လာမကြိုဘူးလား”

သူခေါင်းခါပြီး ...

“ငါ ပြန်ရောက်နေတာ ဘယ်သူမှ မသိသေးဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အကြောင်းမကြားဘဲနဲ့ ငါပြန်လာတာ”

ကျော်သက်ခိုင် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေသည်။

“မင်းရော အဆင်ပြေရဲ့လား” ဟု သူမေးသည်။

“တိုက်နဲ့ ကားနဲ့ တယ်လီဖုန်းနဲ့ မနေနိုင်တာ ကလွဲရင် အားလုံးအဆင်ပြေတယ်”

“ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုမှာ အလုပ်လေးဘာလေး လျှောက်ပါလားကွာ။ မင်းကလည်း လမ်းဘေးမှာ”

မဲ့ပြီး ပြုံးသည်။

“သူများဆီမှာ အလုပ်မတောင်းချင်လို့ ဈေးရောင်းနေတာပေါ့ကွ”

ပြောပြီး လက်ဖက်နှင့်ထမင်းကို တစ်ဖွန်းချင်း မှန်မှန်စားနေ၏။ ရေခွေးတစ်ခွက် သောက်လိုက်ပြီး ...

“မင်း ဟိုကို ပြန်သွားရဦးမှာလား”

အကြင်နာရွှေလက်

“အခြေအနေအရပ်၊ သွားလည်းဖြစ်တယ်၊ မသွားလည်းဖြစ်တယ်”

စကားကို ခဏရပ်သည်။ ကျော်သက်ခိုင်ကိုကြည့်ပြီးမှ ...

“ကျော်သက်ခိုင်၊ ငါ ပြန်သွားသင့်သလား” သူ့ကို ကျော်သက်ခိုင် ပြန်ကြည့်သည်။ အတန်ကြာမှ ...

“ငွေများများရှာချင်ရင် သွားပေါ့ကွ”

“ငါ ငွေလည်း ရှာချင်တယ်။ စိတ်လည်းချမ်းသာချင်တယ်”

ကျော်သက်ခိုင် ရယ်လေ၏။ ရယ်လျက် ...

“လူ့ရောစိတ်ရော ချမ်းသာဖို့ဆိုတာ လူတိုင်း လိုချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲကွ။ ငါ့ကိုကြည့်။ ငါ စိတ်ချမ်းသာတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူမချမ်းသာဘူး။ နှစ်ခုစလုံး ချမ်းသာဖို့ဆိုတာ အင်မတန်ရခဲတဲ့ကိစ္စပဲ”

သူ သက်ပြင်းချ၏။

“ကျော်သက်ခိုင်”

“ပြော”

“ငါ မျိုးအကြောင်းကိုသိချင်တယ်”

“ငါ နှာစေးနေတယ်”

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

“နေမကောင်းဘူးလား”

တဟားဟား ရယ်လေသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ငါ နှာစေးနေတယ်ဆိုတာ အမတ်ကြီးဦး

ပေါ်ဦး နှာစေးတာမျိုးကွ”

“ငါ ကြားဖူးတယ်။ ဂဃနဏမသိဘူး”

ဆီဝှေ့နေသည့် နှုတ်ခမ်းများကို စားပွဲပေါ်ရှိ စက္ကူပါးများ

ဖြင့် ဖိသုတ်ပြီး ကျော်သက်ခိုင်က ...

“ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်တုန်းက အိမ်ရှေ့
စံသားတော်ကြီး ရွှေတောင်မင်း သေသွားတော့ ထီး
နန်းဆက်ခံမယ့်သူက ဘိုးတော်ဘုရားရဲ့ မြေးတွေဖြစ်
တဲ့ စစ်ကိုင်းမင်းနဲ့ သရက်မင်း၊ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်။

စစ်ကိုင်းမင်းကအကြီး၊ သရက်မင်းကအငယ်။
သရက်မင်းဆိုတာ သာယာဝတီမင်း ဖြစ်မယ့်သူ။

သူတို့နှစ်ယောက်အနက် ဘယ်သူ့ကို အိမ်ရှေ့
မင်းအဖြစ် သတ်မှတ်သင့်သလဲလို့ ဘိုးတော်ဘုရားက
မှူးမတ်တွေ ပြည်သူတွေကို မေးတယ်။

သရက်မင်းသားကို လိုလားတဲ့သူတွေက

အကြင်နာရွှေပက်

သရက်မင်းသားကိုပဲ အိမ်ရှေ့အရာထားသင့်တယ်လို့
တင်လျှောက်ကြတယ်။ အဲဒါကို စစ်ကိုင်းမင်းသား
ကြားတော့ သရက်မင်းသားကို ထောက်ခံတဲ့သူတွေ
ကို နှိပ်စက်တော့တာပဲ။

နောက်တစ်ခါ ဘိုးတော်ဘုရားက မှူးမတ်
တွေ၊ ပြည်သူတွေ ကို အိမ်ရှေ့အရာ ဘယ်သူထားရ
မလဲ မေးပြန်ရော။

စစ်ကိုင်းမင်းကို ကြောက်ရွံ့တဲ့သူတွေက စစ်
ကိုင်းမင်းသားကိုသာ အိမ်ရှေ့အရာထားသင့်ကြောင်း
လျှောက်တင်ကြတယ်။

ဒါကို သရက်မင်းသားကြားပြန်တော့ အဲဒီ
စစ်ကိုင်းမင်း ထောက်ခံသူတွေကို နှိပ်စက်ပြန်ရော။

နောက်တော့ ဘိုးတော်ဘုရားက အမတ်ကြီး
ဦးပေါ်ဦးဆီက အကြံတောင်းတယ်။

အမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦးက သရက်မင်းကို
ထောက်ခံရင် စစ်ကိုင်းမင်း ထောင်းမယ်။ စစ်ကိုင်း
မင်းကို ထောက်ခံရင် သရက်မင်းက ထောင်းမယ်
ဆိုတာ သိကြားထားတော့ ယုံမင်းနှာစေးတဲ့ပုံပြင်ကို

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

သံတော်ဦးတင်လိုက်တယ်”

ကျော်သက်နိုင်က စကားရပ်ပြီး ရေခွေးတစ်ခွက်သောက်၏။

ပြီးနောက် ရေခွေးဖြင့် ခံတွင်းကျင်းသည်။ ရှည်လျားဝေ့ဝိုက် တော့မည့်စကားဟု သိလျက် သူ နားစိုက်ထောင်နေသည်။

“တစ်ခါတုန်းက အစာဝပြီး အိပ်ပျော်နေတဲ့ ခြင်္သေ့မင်းကြီးကို ဝက်၊ သမင်၊ ယုန်တို့က သက် တော်စောင့်လုပ်ရတယ်။

ခြင်္သေ့မင်းကြီး အိပ်ရာကနိုးတော့ ပါးခနဲသမ်း ပြီး သမင်ကို မေးတယ် ‘ဟဲ့သမင် ငါ့ရဲ့အာခံတွင်းနဲ့ က မွှေးသလား၊ နံ့သလားတဲ့’။

သမင်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ အရှင် ခြင်္သေ့မင်းကြီးရဲ့ ခံတွင်းတော် အင်မတန် မွှေးကြိုင်လှ ပါတယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ ငါ ဒီလောက် အညှီအ ဟောက်တွေစားနေတာ အပုပ်နဲ့ထွက်ရမှာကို သမင် က မုသားပြောတယ်။ လိမ်တယ်ဆိုပြီး သမင်ကို ကိုက်သတ်လိုက်တယ်။

နောက်ပြီးမှ ဝက်ကို စောစောကလို မေး ရော။ ဝက်က သမင်မွှေးတယ်လို့ လိမ်ပြောတာကို

အကြင်နာရွှေလက်

ကိုက်သတ်တယ်။ ငါ အမှန်ပြောမှလို့ တွေးပြီး ပုပ် စော်နံ့တယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

ခြင်္သေ့မင်းက ငါ့လိုခြင်္သေ့မင်းရဲ့ အာခံတွင်းကို ပုပ်တယ်၊ နံ့တယ်လို့ ပြောတာ စော်ကားတာပဲဆိုပြီး ဝက်ကို ကိုက်သတ်လိုက် ပြန်ရော။

ပြီးတော့မှ ကျန်တဲ့ယုန်ကို မေးပြန်ရော။ ညာ ပြောတဲ့သမင် သေတာကိုရော အမှန်ပြောတဲ့ဝက် သေတာကိုရော မြင်ထားတဲ့ယုန်က မှန်လှပါ အရှင်ရဲ့ အာခံတွင်းကို အရှင်ရဲ့အမိန့်ဆန္ဒအရ အဖြေပေးရန် ရှုရှိုက်နမ်းကြည့်ပါသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ အနံ့ခံလို့ မရလောက်အောင် နှာစေးနှာခေါင်းပိတ်နေပါသဖြင့် မည်သို့မျှ အနံ့ခံ၍မရ ဖြစ်နေပါတယ်လို့ လျှောက် လိုက်တဲ့အတွက် အလျှောက်ကောင်းတဲ့ ယုန်လေး အသက်ဘေးက လွတ်သွားဖူးတယ်တဲ့။

အဲဒီ ရွှေယုန်လိုပါပဲ၊ ဦးပေါ်ဦးကလည်း မင်း သားနှစ်ပါးရဲ့ကိုစွကို အဖြေပေးဖို့ရာမှာ နှာစေးနေလို့ မတင်လျှောက်တတ်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်လို့ ဘိုး တော်ဘုရားကို သံတော်ဦးတင်လိုက်တယ်တဲ့”

www.burmeseclassic.com

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ကျော်သက်ခိုင်၏ ရှည်လျားသော ပုံပြင်ရာဇဝင် စကားအဆုံး
၌ သူ့အနေဖြင့် သက်ပြင်းမောတစ်ခုကိုသာ မှတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။

“မင်းမေးတဲ့ မျိုးမျိုးမြင့်အကြောင်းကို ဖြေဖို့

ငါလည်း နှာစေးနေတယ်၊ ကျော်သက်ခိုင်”

သူ အဝေးသို့ ငေးမောပြီး ...

“အမေတို့ ညီမတို့ကို မေးရင် သာလိုနာလိုတဲ့
ဆန္ဒစကားတွေ ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ မင်းခင်ကို အရင်ဆုံး
လာပြီး ငါ မေးရတာပါကွာ”

“မိသားစုကြား၊ ချစ်သူနှစ်ဦးကြားမှာ ဘာ
စကားမှ မပြောသင့်ဘူးလို့ ငါယူဆတယ် ထက်စိုး”

“ငါ မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းလေကွာ”

“သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ငါ့စကားတစ်ခွန်း၊ ငါ
သတင်းတစ်ခုကြောင့် ချစ်သူတွေဖြစ်တဲ့ မင်းနဲ့မျိုးမျိုး
မြင့်တို့ ပြဿနာဖြစ်ကြတာပါဆိုတဲ့ အခြေအနေမျိုး
ကို ငါ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ကြဉ်နေတာပါ”

“မင်းကိုမှ မမေးရရင် ငါ ဘယ်သူ့ကို မေးရ
မှာလဲ၊ ကျော်သက်ခိုင်”

“မင်းရဲ့မိသားစု၊ မင်းရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်က မင်း

အကြင်နာရွှေပက်

မမေးဘဲ ဖြေမယ့်သူတွေပဲ ထက်စိုး”

“သဘောမတူလို့ ခြေထိုးတဲ့ စကားမျိုးတွေ
ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သားသမီး ဒုက္ခရောက်မယ့်စကားမျိုးကို
ဘယ်အမေကမှ လိဆယ်ပြီး ပြောမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးနေလို့လား
ကွာ”

သူ စိုးထိတ်တကြီး မေးသည်။ ကျော်သက်ခိုင်က အကြမ်း

ပန်းကန်လုံးနှစ်လုံးထဲသို့ ရေခွေးတွေ ငှဲ့နေ၏။ ရေခွေးငွေ့သည်
အပူမလျော့ပါး။ အနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ခွက်သည်လည်း မျက်နှာပြင်
တင်းမာနေလေ၏။

“ငါသာ မင်းနေရာမှာဆိုရင် မဖြေချင်တဲ့သူကို
မေးခွန်းတွေမေးနေမယ့်အစား အမေးခံရတဲ့သူ မဖြေ
တာဟာ မင်္ဂလာစကား မဟုတ်လို့ဘဲလို့ တွေးပြီး
အိမ်ကို အမြန်ပြန်မိလောက်ပြီ”

လက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါသည် ရေခွေးပန်းကန်အတွင်းသို့
ကျလှလှ ဖြစ်သွားရ၏။

“အေးကွာ၊ ငါ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ကျော်သက်နိုင်။ မင်းပြောတာကို ငါ သဘောပေါက်
ပါတယ်”

“တကယ်ဆို မင်းအမေ့ကို အရင်သွားသင့်
တယ်ကွ။ လောကကြီးမှာ အမေ့ထက် ဘယ်သူ့ကို
ပိုပြီး ယုံကြည်သင့်လို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ။ ငါမှားသွားတယ်”

“တစ်ခုတော့ ငါပြောချင်တယ် ထက်စိုး။ ဘာ
ပဲသိသိ၊ ဘာပဲကြားကြား။ ဘာပဲလုပ်လုပ် စိတ်လိုက်
မာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ချစ်သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုသော်လည်း ...

ချစ်သူ့အသံကို ကြားလိုသော်လည်း ...

ချစ်သူ့ထံကို မသွားဝံ့သေး။

ချစ်သူ့အသံကို မကြားဝံ့သေး။

သူ့ကိုမြင်လျှင်မြင်ချင်း (ကျော်သက်နိုင်မှအပ) အားလုံး အံ့ဩ
ကြမည်ကို သူ ကြိုသိထားသည်။ ချစ်သူ၏ အံ့ဩခြင်းမျက်နှာကို
အမြန်ဆုံး မြင်လိုလှပေပြီ။

(၃)

အဖေ၊ အမေ၊ ညီ၊ ညီမတို့အားလုံး အံ့ဩနေကြသည်။

“ပြန်လာမှာကို ဘာဖြစ်လို့ အကြောင်းမကြားတာလဲ” ဟု အဖေ
မေးသည်။ “ဟုတ်သားပဲ သားရယ်” ဟု အမေပြောသည်။ ညီနှင့်
ညီမတို့၏ ပြုံးပျော်နေပုံကို မြင်ရသဖြင့် ကြည်နူးမိသလို ရှိနေနိုင်သည်။

သူ အမှုထမ်းရာကုမ္ပဏီတွင် အရာရောက်သော မြန်မာလူမျိုး
တစ်ဦးသည် သူနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ကြောင်း၊ ထိုသူ၏ခွင့်ပြုချက်၊
ကုမ္ပဏီ၏ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ပြန်လာနိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တရားဝင် ဝင်
ထွက်သွားလာနိုင်ခွင့် သူ့မှာရှိကြောင်း၊ ပြန်လာမည်ကို အကြောင်း
ကြားလျှင်ပင် အလုပ်ပိုဖြစ်နေမှာစိုးသဖြင့် လေယာဉ်အဆင်သင့်တုန်း
ပြန်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း အဖေနှင့်အမေကို သူပြောပြသည်။

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

မိသားစုတစ်ခုလုံး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် သူ ပြန်လာခြင်းအပေါ်
ဝမ်းသာကြည်နူးမှု လျှော့ပါးစရာ အရိပ်အယောင်ကို စဉ်းငယ်မျှ မတွေ့
ရ။ အဖေလည်း သူ့ကို လွမ်းနေပေလိမ့်မည်။ အမေလည်း သူ့ကို
လွမ်းနေပေလိမ့်မည်။ ညီ ညီမတို့လည်း သူ့ကို လွမ်းနေပေလိမ့်မည်။

ညီဖြစ်သူက ပြည်ပနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု
အခြေအနေတွေကိုမေး၏။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြသည်
ကို အဖေနှင့်အမေက နားထောင်နေကြ၏။ ညီမဖြစ်သူက သူသိချင်
ရာတွေကို တစ်ခွန်းတလေ ဝင်ရောက်မေးမြန်း၏။

ပြန်လည်ဆုံစည်းခါစ မိသားစု၏စကားဝိုင်းသည် နှစ်နာရီ
နီးပါးမျှ ကြာ၏။ ထိုအခါကျမှ သတိထားမိသည်။ ပြောဆိုမေးမြန်း
သည့် အကြောင်းအရာတွေထဲတွင် သူ့ချစ်သူမျိုးမျိုးဖြင့်၏အမည်နာမ
ကို ထည့်သွင်းမပြောဖြစ်ကြ။ စကားစလိမ့်နီးနီး သူ့စောင့်ဆိုင်းကြည့်
သေး၏။ ကိုယ်တိုင် စကားစရမည်ဆိုလျှင်ပင် ခရီးရောက်မဆိုက်ဟု
တွေးမိပြီး မိသားတစ်စုလုံးကို အားနာရလေသည်။

“သားကြီး ပြန်လာတာ မောင်ကျော်သက်ခိုင်
သိပြီးပြီလား”

အဖေအမေစကားသံကို ကြားကြားချင်း မုသားသုံးဖို့ စဉ်း
စားဖြစ်သေးသည်။ သို့သော် ဖုံးကွယ်လိုစိတ်မရှိ။

အကြင်နာရွှေလက်

“လေဆိပ်က ပြန်လာလာချင်း၊ သူ့ဆီကို
အရင်ဝင်ခဲ့တယ် အဖေ။ ဒီကောင် အိမ်ကို အဝင်
အထွက်လုပ်ရဲ့လား”

“တစ်ပတ်ကို တစ်ရက်နှစ်ရက်တော့ ရောက်
လာတတ်တယ်။ ဒါတောင် ညနေစောင်းမှ လာတာ”

ဟု အဖေပြော၏။

“အစ်ကိုကလည်း သူ့သူငယ်ချင်းဆီများ
အရင်ဝင်ခဲ့ရတယ်လို့။ ညီမတို့ဆီကို အရင်ပြန်လာ
တော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ။ တွေ့လား အဖေ။ အစ်ကို
က မိဘမျက်နှာကို အရင်မကြည့်ဘူး။ သူငယ်ချင်း
မျက်နှာ အရင်သွားကြည့်တာ”

အမေ ပြုံးနေသည်။ သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်သော မျက်ဝန်း
မျိုး အမေ့မျက်နှာပေါ်တွင် မတွေ့ရ။

“အိမ်ရောက်ပြီးမှ ငြိထဲပြန်ထွက်ရရင် မထွက်
ဖြစ်တော့မှာ စိုးလို့ ကြိုတုန်းဝင်ခဲ့တာပါ”

“မောင်ကျော်သက်ခိုင်ကို ချွေးတလုံးလုံးနဲ့မှ
တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

ဟု အမေမေးသည်။

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

“ဟုတ်တယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ ချွေးတလုံးလုံး

ပဲ”

ညီမက ...

“ကိုကျော်သက်နိုင်လာတဲ့ ညနေဆိုရင် အဖေ နဲ့စကားပြောကြတာ အရမ်းဗဟုသုတရတာပဲ။ တရား အကြောင်း ဘုရားအကြောင်း ပြောရင်လည်း အရမ်း နားထောင်လို့ ကောင်းတယ်”

ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ညီမ ထုတ်ပေးထားသော ရေအေးခွက်ကို တစ်ဝိုက် ယူသောက်လိုက်ပြီး ...

“ဒီကောင်က တရားသမားဖြစ်နေပြီလား”

ညီက ...

“တရားသမားရယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုကြည့်ရတာ အဲဒါမျိုးနဲ့တူနေတယ်။ ကိုကြီးလိုပဲ ကိုကျော်သက်နိုင်က ဘွဲ့ရထားပေမယ့် အဲဒီအပေါ်ကို သူ ဂုဏ်မယူဘူး။ မပုံကြားဘူး။ နေတတ်သလိုနေ တယ်။ စားတတ်သလို စားတယ်။ စကားရိုင်းနဲ့ ပြော ရရင် ဖြစ်သလိုနေ၊ ဖြစ်သလိုစားပုံပဲ။ ကျွန်တော်က တော့ အဲဒီပုံစံကို ကြိုက်တယ်”

အကြင်နာရွှေလက်

ညီမက ...

“သူက ကြီးပွားချမ်းသာအောင် မလုပ်တော့ ဘူးလား မသိဘူးနော်”

သူ ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြသည်။

လက်မှနာရီ ညှော်ခန်းနံရံမှနာရီကို တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး ...

“ညီလေး၊ ဖုန်း ဘယ်နားမှာ ဆက်လို့ရလဲ”

ညီဖြစ်သူက ...

“အိမ်ပျက်စောင်းထိုးက စတိုးဆိုင်မှာ ဆက် လို့ရတယ်။ ကိုကြီး ဘယ်ကိုဆက်မလို့လဲ”

“မျိုးမျိုးမြင့်ဆီ ဆက်မလို့”

အမေက ...

“ညနေစောင်းလောက်မှ ဆက်ပါလား သား ကြီးရယ်။ ခဏတစ်ဖြုတ် အနားယူလိုက်ဦးလေ”

သူ ‘ဟုတ်ကဲ့’ လိုက်သည်။

“တစ်အောင့်နေရင် ရေချိုး”

ဟု အမေပြော၏။ ညီမနှင့်ညီဖြစ်သူဘက်သို့လှည့်ကာ ...

“ညီလေးတို့က ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အစ်မကို လိုက်လို့မလို့၊ အစ်မက ကွန်ပျူတာ

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

သင်တန်း တက်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ညကျမှ သွားရမှာ။ ဒီနေ့ည ခရီးထွက်ရမယ်”

“ညီလေးက ဘယ်မှာလုပ်နေတာ”

ဟု သူ့လုပ်ငန်းဌာနကို မေ့လျော့နေသဖြင့် ပြန်မေးဖြစ်သည်။

“စတိုးဆိုင်မှာလုပ်နေတာ။ နယ်ဆိုင်ခွဲတွေကို

ပစ္စည်းသွားပို့ ရင် ကျွန်တော်ပါ လိုက်သွားရတယ်”

“အင်း၊ ကောင်းတယ်” ဟု သူပြောသည်။

မျိုးမျိုးမြင့်အကြောင်းကို မိသားစုတွေနှင့် စကားဖောင်မဖွဲ့

လိုက်ရသဖြင့် ရင်မှာ လစ်ဟာနေသလို ခံစားရ၏။

ရေချိုးနေစဉ် ရေချိုးပြီး အနားယူနေစဉ် အတွေးပေါင်းစုံလွင့် ဟုံ့သည်။ နိုင်ငံရပ်ခြား၌ အချိန်ပြည့်နီးပါး ပင်ပန်းခဲ့ရခြင်းတွေ၊ နိုင်ငံ သားအချင်းချင်း ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေမှာ တွေ့ကြုံခင်မင်ခဲ့ပုံတွေ၊ အခန်း ဖော်အချင်းချင်း ကူညီရိုင်းပင်းကြပုံတွေကို သတိတရ ဖြစ်နေချေသေး သည်။

အကြင်နာရွှေလက်

အဖေ ပင်စင်မယူခင်အထိ သူ၏ကျောင်းသားဘဝ၊ မိဘ နှစ်ပါး၏ ကျွေးမွေးခဲ့သောဝတ္တရား၊ သူ၏ ကြိုးပမ်းမှုတွေကို ပြန်စဉ်းစား ခဲ့သမျှ ယခုတိုင် အမောပြေစရာမရှိသေး။ အဖေ၏ပင်စင်လစာ၊ အမေ၏ ပင်စင်လစာ၊ ကျောင်းတက်ရင်း စက်ချုပ်ခဲ့သော ညီမ၏ ဝင်ငွေ၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးစ ညီငယ်၏ဝင်ငွေ၊ သူ၏ ရှာဖွေမှုတို့ ကြောင့် မိသားစုချောင်လည်ခဲ့ရသည်တို့ကို တွေးကြည့်မိတော့မှ အမောပြေသလို ခံစားရ၏။

ကျော်သက်နိုင်နှင့်သူ ဘွဲ့ရပြီးသည်အထိ သူက အလုပ်လက် မဲ့။ ကျော်သက်နိုင်ကတော့ ယခင်ကတည်းက ယခုလက်ရှိအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကာလက အဖေ ပင်စင် ယူပြီးခါစ ကျော်သက်နိုင်လို ဝင်ငွေမျိုးပင် သူ့မှာမရှိသေး။

စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် သူ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ မျိုးမျိုး မြင့်က စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ညီမ။ ငွေလက်ခံစားပွဲတွင် ထိုင်ရသူ၊ စတိုး ဆိုင်တွင် သုံးလမျှ လုပ်ကိုင်ရင်း အရောင်းဝန်ထမ်းများကို ဦးဆောင်ရ

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ

သူ့အဖြစ် သူ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။

မျိုးမျိုးမြင့်သည် ရုပ်ရည်အသင့်အတင့် ရှိ၏။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ခေတ်မီသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် အတူနေသည်။ သူ့ထက် အသက်လေးငါးနှစ်ခန့် ငယ်ပေလိမ့်မည်။ ပြောဆိုဆက်ဆံရင်းမှ အတန်းပညာမပြည့်စုံသူဟု သူသိခဲ့ရ၏။

မျိုးမျိုးမြင့်က လူမှုဆက်ဆံရေး ကျွမ်းကျင်သည်။ စကားနည်းသော သူ့ကိုပင် ရယ်အောင် ပြုံးအောင် ပြောဆိုနောက်ပြောင်တတ်သည်။ ခြောက်လခန့်အကြာတွင် မျိုးမျိုးမြင့်အား သူ ချစ်စကားပြောဖြစ်၏။ သူ့ချစ်စကားအပေါ် မျိုးမျိုးမြင့်က အထင်မသေး၊ မပစ်ပယ်။

ရည်းစားတစ်ဦးရှိခဲ့ဖူးကြောင်း မျိုးမျိုးမြင့် သူ့ကိုအသိပေးသည်။ သိလျှင်သိချင်း ချစ်သူ၏ အတိတ်ကာလအပေါ် ဝန်တို တ၊ သမိခဲ့၏။ သူ့အား ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် မျိုးမျိုးမြင့်၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ နေထိုင်ပြောဆိုမှုတို့ မသိမသာ ပြောင်းလဲခဲ့သည်။

ချစ်သူရည်းစား အနီးအပါးတွင် ရှိနေသည်ကို ထောက်ထားသောအားဖြင့် အခြားသော သူစိမ်းအမျိုးသားများအပေါ် ယခင်ကလို စကားတွေ မဖောင်ဖွဲ့တော့။ ထို့ကြောင့် သူ စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့ခဲ့ရ

အကြင်နာရွှေလက်

သည်။ ချစ်သူကို ပို၍ အချစ်တိုးခဲ့ရသည်။

သူနှင့်မျိုးမျိုးမြင့်တို့ ရည်ငံနေပြီကို ရိပ်စားမိသောကြောင့် မျိုးမျိုးမြင့်၏အစ်ကို ကိုနေမျိုးက တစ်ခုသောညနေခင်းတွင် သူ့အား တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့၏။

“မိဘမရှိတော့... ဆိုတော့ ကိုယ်က မိမျိုးရဲ့ အုပ်ထိန်းသူပေါ့ကွာ။ မင်းရဲ့အနေအထိုင်ကို ကိုယ် သဘောကျတယ်။ အဆင့်အတန်းမတူလို့ သဘောမတူတာတို့ ဘာတို့ ကိုယ့်မှာမရှိဘူး။”

သူ့မိဘတွေ၏ အမည်နာမ အလုပ်အကိုင်တွေကို ကိုနေမျိုး မေးမြန်းသည်။ အဖေအလုပ်အကိုင်၊ အဖေ၏ရာထူး၊ အဖေ၏ ဂုဏ်သိက္ခာတို့ကြောင့် သူ့အနေဖြင့် ပြောဆိုဆွေးနွေးခဲ့ရသမျှ မျက်နှာမငယ်ခဲ့။

“မင်း မဆင်းရဲပါဘူး။ ငယ်သေးတာပဲ။ ကြိုးစားချိန်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ရင်းရင်းနှီးနှီး မေးမယ်ကွာ။ မင်း မိမျိုးကို တကယ်မြတ်နိုးတာမဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို မင်း အလုပ်ကြိုးစားရမယ်။ ကိုယ် ပြောတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိရဲ့လား။”

မောင်လှမျိုး [ချင်းချောင်းခြံ]

“ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်လက်ခံပါတယ်”

“ဒါဆို မင်းကို ကိုယ်ကူညီချင်တယ်။ မင်းလက်ခံမလား”

“ကျွန်တော်လက်ခံနိုင်တဲ့ အကူအညီမျိုးဆိုရင် ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး”

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို တင့်တောင့်တင့်တယ်လက်တွဲနိုင်ဖို့ မင်း ငွေရှာရမယ်။ ကိုယ့်ညီမရဲ့ချစ်သူ ရည်းစားမို့ ကိုယ် အကူအညီပေးတယ်လို့လည်း မင်းယူဆနိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကူညီသင့်တဲ့သူမို့ အကူအညီပေးတယ်လို့လည်း မင်း ယူဆနိုင်တယ်။

ကိုယ် မင်းကို စင်ကာပူပို့ပေးမယ်။ အဲဒီမှာ မင်း အလုပ်သွားလုပ်ပါ။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ မင်း လက်ခံမလား”

သူ တွေဝေသွားခဲ့သေးသည်။

ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်း မသိသေးခင် ကိုနေမျိုးက ...

“အဲဒီကိုသွားတဲ့ ကုန်ကျစရိတ်တို့ ဘာတို့ မင်း ကိုယ့်ကို ပြန်ပေးစရာမလိုဘူး။ မင်းနဲ့မိမျိုးတို့ နှစ်ယောက်အတွက် ကိုယ် ကူညီတာ”

အကြင်နာရွှေလက်

“ကျွန်တော်”

“ပြောပါ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော။ ကိုယ့်မိဘတွေ ရှိနေခဲ့ရင်တောင် ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကို ဖန်တီးပေးလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် မထင်ဘူး။ ကိုယ့်မိဘက အဆင့်အတန်းခွဲတတ်တယ်”

“ကျွန်တော့်မိဘတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပါရစေ”

“ကောင်းတယ်။ ကိုယ် သာဝခေါ်တယ်။ ပိဘကို ဦးထိပ်ထားတဲ့အတွက် မင်း ကံကောင်းမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို”

“ဟိုမှာ ရှာဖွေပြီး ပြန်လာတဲ့အခါ လက်ထပ်ဖို့ တို့ ဘာတို့ကတော့ မင်းနဲ့မိမျိုးတို့ သဘောပေါ့။

ကိုယ့်ညီမက အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာဆိုတော့ သူ့အပေါ် အလေးအနက်မထားတဲ့လူစားမျိုးနဲ့ တွေ့သွားမှာစိုးရိမ်တာတော့ အမှန်ပဲကွာ။

ကိုယ့်ညီမရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက် မင်းကိုယ်ကြည့်တာအားကိုးတာလည်း ပါပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

တစ်ထိုင်တည်းတွင် စဉ်းစားခန်းတွေ များစွာပျံ့ကျဲသွား
သည်။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ရင်ကို တလုပ်လုပ်ခုန်
စေသော ခံစားမှုကိုသာ သူ ခံစားခဲ့ရ၏။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ချစ်သူထားခဲ့မိခြင်းကို မှား
သလား၊ မှန်သလားဟု ထပ်ခါထပ်ခါ တွေးတောလိုက်မိသည်။
မည်သို့မျှ ထင်မှတ်မထားသော ဘဝအချိုးအကွေ့။

(၄)

အဖေနှင့်အမေကို တိုင်ပင်အသိပေးလိုက်သည့်အခါ သူ့မှာ
ချစ်သူရည်စားတစ်ဦး ရှိနေသည်ဟု အသိပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

သူပြောပြသည်ကို အဖေက ပြုံးလျက် နားထောင်သည်။
အမေက မျက်နှာမကောင်း၊ မနှစ်မြို့သော မျက်နှာမျိုးမဟုတ်ဘဲ
သားဖြစ်သည့် အခြားတစ်ပါးသော ခင်တွယ်စရာရှိနေခြင်းကို သိကြား
လိုက်ရသည့် မိခင်တို့၏ မျက်နှာမျိုးသာ ဖြစ်သည်။

ညီဖြစ်သူက ဘာမျှဝင်မပြော။ ညီမဖြစ်သူက ...

“တချို့ အလုပ်ရှင်တွေဆိုရင် အစ်ကိုကို

အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်မှာ အမှန်ပဲ”

“အင်း” ဟုသာ သူ အသံပြုသည်။

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

“အစ်ကိုက အဲဒီ မျိုးမျိုးမြင့်ဆိုတာကို ယူရမှာ ပေါ့နော်”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“သူက ညီမထက် အသက်ငယ်ဦးမလားပဲ”

“ငယ်လိမ့်မယ်” ဟု သူပြော၏။ အဖေက ...

“အဖေတို့ကိုတော့ ဘာမှထည့်မတွက်ပါနဲ့။ အဖေတို့မိသားစုက စားလောက်သောက်လောက်နေ တာပဲ။

အဖေတို့ အမေတို့ ရိက္ခိ၊ မရှိရိ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ထူထောင်ကြရမှာပဲ။ သားရဲ့လုပ်စား၊ သားရဲ့ဝင် ငွေကို အဖေ အသိအမှတ်ပြုတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအပေါ်မှာ ရကောင်းစေဆိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒမရှိဘူး သား။ သားဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဆုံးဖြတ် ပါ”

“အမေကရော”

အမေမျက်နှာကိုကြည့်၍ သူမေးသည်။

“အမေ ဘာမှ အကြံပေးတတ်ဘူးသားရဲ့၊ အမေ့ရင်ထဲမှာ သားကြီးမှာ ရည်းစားရှိနေတယ်လို့

အကြင်နာရွှေလက်

ကြားလိုက်ရလို့ နှမြောစိတ်ဖြစ်မိတာပဲရှိတယ်။

ကျန့်တဲ့ကိစ္စကတော့ သား ဘာပဲလုပ်လုပ်

အမေ မကန့်ကွက်ပါဘူး”

အပြုံးပါးပါးလေးဖြင့် အမေပြောသည်။

“မင်းတို့ကရော” ဟု ညီနှင့်ညီမဘက်သို့ လှည့်ကာ သူမေး သည်။ ညီက ...

“ကိုကြီးကလည်း မေးနေဖို့မလိုပါဘူး၊ ကိုကြီး

ဆန္ဒ ညီလေးတို့ဆန္ဒပဲဟာ”

ညီမက ...

“ပြန်လာလာချင်း အစ်ကိုက မိန်းမ တန်းယူရ မှာလား”

သူ ပြုံး၏။

“အဲဒါကတော့ ကာယကံရှင်နှစ်ယောက်ရဲ့ သဘောပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ပြန်လာလာချင်း မဟုတ်ရင် တောင် ပြန်လာပြီး မကြာခင် ယူစေချင်မှာပေါ့”

အဖေက ...

“ကဲပါ သားကြီးရယ်၊ မိဘ .. မိသားစုကို တိုင်တိုင်ပင်ပင်ရှိတာ အဖေ အများကြီးဝမ်းသာပါတယ်။

မောင်လှမျိုး၊ ချင်းချောင်းခြံ၊

နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ အလုပ်လုပ်ရမှာဆိုတော့ ကြီး
စားသလောက် ဝင်ငွေများများရမှာ အမှန်ပဲ။ ဘာမှ
တွေ့ဝေမနေနဲ့။

အခွင့်အရေးဆိုတာ နှစ်ခါမရဘူး။ သွားသာ
သွားပစ်လိုက်တော့”

လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သောစကားဟု သူ နားလည်သည်။

“အလုပ်လုပ်လို့ရတဲ့ ဝင်ငွေကို အဖေတို့
အမေတို့ဆီ ပို့ရမယ်ဆိုမှ သားလက်ခံမှာပါ”

အဖေက ...

“ပြေလည်အောင်ညှိနှိုင်းပေါ့သားရယ်။ ပို့ခွင့်
ရတယ်ဆိုရင်တောင် သားပို့သမျှကို အဖေတို့ သိမ်း
ထားပေးမှာပါ”

ညီက ...

“ကျွန်တော် တစ်ခုတွေ့မိတယ်၊ ကိုကြီး”

“ဘာလဲ”

ဟု ညီမက ဝင်မေးသည်။

“ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲကလို အဲဒီ ကိုနေ
မျိုးဆိုတဲ့လူကြီးက သူ့ညီမနဲ့ ကိုကြီးနဲ့ကို သဘော

အကြင်နာရွှေလက်

မတူလို့ အချို့သတ်တဲ့အနေနဲ့ ကိုကြီးကို နိုင်ငံခြားပို့ဖို့
စီစဉ်တာများလား”

အားလုံးရယ်မောကြလေသည်။ ညီမက ...

“ဟဲ့ ကျော်လင်း၊ အဲဒီအခါကျတော့လည်း
ငါတို့အစ်ကို နိုင်ငံခြားဗဟုသုတရှာရတာ အမြတ်ပေါ့”

သူ ပြုံး၏။

ညီဖြစ်သူ စိုးရိမ်သည့်အတွေးမျိုးကို သူ လုံးဝမတွေးမိခဲ့။
စိုးရိမ်တတ်ရန်ကောဟု စိတ်မှပြောပြီး ညီဖြစ်သူများနာကို ကြည့်လိုက်
မိသည်။

အေးချမ်းသာယာသည့် မိသားစုအခြေအနေသည် သူ့
ကြောင့် မည်သို့မျှ အရာမယွင်းခဲ့။ ထိုကိစ္စကို ကျော်သက်ခိုင်အား
အသိပေးစဉ်က မည်သို့သောဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးကိုမျှ ကျော်သက်ခိုင်
မပေးခဲ့။

ပြည်ပသို့ထွက်ခွာရန် လိုအပ်သောကိစ္စအဝဝကို ဆောင်ရွက်

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ပြီးသောအခါ သူ့အိမ်သို့ ကျော်သက်ခိုင် အလည်လာသည်။

အိမ်၏အပြင်ဘက် မြေကွက်လပ်ရှိ ခုံတန်းလျားတွင် အမေ သုပ်ပေးသော လက်ဖက်သုပ်ကို အတူစားသည်။ ခွေးခြေပေါ်ရှိ လင် ပန်းထဲမှ ဓာတ်ဘူးအဖုံးကိုဖွင့်ပြီး ခွက်ငယ်တစ်ခွက်အတွင်း ရေခွေး ငဲ့ပြီး ကျော်သက်ခိုင်က ...

“မင်း သွားဖို့ အားလုံးအဆင်ပြေပြီလား”

“ပြေပြီ”

ဓာတ်ဘူးအဖုံးကို ပိတ်သည်။ ရေခွေးခွက်ထဲမှ အပူငွေ့တွေ ကို ဖြည်းညင်းစွာမူတ်ပြီး အနည်းငယ်သောက်သည်။ ကျော်သက်ခိုင် တစ်ခုခု ဆက်ပြောမည်အထင်နှင့် စကားသံကို ငုံ့လင့်နေမိသော်လည်း မည်သည့်စကားသံမျှ ထပ်မံမကြားရသဖြင့် သူ မျက်မှောင်ကြုတ်လေ ဖြစ်၏။ ပြီးမှ ...

“ငါ နိုင်ငံခြားသွားတာ မှန်မှန်ရဲ့လား ကျော် သက်ခိုင်”

“အပြီးသွားတာမဟုတ်ရင် မမှားဘူး”

“ဒါဆို မှန်တယ်ပေါ့။ ငါဆုံးဖြတ်တဲ့ကိစ္စ မှန် တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လားသူငယ်ချင်း”

“ငါ မမှားဘူးလို့ပဲ ပြောတာလေ၊ ထက်စိုး”

အကြင်နာရွှေလက်

“ငါသွားတာ မင်း သဘောမကျဘူးလား ကျော်သက်ခိုင်”

“ငါ မင်းကို အရက်ဝယ်တိုက်ဖူးလား”

“မတိုက်ဖူးဘူး”

“ငါ အရက်သောက်လား”

“မသောက်ဘူး”

“အေး။ ငါက ငါမသောက်တဲ့အရက်ကို သူ တစ်ပါးလည်း မသောက်စေချင်သလိုပဲ။ ငါမသွားတဲ့ နိုင်ငံခြားကို သူတစ်ပါးကိုလည်း မသွားစေချင်ဘူး။

အထူးသဖြင့် နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ် တယ်ဆိုတဲ့ စကားသံကို ငါ လုံးဝမကြားချင်ဘူး။ အလည်အပတ်သွားတာတို့၊ လေ့လာတာတို့၊ ပညာ တော်သင်သွားတာတို့ အဲဒါမျိုးကို ငါ မကန့်ကွက်ဘူး။

အလုပ်သွားလုပ်တယ်ဆိုရအောင် မြန်မာပြည် မှာ အလုပ်တွေ ရှားနေလို့လား” | ရှား အဖြစ် စာပေ

“အလုပ်တော့ မရှားဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ကြီး

ပွားရာ ကြီးပွားကြောင်း”

“ကြီးပွားချင်ရင် အလုပ်များများ လုပ်ပေါ့ကွာ။

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

နိုင်ငံခြားမှာပဲဖြစ်ဖြစ် မြန်မာပြည်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြီးစားရင် ချမ်းသာမှာပဲ”

“မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်ကွာ။ ငါက မင်းဆီက ထောက်ခံမဲလေး တစ်မဲလောက်များ ရမလားလို့ မေးမိတာပါ”

“ငါ မင်းကို မကန့်ကွက်ပါဘူး”

“မကန့်ကွက်ဘူးဆိုပေမယ့် မင်းက အပြည့်အဝ ထောက်ခံတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ထက်စိုး”

ရေခွေးပန်းကန်ကို တန်းလျားလက်တန်းပေါ်တွင်တင်ပြီး ကျော်သက်ခိုင် သူ့အမည်ကိုခေါ်ကာ ဝဲကြည့်နေ၏။

“ပြော”

“မင်း နိုင်ငံခြားသွားတာ မိန်းမယူဖို့ ငွေသွားရှာသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဂုဏ်ယူစရာမကောင်းဘူး”
သူ ခေါင်းခါလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ...

“ငါ အဖေအမေအတွက်”

ကျော်သက်ခိုင် လက်ကာသည်။

“ပြန်လာရင် လက်ထပ်ကြရမှာပဲမဟုတ်လား”

အကြင်နာရွှေလက်

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်လေ”

“ဝက်မွေးတဲ့လူက ဝက်ကို အစာများများ ကျွေးတာ၊ စေတနာကြီးလွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး။ ပြန်ရောင်းရင် အသားများများတိုးပြီး ငွေများများရအောင်လို့ ကျွေးတာကွ”

“အဲဒါနဲ့ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“နှမယူတဲ့လင်က ငွေကောင်းကောင်းရှာနိုင်မှ အစ်ကိုလုပ်တဲ့လူက နှမပေးရတာ မျက်နှာပန်းလှမှာပေါ့”

“မင်းစကားကလည်း ကြမ်းလိုက်တာ”

“မင်းကို ငါ အကြံပေးနိုင်ခဲ့ဘူးလေ၊ ဆုံးဖြတ်ချက် မပေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဝေဖန်ချက်ပေးနေတာ၊ ဝေဖန်တယ်ဆိုတာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်မှ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ထိရောက်မှာကွ။

မင်း ယောက်ဖလောင်းက ငွေထုတ်ပေးတာ စေတနာမှန်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီထောက်ပံ့ငွေက သူ့နှမရည်းစားကို ထောက်ပံ့တာကွ။ ဝက်မွေးတဲ့လူက ဝက်မွေး

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

အသားတိုးအောင် အစာကျွေးတာနဲ့ မတူဘူးလား”
ပြောပြီး ကျော်သက်ခိုင် တဟားဟားရယ်သည်။ သူ့စိတ်
ဆိုးခြင်းမဖြစ်။

အရယ်ရပ်ပြီး ကျော်သက်ခိုင်က ...

“ဆက်ပြီး ဝေဖန်လိုက်ပါဦးမယ်။ မင်း အခု
နိုင်ငံခြားသွားတာ ချစ်သူအတွက် သွားတာလိုလို၊
မိဘ ညီအစ်ကိုမောင်နှမအတွက် သွားတာလိုလိုနဲ့
ဖေဖေပါ။

ချစ်သူကောင်းစားဖို့အတွက် ဝေးတစ်မြေကို
ထွက်ပြီး စွန့်စားရတာလား။ မိသားစုအကျိုးအတွက်ပဲ
အနစ်နာခံလိုက်တာလား။ ဘာလဲ၊ ငါကတော့ အမြင်
မရှင်းဘူး”

အိမ်ဝင်းတံခါးဘက်သို့ သူငေးကြည့်ရင်း ...

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရှင် နှစ်ခုစလုံးအတွက်
ငါသွားမှာ”

“သူတစ်ပါးအထောက်အပံ့လို့ မင်း မယူဆ
ဘူးလား ထက်စိုး”

“ငါ ပြန်ပေးဖို့ စဉ်းစားထားတယ်”

အကြင်နာရွှေလက်

ခုံတန်းလျားလက်တန်းပေါ်ရှိ ရေခွေးခွက်ကို ကျော်သက်ခိုင်
ဝှပ်ခနဲ သောက်ချလိုက်ပြီး ...

“ငါသာ မင်းနေရာမှာဆိုရင် ဘယ်သူ့အပေါ်ပဲ
ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားကို တစ်
သက်လုံး ပြောနေရတဲ့အလုပ်မျိုးကို လုပ်ဖြစ်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

“ကျော်သက်ခိုင်၊ ငါသွားရမယ့်ခရီးကတော့
ကန့်ကွက်မဲ တစ်မဲကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သွား
ရသလို ဖြစ်နေပြီနဲ့တူတယ်”

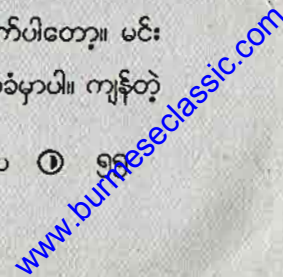
“ငါ မင်းကို မကန့်ကွက်ပါဘူး။ ဝေဖန်နေတာ
ပါ။ မေးပါရစေဦး။ မင်းကို ဘယ်သူတွေက ထောက်
ခံလို့လဲ”

သူ ပြုံးလျက် ...

“မျိုးရယ်၊ အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ ညီမရယ်၊
ညီရယ်”

ကျော်သက်ခိုင်က ...

“မျိုးမျိုးမြင့်တော့ ထားလိုက်ပါတော့။ မင်း
ချစ်သူ။ မင်း ဘာလုပ်လုပ် ထောက်ခံမှာပါ။ ကျန်တဲ့

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

လူတွေက မင်းစိတ်ဖြောင့်အောင်လို့ ထောက်ခံစကား၊
အားပေးစကားတွေ တဖွဖွပြောပြီး ရင်ထဲက ကန့်
ကွက်ချင်နေရင်ကော မင်း သိနိုင်ပါ့မလား”

သူ ခေါင်းကုတ်လေသည်။

“တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့တစ်ဘွဲ့ရထားပြီးတဲ့ သား၊
မောင်နုမထဲမှာ အကြီးဆုံး သား။

အဲဒီသားက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို
တင့်တောင့်တင့်တယ်ထားနိုင်ဖို့ မိဘတွေကိုပစ်ပြီး
ငွေသွားရှာရမယ့်ကိစ္စကို ဘယ်မိဘက ထောက်ခံချင်
မှာလဲ။

ဒါတောင် အဲဒီခေတ်ပညာတတ်သားကြီးက
အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရည်ရွယ်ထားတာ ဆယ်တန်း
သုံးခါကျထားတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတဲ့အကြောင်းရပ်ကို
ငါ ထည့်မတွေးထားသေးဘူးနော်”

“မင်းပြောတာတွေ အားလုံးမှန်ပါတယ် သူ
ငယ်ချင်းရယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ သွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေ
ပြီ”

“မင်းကို မသွားဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။

အကြင်နာရွှေလက်

မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မမြင်မှာစိုးလို့ ငါ ဘေးကနေ
ဝေဖန်ပြတာပါ”

“ငါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု သူ ပြောသည်။

ငြိမ်းချမ်းဖွယ်ကောင်းသော ကျော်သက်ခိုင်၏ ဝတ်ဆင်၊
နေထိုင်၊ ရှာဖွေ၊ ရပ်တည်မှုမျိုးကို စိတ်ထဲမှ တမ်းတကြည့်မိလိုက်
သေး၏။

(၅)

ပျိုးပျိုးမြင့်သည် ကိုယ်နေဟန် လွန်စွာလှ၏။ အသားဖြူ
သည်။ ပြုံးရယ်လိုက်သောအခါ မြင်ရသူရင်ကို လှိုက်ဖိုစေသည်။
လက်ဝဲဘက်အပေါ်ယံသွားတန်းများအနက် သွားစွယ်လေးတစ်ချောင်း
သည် အလှကူပစ္စည်းတစ်ခုပမာ ရှိနေ၏။ အောက်နှုတ်ခမ်းသည်
အနည်းငယ်မျှ ထူသယောင်ရှိသော်လည်း နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးဖြင့် ထိန်း
ကွပ်ပြင်ဆင်လိုက်သည့်အခါ မည်သို့မျှ အရာမယွင်းသော နှုတ်ခမ်းပါး
လေး ဖြစ်သွားသည်။

ပျက်ခုံးသည် ထင်းလွန်းသည်မဟုတ်၊ ပါးလှပံသွယ်တန်း
သောသဏ္ဍာန်၊ ပျက်ဝန်းသည် လွန်စွာတောက်ပလွန်း၏။ ပျက်တောင်
တို့သည် မရည်လျားသော်လည်း ညီညာစွာကျော့ပျံ့နေသည်။ နက်

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

မှောင်လွန်းသော ဆံကေသာမဟုတ်သော်လည်း ခေတ်မီစွာ ပြင်ဆင်ထားတတ်သဖြင့် ဆံပင်အလှသည်ပင်လျှင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ အလှပိုနေသေးသည်။

ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သဖြင့် ဆံပင်ခပ်တိုတိုကလေးကပင်လျှင် အရွယ်ကို ပို၍ ပျိုစေသည်။ ရယ်မောသည့်အခါ ကလေးငယ်ပမာ ပျိုပျစ်လွန်း၏။

“မျိုး”

ရင်ခွင်၌ မှီခွဲကာ မော်ကြည့်သော မျက်ဝန်းလေးက ချစ်သူ့ရင်ကို ညွတ်ပျောင်းစေ၏။

“ကိုယ့်ဆီကို စာမှန်မှန်ရေးနော်။ ဖုန်းလည်း မကြာမကြာ ဆက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ကိုယ် မျိုးကို အရမ်းသတိရနေမှာ”

“မျိုးလည်း အတူတူပါပဲ ကိုရယ်”

“ကိုယ်လေ မျိုးနဲ့ လက်ထပ်သွားချင်တယ်”

“ပြန်လာရင် လက်ထပ်မှာလေ” ဟု မျိုးမျိုးဖြင့်ပြောသည်။ သူက ...

“ပြန်လာရင်လက်ထပ်မယ်ဆိုတာက မင်္ဂလာ

အကြင်နာရွှေလက်

ဆောင်မယ့် အစီအစဉ်။ အခု လက်ထပ်သွားချင်တယ်ဆိုတာက တရားရုံးမှာ လက်ထပ်စာချုပ်တွေ ဘာတွေနဲ့ လက်မှတ်ထိုးသွားချင်တယ်လို့ ပြောတာ”

“ကိုကို ဆူနေဦးမယ်။ သည်းတယ်လို့ ပြောနေဦးမယ်”

“ကိုနေမျိုးကို အသိမပေးဘဲ။ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်မှတ်ထိုးထားမယ်လေ”

“ကိုရယ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် လောနေရတာလဲ။ ကိုနဲ့ မျိုးနဲ့ ချစ်သူတွေ။ ကို နိုင်ငံခြားကပြန်လာရင် လက်ထပ်ကြရမယ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်း၊ နှစ်ဖက်ပတ်ဝန်းကျင် သိနေကြပြီပဲ။ ဘာကို စိတ်မချဖြစ်နေတာလဲလို့”

ရင်ခွင်မှ ခွာထွက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို အသေအချာကြည့်လျက် မေး၏။

“ဘာလဲ။ မျိုးကို မယုံလို့လား။ အဲဒီလို အယုံအကြည်မရှိဘူး။ စိတ်မချဘူးဆိုရင် မျိုးအနားကနေ ကို ဘယ်မှမသွားနဲ့တော့”

စိတ်ဆိုးဟန်တမင်ပြု၍ ပြောမှန်းသိသော်လည်း စိတ်ဆိုး

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

သော အမှုအရာတွင် တကယ့်စိတ်ဆိုးစရာ ပါဝင်နေပြီဟု သူ့သိလိုက်
၏။

“မျိုးကို မယုံလို့မှ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ
အလိုလိုနေရင်း စိုးရိမ်နေတာ။ စိုးရိမ်ခွင့်မရှိဘူးလား
မျိုးရယ်”

“မစိုးရိမ်နဲ့ မပြောပါဘူး။ စိုးရိမ်ပါ။ ဒါပေမဲ့
မျိုးနေခဲ့ရမှာက တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့ရမှာ မဟုတ်
ဘူး။

ကိုကိုနဲ့ နေခဲ့ရမှာ။ အဲဒါ ဘာစိတ်မချစရာ
ရှိလဲ။ ပြီးတော့ စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးမှ ကိုက
မျိုးကိုပိုင်ဆိုင်မယ်လို့ ထင်နေတာ။ အဲဒါကို မျိုး
မကျေနပ်ဘူး”

မျက်ရည်လဲ့ မျက်ဝန်းလှကိုကြည့်လျက် သူ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ပြန်သည်။

“ကဲပါ မျိုးရယ်။ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့။
စိတ်လည်း မဆိုးပါနဲ့။ ကိုယ် ဆန္ဒစောသွားတယ်။
စကားလောသွားတယ်။ စိတ် မဆိုးပါနဲ့တော့နော်”
မကျသေးသောမျက်ရည်ကို ကြိုတင်ကာဆီးနိုင်လိုက်သဖြင့်

အကြင်နာရွှေလက်

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တယ်ဟုတ်ပါလားဟု သူ တွေးလိုက်သေးသည်။

“မျိုး”

ရီဝေသောဟန်ဖြင့် သူ့ကို ငဲ့ကြည့်၏။

“ကိုယ် မျိုးကို နှုတ်ဆက်ပါရစေ”

ရင်ခွင်ချင်းနီးကပ်သွားသောအခါ ချစ်သူ၏နဖူးလေးပေါ်သို့
လိပ်ပြာတစ်ကောင် ခိုနားသွားသည်။

“ဒါ ကိုယ့်ရဲ့ နှုတ်ဆက်အနမ်းနော်။ ကိုယ်
ပြန်လာရင် ဒီ ပါးကွက်ပါးပါးလေးပေါ်မှာ”

မျိုးမျိုးမြင့်က မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်ပိတ်ပြီး ...

“သွား။ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး”

ရင်ဘတ်ကို တွန်းထုတ်လိုက်သော်လည်း တွန်းကန်သော
လက်သွယ်ချောင်းများသည်ပင်လျှင် ရင်ခွင်သို့ ခိုဝင်လာချေ၏။ ရှက်
ပြီးဟူသောအရာကို ချစ်သူ၏ သွားတက်ကလေးအား အစွန်အဖျားမျှ
မြင်လိုက်ရသည့်အခါကျမှ ရင်ခုန်စွာ မြင်ဖူးခဲ့ရပြီ။

လက်ချင်းနှစ်သွယ် ဆုပ်ကိုင်သည်။

ကိုယ်ချင်းနှစ်နယ် ယှက်သွယ်သည်။

ပါးချင်းနှစ်ထပ် နှင်းကပ်သည်။

မျက်ဝန်းနှစ်စုံ ရင်ခုန်သည်။

မောင်လှမျိုး [ချင်းချောင်းခြံ]

ရင်ချင်းနှစ်မြွှာ ကြင်နာသည်။

အကြင်နာဘက် လည်ချင်းယှက်ကာ

ရွှေလက်လေးတို့ မြဲခဲ့၏။

သူ့မိသားစုနှင့် မျိုးမျိုးမြင့်ကို မိတ်ဆက်ပေးစဉ်က မိသားစုတစ်စုလုံး ပျူပျူငှာငှာရှိခဲ့သည့်အတွက် ရင်အေးခဲ့ရ၏။ လေယာဉ်ကွင်းသို့ ဆင်းသည့်နေ့ကျမှ မျိုးမျိုးမြင့်ကို ကျော်သက်ခိုင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးဖြစ်သည်။

ဘတ်(စ်)ကားပေါ်အတက် လေယာဉ်ပေါ်အတက်တို့တွင် နှုတ်ဆက်လက်ပြသူများရှိရာသို့ ပြန်လည်လက်ပြခဲ့သည်အထိ စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေသယောင် ရှိခဲ့သည်။

လေယာဉ်နှင့်မြေပြင် ကင်းကွာလေသောအခါကျမှ သံယောဇဉ်ရှိရာအားလုံးနှင့် ကင်းကွာသွားရပြီ ဟူသောအသိကြောင့် ရင်စိတ်ထဲတွင် လေးပင်ကြေကွဲခဲ့ရသည်။

အလွမ်းဟူသော ဘာသာစကားသည် ထိုစဉ်အခါကျမှ သူ့

အကြင်နာရွှေလက်

ထံသို့ ထုထည်ကြီးမားစွာ ဝင်ရောက်စိုးမိုးခဲ့လေ၏။

ကိုနေမျိုး၏ ဆက်သွယ်စီစဉ်ပေးမှုကြောင့် အစစအရာရာ အဆင်ပြေချောမောခဲ့သည်။ နေထိုင်စရာ အဆင်သင့် အလုပ်အကိုင် အဆင်သင့်။ တစ်ပါးနိုင်ငံတွင် မျက်နှာငယ်ခြင်း အလျဉ်းမရှိခဲ့။

အားလုံးအဆင်ပြေကြောင်းကို မိသားစုအားလည်းကောင်း၊ ကိုနေမျိုးအားလည်းကောင်း၊ မျိုးမျိုးမြင့်အားလည်းကောင်း သူ့စာရေးခဲ့သည်။ သတိရကြောင်း၊ လွမ်းဆွတ်ကြောင်းကို အဖေအမေထံသို့ မရေးဖြစ်အောင် တမင်ဆင်ခြင်နိုင်သော်လည်း မျိုးမျိုးမြင့်ထံ ရေးသော စာထဲ၌မူ အလွမ်းစကားတို့ ပြည့်သိပ်နေလေသည်။

ကို ...

မျိုးလည်း အရမ်းလွမ်းပါတယ်။ စနေနေ့ရောက်တိုင်း မျိုးဘုရားတက်တယ်။ ကိုမွေးနံ့ထောင့်မှာ ပန်း ရေချမ်း ဆီမီး ကပ်လှူတယ်။

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ကိုရယ် ...

'ဘဝအရေးတွေးလို့ ခဏလေးဝေးဖို့' ဆိုတဲ့ သီချင်းစာသား
ကိုပဲ အငှားသုံးလိုက်ပါတယ်။ ကို နေကောင်းအောင် နေနေော်။

ကိုရဲ့

မျိုး'

ဘောဂဗေဒဘာသာရပ်ဖြင့် ဘွဲ့ရခဲ့သူ၊ ကမ္ဘာသုံးဘာသာ
စကားကို ပြောဆိုနိုင်သူဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ ကိုနေမျိုး၏ သူငယ်
ချင်း ကိုစိုးခင်ဆိုသူက ဆေးဝါးကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အရောင်းမန်နေဂျာ
အဖြစ် တာဝန်ယူနေရသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ထိုကုမ္ပဏီတွင်
အရောင်းမြှင့်တင်ရေးဝန်ထမ်းအဖြစ် သူ အလုပ်ရခဲ့သည်။

တစ်နှစ်ခန့်ကာလအတွင်း အဖေအမေထံသို့လည်းကောင်း၊
မျိုးမျိုးမြင့်ထံသို့လည်းကောင်း ငွေကြေးမြောက်မြားစွာ ပို့နိုင်ခဲ့သည်။

အလုပ်ချိန် ခေတ္တရပ်နားစဉ်တိုင်း မြန်မာပြည်မှဖုန်းကို မျှော်
သည်။ အဆင်သင့်သောအခါတိုင်း မျိုးမျိုးမြင့်နှင့် ဖုန်းပြောခွင့်ရ၏။

အကြင်နာရွှေလက်

တစ်ခါတစ်ရံ အမေက သတိရသောကြောင့်ဟုဆိုကာ နီးစပ်ရာနေရာ
မှ သူ့ထံသို့ ဖုန်းဆက်စကားပြောသေးသည်။

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့်လည်းကောင်း၊ မြန်မာ့ပဲလမ်းသဘင်
အချို့တွင် ပျော်ရွှင်ခဲ့ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း အိမ်အပြန်လွမ်းတစ်ဝက်ကို
စဉ်းငယ်မျှ ဖြေပျောက်နိုင်ခဲ့သည်။

အနာဂတ်ကာလသို့ မျှော်ရည်ကြိုးပမ်းခဲ့သောကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်
ကာလ၏ ပင်ပန်းမှုကို မောပန်းစရာဟုပင် သူ မထင်မှတ်တော့ချေ။

(၆)

စိတ်မဆိုးစေလိုကြောင်း၊ စော်ကားခြင်း မဟုတ်ပါကြောင်း စာရေးသားပြီး ကိုနေမျိုး၏ ကူညီပံ့ပိုးမှုငွေကြေးကို မျိုးမျိုးမြင့်မှ တစ်ဆင့် ကိုနေမျိုးထံသို့ သူပေးပို့ခဲ့၏။ ထိုငွေကို မျိုးမျိုးမြင့်မှတစ်ဆင့် သူ့မိသားစုထံသို့ ကိုနေမျိုးက သွားရောက်ပေးပို့ခြင်းကြောင်း မျိုးမျိုးမြင့် ရေးသောစာထဲတွင် ဖတ်ရသည်။ ကိုနေမျိုး စိတ်ဆိုးလိမ့်မည်ဟုဆို ကာ မျိုးမျိုးမြင့် လာရောက်ပြောပြသဖြင့် ပြန်ပေးသောငွေကို လက်ခံ ထားရကြောင်း အမေနှင့်ညီမ ရေးသောစာထဲတွင် ဖတ်ရသည်။

ထို့နောက် ကိုနေမျိုးထံသို့ တောင်းပန်စာတစ်စောင်ကို နူး ညွတ်စွာ သူရေးလိုက်ရ၏။

မကြာမီကာလအတွင်း အစာအိမ်သွေးကြောပေါက်သော အဖြစ်ဆိုးဖြင့် ကိုနေမျိုး ဆုံးပါးခဲ့သည်။ ရက်လည်ပြီးသည့်နေ့ကျမှ သူ့ထံသို့ အကြောင်းကြားကြ၏။ သူ ပြန်လာမည်ဟု ပြောသောအခါ အားလုံးက တားဆီးကြ၏။

“ကိုကိုက သေသေချာချာ မှာသွားတာ။ ဆေးရုံပေါ်မှာ ရှိနေတုန်းကတည်းက ကိုဆီကို လုံးဝ အကြောင်းမကြားခိုင်းဘူး။ သူသေသွားခဲ့ရင်တောင် အကြောင်းမကြားနဲ့တဲ့။ အလုပ်ပျက် အကိုင်ပျက် ပြန်လာနေဦးမယ်တဲ့။ ပြန်မလာစေနဲ့ဦးတဲ့။

ကို ခဏ။ ဒီမှာ အမေနဲ့ ပြောလိုက်ဦး”
အမေအသံကို ကြားရသည်။

“ဟုတ်တယ် သား။ သားပြန်လာလည်း သား အလုပ်ပျက်မှာပေါ့။ မောင်ကျော်သက်ခိုင်ကလည်း မှာတယ်။ မပျော်တဲ့အခါ၊ အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေ တဲ့အခါမှ ပြန်လာစေချင်တယ်တဲ့”

“ကောင်မလေးကို သား စိတ်မချဘူး အမေ”

အမေ ပြုံးလိမ့်မည်ထင်၏။

“သမီးကို စိတ်မချလို့တဲ့” ဟူသော အမေအသံကို သဲ့သဲ့မျှ

ကြားရပြီး မျိုးမျိုးမြင့်၏အသံကို ကြားရသည်။

“ကို ဘာကို စိတ်မချတာလဲ”

“မျိုးတစ်ယောက်တည်းလေ”

“မျိုးက ကလေးပေါက်စနလေးမှ မဟုတ်ဘဲ

ကိုရဲ့။ ကို အရမ်းပြန်လာချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ပြန် လာလေ။ မျိုးကို စိတ်မချတာတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ပြန်မလာစေချင်ဘူး ကို”

သူ အတန်ငယ် စဉ်းစားသည်။ ပြီးမှ ...

“မျိုး နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

“ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော် မျိုး”

“စိတ်ချပါ ကိုရဲ့”

“အိမ်လုပ်ငန်းတွေ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြသ လဲ”

“ရတယ် ကို။ အဆင်ပြေတယ်။ ကိုကိုနီး ဆက်လုပ်နေတယ်။ မျိုးက နဂိုအတိုင်းပဲပေါ့။

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

ကိုကိုဆိုတော့ ပိုပြီးဦးစီးရမှာပေါ့။ မျိုးအတွက် သိပ် အဝက်အခဲဖြစ်မှ ကိုကို မျိုးလှမ်းခေါ်လိုက်မယ် လေ။ အခု ပြန်မလာခဲ့ဦးနော် ကို”

“ကောင်းပါပြီ မျိုးရယ်” ဟု သူ ပြောလိုက်ရတော့သည်။

ချစ်သူနှင့်ကွေ့ကွင်းနေခြင်း ဒုက္ခထက် ပူပန်ခြင်းဆင်းရဲက ပိုမိုလွန်ကဲခဲ့လေသည်။

နှစ်နှစ်ပြည့်သည် အချိန်ကာလလောက်တွင် ချစ်သူနှစ်ဦး ကြား၌ အစဉ်အလာအချို့ ပျက်ယွင်းခဲ့သည်။ ဥပမာ ... သူ့မွေးနေ့၌ မျိုးမျိုးမြင့်၏ လက်ဆောင်တစ်ခုခု ပို့ပေးသောအလေ့အထသည် ယခုနှစ်တွင် အလုပ်များလွန်းသဖြင့် မေ့လျော့သွားသည်ဟု မျိုးမျိုးမြင့် ဆို၏။ တောင်းပန်စာရေး၏။

နှစ်ပတ်တစ်ခါလောက် ဖုန်းဆက်သော အလေ့အထသည် အလုပ်များလွန်းသည်ဆိုသော ထိုအကြောင်းပြချက်ထဲ၌ ခဏခဏ တိမ်မြုပ်ခံရ၏။ မျှော်လင့်သောအခါ မျှော်လင့်သောအရာ ပေါ်မလာ

အကြင်နာရွှေလက်

သဖြင့် အနေဝေးသည်ကိုတွေးပြီး သောကဝန် ပို၍လေးခဲ့ရသည်။

အခန်းဖော်တွေ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေအား ရင်ဖွင့်ပြောပြ သောအခါ ချစ်သူ၏ ခြေလှမ်းပျက်သော ဓလေ့စရိုက်ဟု သမုတ်ကြ ၏။ ထင်မြင်ဝေဖန်ချက်ပေးကြ၏။ ဒါကို သူ ငြင်းဆန်ချင်သည်။

အမေ့စား ညီမ၏စာထဲတွင် ချစ်သူ၏ အစဉ်အလာလျော့ပါး ဟန်ကို တစေ့တစောင်း တွေ့ရသည်။ ခန့်မှန်းသိဖြင့် စိုးရိမ်ရသည်။

တယ်လီဖုန်းမှ စကားပြောခွင့်ရသော ကာလငယ်အတွင်း သာယာသော၊ ချိုမြိန်ဖွယ်စကားတို့ကိုသာ ကြားလို့၊ သိလို့၊ ပြောလို သဖြင့် ချစ်သူချင်း အခန့်မသင့်စရာ သံသယအမေးစကားတို့ကို ရင် နှင့်လျက် မျိုချနှုတ်ပိတ်ခဲ့ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းမှန်မှန်မဆက်တာလဲ”

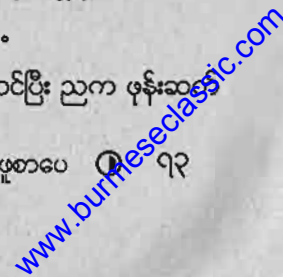
ဟူသော အမေးစကားအစား ...

“မျိုး ဖုန်းခဏခဏဆက်နော်”

ဟု သူပြောသည်။ ချစ်သူထံတွင် ဖုန်းခေါ်ရတာခက်တယ် ဟူသော အကြောင်းပြချက်က အဆင်သင့်။

“ကိုယ် ဖုန်းဆက်တာ ညဘက်၊ အိမ်မှာမရှိရအောင် ဘယ် သွားနေလို့လဲ” ဟု မေးမြန်းရမည့်အစား ...

“ကိုယ်က မျိုးရှိမယ်ထင်ပြီး ညက ဖုန်းဆက်

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

သေးတယ်။ မျိုး မရှိဘူးဆိုတော့ ဘာပြောရမှန်း
တောင် မသိတော့ဘူး။ ရင်ထဲမှာ ပိုလွန်းသွားရတယ်”
ဟု သက်သောင့်သက်သာ ဝေဒနာစကားကို ပြောခဲ့ရ၏။
“လူမှုရေးကိစ္စတွေက အခုမှ ပိုများလာတယ်။ အသိတစ်
ယောက်ရဲ့မွေးနေ့ကိုသွားနေတာ” ဟူသော ဆင်ခြင်ပေးခြင်းက ချစ်သူ
နှုတ်ခမ်းထက်တွင် အရန်သင့် ရှိနေနိုင်ပြန်၏။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကျော်သက်ခိုင်အနေဖြင့်လည်း စာအရေး
ပျင်းသူဖြစ်သည့်အပြင် မည်သူ့ကိစ္စတွင်မှ မြင်သမျှ၊ ကြားသမျှ၊
သိသမျှ၊ ထင်သမျှကို တော်ရုံတန်ရုံဖြင့် တိုက်ရိုက်အသိပေးမည့်သူ
မဟုတ်ချေ။

တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဟူသော စိုးရိမ်ခန့်မှန်းစိတ်ကြောင့်သာ မြန်
မာပြည်သို့ သူပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ငွေကြေးမူလုံခဲ့သည်ကတစ်ကြောင်း၊ သွားလာရတာ အဆင်
ပြေစေသည့် အခြေအနေကြောင့်တစ်ကြောင်းကြောင့်သာ သူ ပြန်လာ

အကြင်နာရွှေလက်

နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

သွားလာ ဝင်ထွက်ရသည်ကလည်း အဆင်မပြေ၊ ငွေကြေး
ကလည်း မွဲမွဲတေတေဆိုလျှင်မူ ပျံ့ချင်ပါလျက် အပျံ့ခက်သော၊ ကူး
ချင်ပါလျက် အကူးခက်သော အတောင်မရှိတဲ့ငှက်၊ ရေမရှိတဲ့ ငါးပမာ
မလူးသာ မလွန့်သာ၊ မပျံနိုင် မသက်နိုင်ဖြင့် သူ ပိုမို၍ အနေခက်ရပေ
လိမ့်မည်။

အခုတော့ ချစ်သူ၏ အကြင်နာရွှေလက်သည်သာ အနေ
ခက်ခဲ၊ ကံအားနည်းသော သူ့အား ဆွဲထူ ကူမ ထူထပေးနိုင်ပေ
လိမ့်မည်။ ထိုသို့သာ ယုံကြည်သဖြင့် ချစ်သူနှင့်သာ သူတွေ့လိုသည်။

စာမစေ၊ သတင်းမပါးဘဲ ပြန်လာသောသူ့အား မြင်လျှင်
မြင်ချင်း ချစ်သူ အံ့ဩပေလိမ့်မည်။ ချစ်သူ ဝမ်းသာပေလိမ့်မည်။
လွမ်းစရာတွေ ပြည့်နက်ခဲ့သော နေ့ရက်တွေအကြောင်း ရင်ခွင်သို့
ခေါင်းငွေ့လျက် ချစ်သူ သူ့အား ပြောကြားပေလိမ့်မည်။

ယခု လောလောဆယ် ...

ချစ်သူကိုသာ တွေ့လိုသည်။

(၇)

ဖုန်းကြိုဆက်မည်ဟု စဉ်းစားသေးသည်။

သူ့အသံကို ကြားလျှင်ကြားချင်း ပြည်ပမှ ဆက်သွယ်နေသည်ဟု ထင်မှတ်နေပေဦးမည်။ ထိုအခါ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးရပေဦးမည်။ ထိုအခါ ချစ်သူ အံ့ဩမှု လျော့ပါး နိုင်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ...

အံ့ဩလိုသောစိတ်ကြောင့် ခေတ္တသာအနားယူပြီး မျိုးမျိုးမြင်ရိုရာ စတိုးဆိုင်သို့ သူထွက်ခဲ့၏။ စောစောက ဖုန်းဆက်လိုစိတ်ကို 'ညနေမှ ဆက်ပါလား' ဟုပြောသော အမေ့အကြံဉာဏ်က အဟန့်အတားပြုသလို ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့်သာ ယခုကဲ့သို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ထွက်လာနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်သည်ကိုက ဖျော်စရာ၊ ပြုံးစရာ၊ ချစ်သူအတွက် ရုတ်တရက် အံ့ဩစရာ။

ကိုနေမျိုး၏ဇနီးနှင့် သူ တရင်းတန်းမရှိ၊ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးရုံသာ ရှိသည်။

စတိုးဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း မျိုးမျိုးမြင့်ကို မတွေ့ရ။ ကိုနေမျိုး၏ဇနီးကို မျိုးမျိုးမြင့်ထိုင်နေကျ စားပွဲမျိုးတွင်သာ တွေ့ရသည်။ ဆိုင်မှာမတွေ့သဖြင့် 'အိမ်မှာပဲနေတယ် ထင်တယ်' ဟု တွေးမိသေး၏။

အရောင်းဝန်ထမ်းတွေအနက် မျက်နှာသစ်တွေက ပိုများသည်။ သူ့ကို တချို့ကမမှတ်မိ။ သူရှိခဲ့စဉ်က မျက်နှာတွေကို အနည်းငယ်သာ သူမြင်သည်။

ထိုသူတို့ကို သူ ပြုံးပြသောအခါကျမှ မှတ်မိသွားကြဟန်တူ၏။ ဝယ်သူ ကြည့်သူတွေနှင့် အလုပ်ရှင်နေမည်ကို သိသော်လည်း ဆန္ဒမရှိကြောင့် ကိုနေမျိုး၏ဇနီးထံသို့ တိုက်ရိုက်ဝင်မေးလိုက်မိသည်။

အကြင်နာရွှေလက်

“အစ်မ၊ မျိုး မျိုးမျိုးမြင့်ရှိလား”

သူ့ကို အသေအပျာကြည့်သည်၊ ပြုံးခြင်း ရယ်ခြင်းမရှိ။

“ကျွန်တော်ထက်စိုးပါ”

“ဪ”

ဖက်လှဲတကင်း မရှိသည်မှာ မရင်းနှီးခဲ့ခြင်းကြောင့်ဟု သူ နားလည်၏။

“ထိုင်”

အနီးရှိ ခုံတစ်ခုတွင် သူ ထိုင်သည်။

ကိုနေမျိုး၏ဇနီးက ...

“ဘယ်နေ့က ပြန်ရောက်တာလဲ”

“ဒီနေ့ပဲ ရောက်တာ။ အစ်ကိုဆုံးတုန်းက

ကျွန်တော် ပြန်လာမလို့၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို မလာစေချင်ဘူးလို့ မှာခဲ့တယ်ဆိုတာနဲ့”

“ဟုတ်တယ်။ မင်း အလုပ်ပျက်မှာ သူစိုးရိမ်

ဟယ်။ အစ်မကိုလည်း မင်းဆီ အကြောင်းမကြားဖို့ မှာသေးတယ်။ ဒါနဲ့ မင်း အဆင်မပြေလို့ ပြန်လာတာ များလား”

“မဟုတ်ဘူး အစ်မ”

မောင်လုံမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ

ပြန်လာခြင်းအကြောင်းကို အတိအကျပြောပြရန် စကားလုံးကို သူ ရုတ်တရက် ရှာကြံ၍မရ။

“သတိရလို့နဲ့တူတယ်” ဟု ကိုနေမျိုး၏ဇနီးက စကားထောက်ပေး၏။

“ဟုတ်တယ်အစ်မ၊ ကျွန်တော် မျိုးကိုတွေ့ချင်လို့ အခု ဘယ်သွားလဲမသိဘူး”

“ခဏ”

ဝန်ထမ်းများဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ...

“ဟေ့ သော်သော်”

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လက်ယပ်ခေါ်၏။ အနားသို့ ကောင်မလေးရောက်လာသောအခါ ...

“မျိုးမျိုးမြင့် ဘယ်သွားလဲ”

“မသိဘူး မမ။ မမကို ပြောမသွားဘူးလား”

“ပြောသွားတယ်။ အပြင်ခဏသွားမယ်ပဲ

ပြောသွားတာ။ သွား၊ နီလာ့ကို သွားမေးကြည့်စမ်း”

သော်သော်ဆိုသော ကောင်မလေးထွက်သွားရာသို့ သူ လှမ်းကြည့်နေမိ၏။ အခြားကောင်မလေးတစ်ယောက်အား မေးမြန်းသည်ကို တွေ့သည်။

အကြင်နာရွှေလက်

ခဏကြာသောအခါ သော်သော် ပြန်ရောက်လာပြီး ...

“ဇာနည်နဲ့ ချိန်းထားလို့တဲ့။ ဇာနည်တို့အိမ်

သွားတယ် ထင်တယ်”

ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်မိသည်။

“ဇာနည်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

မမေးသင့်သေးမှန်းသိပါလျက် ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ရုတ်တရက် မေးမြန်းလိုက်မိသည်။ ကိုနေမျိုး၏ဇနီးနှင့် သော်သော်ဟုခေါ်သော ကောင်မလေးတို့ရှိနေကြရာ မည်သူ့ကိုမေးမြန်းလိုက်သလဲဟုပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိတော့။

“ဒီဆိုင်က အလုပ်သမားပါ။ အလုပ်သမား

ဟောင်း ဆိုပါတော့။ အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာ နှစ်

လလောက်ရှိပြီ”

“ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ” တွေ့ ဆက်တိုက်မေးမြန်းချင်သည်။

“သော်သော်၊ သွားတော့။ တကယ်လို့ မျိုးမျိုး

မြင့်ဖုန်းဆက်ရင် ကိုထက်စိုးရောက်နေတယ်လို့ ပြော

လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

သော်သော် ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ...

“စိတ်မရှိနဲ့နော် အစ်မ၊ အစ်မနာမည် ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော်က အစ်ကိုနဲ့ပဲ ရင်းနှီးခဲ့တာဆိုတော့”

“ဆွေဆွေတင့်” ဟု ကိုနေမျိုး၏ဇနီးက ပြုံးလျက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဘာကူညီရဦးမလဲ”

“လောလောဆယ် အဆင်ပြေပါတယ်” ဟု မဆွေဆွေတင့်ပြောသည်။ သူက ...

“ဒါဆို ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

“မစောင့်တော့ဘူးလား။ ခဏနေရင် ဆိုင်ပိတ်တော့မှာပဲ။ အိမ်က လိုက်စောင့်ရင် စောင့်ပေါ့” ဘာကို ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမည်မှန်း မသိတော့ချေ။

“ကျွန်တော် ညကျမှပဲ အိမ်ကိုလာတော့မယ်”

“အင်း၊ ကောင်းပြီ။ အစ်မ ပြောထားလိုက်မယ်”

“ကလေးတွေရော နေကောင်းလား”

“ကောင်းတယ်။ ကျောင်းအပို့အကြိုတော့

အကြင်နာရွှေလက်

ကိုယ်တိုင်လုပ် ပေးနိုင်တယ်။ ကျန်တဲ့အချိန်တော့ အိမ်ဖော်နဲ့ပဲ ထားရတာပေါ့။ ကိုနေမျိုးရှိတုန်းကတော့ အစ်မက အိမ်တွင်းပုန်းလေ”

ပြုံးလျက်ပြော၏။

“ကျွန်တော်သွားမယ် အစ်မ၊ ညကျမှ လာခဲ့တော့မယ်”

ဟုပြောပြီး သူထွက်ခဲ့သည်။ မျက်နှာသိတွေကို ပြုံးပြနှုတ်ဆက်ခဲ့သေး၏။

“အဲဒါ ကိုထက်စိုးလေ။ မျိုးမျိုးမြင့်နဲ့ စေ့စပ်ထားတာ” ဟူသော စကားသံသဲ့သဲ့ကိုလည်း ကြားခဲ့ရသေးသည်။

(၈)

နေဝင်သွားသည်အထိ ရန်ကုန်မြို့လယ်ရှိ နေရာတော်တော် များများသို့ သူ ခြေလျင်လျှောက်သွားဖြစ်သည်။ အရာရာ ပြောင်းလဲ နေသယောင်၊ မြင်တွေ့ခံစားရသည်။ ချစ်သူကိုလည်း မည်သို့များ ပြောင်းလဲနေမလဲ၊ တွေးသိချင်၏။

ဘာလက်ဆောင်ပစ္စည်းမျှ သယ်ဆောင်မလာခဲ့ခြင်းကို အပြစ်ဆိုလေမလား။ သတိရလွန်းသူ၏ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းကို ချစ်သူနားလည်နိုင်ပါ့မလား။ ပြန်လာခြင်း၏ အကြောင်းစစ်မြစ်ကို ချစ်သူရင်၌ မြင်သာစာနာအောင် ပြောပြနိုင်စွမ်းတွေ ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိထား၏။

“စိတ်မချလို့ ပြန်လာတာပါ” ဟု ဆိုလျှင်ပင် ကိုယ်ကျင့်

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ

သိက္ခာကို ထိပါးစော်ကားခြင်းဟု ချစ်သူ ယိုးစွပ်ပေလိမ့်မည်။

ပျိုငယ်သူမို့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောဆိုချင်ကြိမ်သည်ကို ခံယူနိုင်သော်လည်း စိတ်ပြေအောင်၊ ပြုံးရွှင်အောင် တောင်းပန်ရမည့်စကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ သူပြောတတ်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ရင်ထဲမှ အမှန်စကားကို ပေါ်လွင်အောင် မပြောတတ်ဘဲ နှုတ်တွေ့ရာစကားဖြင့်ပင် ပြောပြဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိနေသည်။ စိတ်ကောက်လျှင်လည်း မချော့တတ်၊ စိတ်ဆိုးလျှင်လည်း ပြုံးပျော်ကြည်သာလာသည်အထိ မကျီစယ်တတ်။

မျိုးမျိုးမြင့်၏ အိမ်ရှေ့သို့ အငှားကားထိုးရပ်ပြီး ထွက်ခွာသွားသည်အထိ သူ့အတွေးစတွေ မပြတ်သေးချေ။

ပြန်လာမည်ကိုသာ ကြိုတင်အကြောင်းကြားထားပါက မျိုးမျိုးမြင့် အပြင်သွားလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ဖြေသာစရာ သူ့တွေးသည်။

မျိုးမျိုးမြင့်ထံသို့ အဝင်၊ မတွေ့မမြင်ခဲ့ရကြောင်းကို ကျော်သက်ခိုင်ရှိရာ ပန်းဆိုးတမ်းလမ်း စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်သို့သွားပြီး

အကြင်နာရွှေလက်

ပြောပြရင်ဖွင့်မည်ဟု တွေးမိခဲ့သေးသည်။ ကျော်သက်ခိုင်ပြောမည်ထိမိသော အခန့်စကားတို့၏ ဖိစီးဒဏ်ကို ခံနိုင်မည်မဟုတ်သောကြောင့် ကျော်သက်ခိုင်၏ဆိုင်ဘက်သို့ သူ ခြေဦးမလှည့်ခဲ့။

“ဇာနည်နဲ့ချိန်းထားလို့တဲ့။ ဇာနည်တို့အိမ်သွားတယ်ထင်တယ်”

မှန်းလွဲပိုင်းက ကြားခဲ့ရသော သတင်းစကားသံသည် နေဝင်သွားပြီးသည်အထိ အကြားအာရုံထဲက မထွက်သေး။

သည်လိုပဲ အမြဲတမ်း သွားနေတတ်သလား၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ သွားတာလဲ စသဖြင့်တော့ အမေးစကားများကို မည်သူ့အား မေးလျှင် သင့်လျော်လေမလဲ။

မည်သူ့ကိုမျှ မမေး၊ မည်သူ့ကမျှ မပြောဘဲ ချစ်သူကိုယ်တိုင် ပြောပြအသိပေးသော စကားကိုသာ အမှန်တကယ် ကြားသိချင်သည်။

“ဟော၊ မောင်ထက်စိုး၊ လာ ထိုင်”

မဆွေဆွေတင့်၏ ခရီးဦးကြိုသံ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကတ္တီပါဆက်တီကြီးများပေါ်တွင် စာကျက်နေကြသော မူလတန်းအရွယ်ကလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

“မျိုး ပြန်ရောက်ပြီလား၊ အစ်မ”

မောင်လှမျိုး၊ ချင်းချောင်းခြံ၊

“ရောက်ပြီ၊ အပေါ်မှာ”

သူ ဖိနပ်ချွတ်သည်။

“သူက အပေါ်မှာနေတာ။ အစ်မတို့မိသားစု
က အောက်မှာ နေတာ။ အပေါ်တက်သွားမလား”

ညှို့ခန်းနံရံရှိ ကိုနေမျိုး၏ဓာတ်ပုံတွေကို သူ လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။ အနီးအပါးတွင် ကိုနေမျိုးရှိနေသည်ဟုပင် သူ သဘော
ထားချင်၏။

“ရတယ် အစ်မ၊ ကျွန်တော် ဒန်းစင်ကပဲ
စောင့်လိုက်မယ်”

“ကောင်းပြီ”

ဖိနပ်ပြန်စီးသည်။ အိမ်၏ ဆင်ဝင်နံဘေးရှိ ဒန်းစင်ဘက်သို့
ထွက်ခဲ့၏။ သစ်ခွပင်တန်း၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မီးတိုင်အလင်းက ထိုနေ
ရာအား အလင်းဖျော့စွာ တည်ရှိနေစေသည်။

ဒန်းစင်တွင် ထိုင်လျှင်ထိုင်ချင်း ဆောင်တော်ကူးပန်းရနံ့ကို
သင်းသင်းသဲ့သဲ့မျှ ရသည်။

အကြင်နာရွှေလက်

“ကို” ဟု ဝမ်းသာအားရ ခေါ်မြည်ကာ ပြေးလာမည်ဟု
သူ မျှော်လင့်၏။ “ကို” ဟု အံ့ဩလိုက်လှဲစွာ ငေးကြည့်လျက် ဝမ်း
သာသော မျက်ရည်စတွေဖြင့် ရင်ခွင်သို့ခိုဝင်လာမည်ဟု သူ ထင်မှတ်
သည်။

သို့သော် နူးညံ့သောလေအသွေ၌ ပါးလှပ်သော စိတ်အသိ
ကြောင့် အလင်းပါးပါးအောက်သို့ လှမ်းဝဲကြည့်သောအခါ နှစ်ကိုယ်တူ
မျှ ချစ်ကြင်ခဲ့ရသော ချစ်သူ၏ခြေလှမ်းတွေက အပြစ်ကျူးလွန်သူ
ရာဇဝတ်သားတစ်ဦးထံသို့ စူးစမ်းလိုသောအလို့ငှာ ဣန္ဒြေသိက္ခာ
အပြည့်ဖြင့် လှမ်းလျှောက်လာသော ဧကရာဇ်တစ်ပါး၏ ခြေလှမ်းမျိုး
တွေ ဖြစ်နေ၏။

ပြုံးပြနုတ်ဆက်ဖို့ နေနေသာသာ ဒန်းစင်၌ ထိုင်သည်က
ပင်လျှင် သူနှင့်ကင်းကွာစွာ စံတော်မူ၏။

“ကို” ဟု အိမ်ရှင်က မကြိုဆိုသဖြင့် သူက “မျိုး” ဟု
ခေါ်မြည်ကာ ခစားလိုက်ရလေသည်။

“မျိုး၊ ဘယ်သွားနေတာလဲ။ နေ့ခင်းက အဲ၊
ညနေက ကိုယ်လာသေးတယ်။ မျိုးမရှိတာနဲ့ အခု
အိမ်ကို လိုက်လာတာ။ ပြန်လာချင်စေကြောင်”

www.burmeseclassic.com

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

လက်ဆောင်မှတောင် ဝါမလာဘူး”

မည်သည့်တုံ့ပြန်စကားသံမျှ မကြားရ။

စိတ်ဆိုးနေတာ သေချာသည်။

“မျိုး ကိုယ့်ကို စကားမပြောဘူးလား။ ကိုယ်

က မျိုးကို အရမ်းသတိရလို့ ပြန်လာတာ”

ယခုမှ အနီးကပ်၍ အသေအချာကြည့်မိသည်။

ကျန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ကျော်လောက်ကလို ဆံပင်တိုလေး မဟုတ်တော့ဘဲ ဆံပင်တွေက ကျောလယ်လောက်အထိ နွယ်ခွေစွာ ပြေဆင်းနေသည်။ မျက်နှာလေး ပို၍ဝင်းလဲ့နေ၏။ ထိုမျှ ပိုလှနေမည် ဟု မတွေးထင်မိခဲ့။

အကြင်နာကြောင့် မမြင်တာကြာသောကာလတွေ၏ကိုယ် စား ပို၍လှလာသည်ဟု ကိုယ့်စိတ်ကပဲ ထင်နေတာများလား။ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် မေးကြည့်သေးသည်။ ချစ်သူချင်းမို့ ပိုလွန်းစွာ ထင်မြင်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ အခြားသူတို့၏အမြင်တွင်လည်း ချစ်သူ ပို၍လှနေပါလိမ့်မည်။

အလှမဖွဲ့တတ်သော်လည်း ဟိုတုန်းကထက် ပိုလှနေသည်ကိုတော့ သူ သတိပြုမိ၏။

“ကိုယ် ပြန်ရတော့မှာလား”

အကြင်နာရွှေလက်

“ပြန်”

အခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်သာဆိုလျှင် ထိုထက် နားဝင်ချိုမယ့် စကားလုံးကို သုံးနှုန်းပြီး ချစ်သူ၏နှုတ်ခမ်း အပြုံးပန်းလေးပွင့်လာအောင် စွမ်းဆောင်ခွန်းဟုတတ်ပေမည်။

အခုတော့ ...

ဘာပြောရမှန်းမသိတော့သဖြင့် ပြန်ရတော့မလား မေးမိသူကို ‘ပြန်’ ဟု ဖြေရက်သောသူက ဖြေလိုက်သောအခါ သူက ပြန်ဖို့ရာ ဟန်မပြင်တော့ဘဲ အမှန်တကယ်ပင် ပြန်ဖို့အတွက် ဒန်းစင်ပေါ်မှ ထလိုက်၏။ ပြီးမှ ...

“အရမ်းတွေ့ချင်လို့ လာတာ။ ဘာ စိတ်ဆိုး

နေမှန်းမသိတော့ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး။

မနက်ဖြန်မှပဲ လာတော့မယ်။ ထမင်း စားပြီးပြီလား”

“မစားရသေးဘူး”

သူ ခေါင်းကုတ်လေသည်။

စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောခဲ့သူက ထမင်းစားပြီးပြီလားဟု ထမင်းစားချိန်မှန်း သတိပြုမိသဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းကို ‘မစားရသေးဘူး’ ဟု ပြန်ဖြေသောအခါ သူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

ပြီးမှ ...

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

“ဘာဖြစ်လို့ မစားသေးတာလဲ။ အစားအ
သောက် အချိန်မမှန်ရင် အစာအိမ်ရောဂါ ဖြစ်တတ်
တယ်”

“ဖြစ်ပလေ့စေ သေပလေ့စေ”

“စေတနာနဲ့ပြောတာ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်အော်နေ
တာလဲ”

“အော်မယ်”

သွားဖို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းပြင်ပြီးမှ ခြေလှမ်းကို ပြန်ရုတ်ကာ

...

“ကိုယ် ဒီမှာ ပြန်ထိုင်ရမှာလား”

မေးပြီး ထိုင်မည်ပြုသည်။

“မထိုင်နဲ့”

သူ ကုန်းကွကွ ဖြစ်သွား၏။

“ပြန်မလို့ဆို ပြန်လေ”

“မျိုးက ကိုယ့်ကို စကားပြန်ပြောမယ်ဆိုရင်

တော့ မပြန်ချင်ဘူးပေါ့”

မျက်စောင်းအထိုးခံလိုက်ရသည်ဟု သူ သိလိုက်၏။

“ပြန်လာမယ်ဆိုတာကိုတောင် မျိုးမှာ ကြို

အကြင်နာရွှေလက်

သိခွင့်မရှိတော့ဘူးလား။ ဟုတ်လား”

“ဪ... ပြန်လာတာ သူ့ကိုအကြောင်းမကြားဘဲ ပြန်
လာမိလို့ကိုး” ဟု စိတ်ထဲမှ သိလိုက်သည်။

“လေယာဉ်လက်မှတ် အဆင်ပြေပြေချင်း

ပြန်လာတာ။ မျိုးဆီကို ဖုန်းဆက်ချိန် မရလိုက်ဘူး”

နှုတ်တွေ့ရာ ပြောလိုက်ရသောစကား။

“ပြန်လာရတော့မလားတို့ ဘယ်နေ့ပြန်လာရ

မယ်တို့ ဘာကြောင့်ပြန်လာချင်တယ်ဆိုတာတောင်

မျိုးနဲ့ မတိုင်ပင်တော့ဘူးလား ကို”

“မဟုတ်ပါဘူး မျိုးရယ်။ ကိုယ် မျိုးနဲ့မခွဲနိုင်လို့

ပြန်လာတာပါ”

“အပိုတွေ”

“မျိုး၊ ကိုယ်နဲ့တစ်ခုခု လိုက်စားပါလားဟင်”

“မလိုက်ဘူး”

“လိုက်ခဲ့ပါနော်။ ကိုယ် မျိုးနဲ့ စကားတွေ

တစ်ဝကြီးပြောချင်လို့ပါ။ နော် မျိုး၊ လိုက်ခဲ့နော်”

စိတ်ဆိုးနေဆဲရှိသော်လည်း စိတ်အဆိုးပြေတော့မည်ဟု သူ

သိလိုက်သည်။

မောင်လှမျိုး [ချင်းချောင်းခြံ]

အိမ်အဝင်ဝဘက်သို့ သူသွား၏။ မဆွေဆွေတင့်အား မျိုးမျိုး
မြင့်ကို တစ်ခုခုသွားကျွေးမည်ဖြစ်သဖြင့် ခွင့်ပြုပါရန် သူအသိပေး
သည်။ မဆွေဆွေတင့် ခေါင်းညိတ်၏။
သူ ခြေလှမ်းတွေ ပေါ့ပါးနေပြန်သေးသည်။

(၉)

သူက ညစာလိုက်ကျွေးခြင်းဖြစ်သော်လည်း မျိုးမျိုးမြင့်က
ကားမောင်း၍ လိုက်ပို့ရလေသည်။ ကားမောင်းရင်း...

“ကိုကို ပြောထားမယ်။ မျိုး အပြင်ထွက်ဖို့
အတွက် ဆွေဆွေတင့်ဆီမှာ ကို ခွင့်တောင်းဖို့မလို
ဘူး”

သူ ပြုံးလျက် ...

“သူက လှကြီးပဲ။ ကိုနေမျိုး မရှိတော့ပေမယ့်
သူက အစ်မတစ်ယောက်လို့”

“ကို၊ မျိုးစကားကိုပဲ လိုက်နာ။ ကိုကို မရှိ
တော့ပေမယ့် သူ့ကို အိမ်ထောင်ဦးစီးအဖြစ် မျိုး

မောင်လှမျိုး၊ ချင်းချောင်းခြံ၊

အသိအမှတ်မပြုနိုင်ဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ မျိုးရယ်၊ သမီးယောက်မ
တွေ မတည့်ကြဘူးလား”

“မတည့်ဘူး။ အထူးသဖြင့် ကိုကိုဆုံးပြီးက
တည်းက မျိုး သူ့ကိုမကြည့်ဘူး။ နေရာတကာ လက်
ဝါးကြီးအုပ်ချင်နေပုံရတယ်”

ကားကို အရှိန်မြှင့်၍ မောင်းသည်။ အချက်ပြမီးပွင့်နီးသော
အခါ အရှိန်လျော့၏။

“ကိုနေမျိုး မရှိတော့ပေမယ့် စည်းစည်းလုံး
လုံး နေသင့်တယ်လို့ ကိုယ်ယူဆတယ်”

“ဘယ်လိုမှ စည်းလုံးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆွေ
ဆွေတင့်က အမွေခွဲခိုင်းနေတာ၊ ကို သိလို့လား”

“မသိဘူး” ဟု သူ့ဖြေလိုက်သည်။ အချက်ပြမီးပွင့်ကို
ကျော်လွန်လာသောအခါ ကားကို ပုံမှန်အရှိန်ဖြင့်သာ မောင်းနေ၏။

“ပေးစရာရှိတာ ပေးလိုက်ပေါ့ မျိုးရယ်။ မျိုး
မကျေနပ်စရာ ဘာရှိလို့လဲ”

“အခု မျိုး အပေါ်ထပ်မှာနေတယ်။ သူတို့မိ
သားစုက အောက်ထပ်။ ကားနှစ်စီးရှိတာ တစ်

အကြင်နာရွှေလက်

ယောက် တစ်စီး၊ အတွင်းပစ္စည်းတွေကို တစ်ဝက်စီယူ
ဖို့ကျတော့ သူက မုဆိုးမတဲ့။ တစ်ဝက်စီယူလို့ မဖြစ်
ဘူးတဲ့”

သူ သက်ပြင်းချသည်။

“သူ့ယောက်ျား ရှာဖွေထားတဲ့ပစ္စည်းကို မျိုး
လုံးဝ မျက်စောင်းမထိုးခဲ့ဘူး။ အခု သူ မျက်စောင်းထိုး
နေတာ မျိုးတို့မိဘတွေရဲ့ ပစ္စည်း။ မျိုး ဘယ်လိုလုပ်
သဒ္ဓါမှာလဲ ကိုရဲ့”

သူ အကြံမပြုတတ်။

“ကိုနေမျိုးရှိရင်တော့ င
င့်လို့ မျိုး
ထင်သလဲ”

“မျိုး အိမ်ထောင်ပြုမှ အဲဒီကိစ္စကို စီမံရမယ်
လို့ မိဘတွေက စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ မျိုးဆီမှာ အပ်ထား
ခဲ့ပြီးသား။ မျိုး သဘောမတူဘဲ ဘယ်သူမှ ဘာမှလုပ်
လို့မရဘူး”

“ဒုက္ခပဲ”

“ဘာကို ဒုက္ခတာလဲ ကို”

“ကိုယ် အခုပြန်လာတာ မျိုးနဲ့လက်ထပ်ဖို့

မောင်လှမျိုး [ချင်းချောင်းခြံ]

ပြန်လာတာ။ သေသေချာချာတွေးကြည့်ရင် မျိုးကို ကိုယ်လက်ထပ်တာ အဲဒီကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်ချင် တဲ့ပုံစံမျိုး သက်ရောက်နေတယ်။

ကိုယ်က ဆင်းရဲပေမယ့် အဲဒီကိစ္စမျိုးတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးနော် မျိုး”

“အောင်မယ်လေး။ မျိုးကလည်း အခုလော လောဆယ် ကိုကို လက်မထပ်သေးပါဘူး။ လက်ထပ် ရင် အမွေခွဲပေးနေရလိမ့်မယ်။ ကိုနဲ့ချစ်သူအဖြစ်ပဲ နေချင်သေးတယ်”

“မျိုး”

တုန်လှုပ်စွာ အော်ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အော်ရတာလဲ”

“မျိုးတို့ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စက ကိုယ်နဲ့မျိုးနဲ့ နီးရဖို့ကိစ္စကို အဟန့်အတား ဖြစ်နေပြီလား”

“အဟန့်အတားရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မျိုး အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာနဲ့ ဆွေဆွေတင့် တောင်းဆိုတာကို အနည်းဆုံး တစ်ဝက်တိတိ ပေးရ တော့မှာလေ။ ကံဆိုးရင် သူလူလည်ကျရင် တစ်ဝက်

အကြင်နာရွှေလက်

မက ပေးရမှာ”

“ပေးစရာရှိတာ ပေးလိုက်ပေါ့ မျိုးရယ်”
နှစ်ကိုယ်နီးဖို့ကိုသာ ရည်ရွယ်၍ သူ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဘာလဲ။ ကိုက အမွေခွဲစေချင်လို့လား”

“တောက်”

“ကို၊ ဘာဖြစ်လို့ တောက်ခေါက်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကိုယ် မျိုးကို လက်ထပ်ချင် တာ မျိုးနဲ့နီးရဖို့ တစ်ခုတည်းပဲ။ ကျန်တာတွေကို ကိုယ် စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ကိုရယ် လက်ထပ်မှ နီးရမှာမှမဟုတ်ဘဲ။

ကိုနဲ့မျိုးနဲ့က ချစ်သူတွေပဲဟာ။ လက်မထပ်ဘဲရော နီးလို့မရဘူးလား”

“ချစ်သူနဲ့ နီးရဖို့ ရှိတဲ့ဥစ္စာပစ္စည်းကိုပါ ကိုယ် စွန့်လွှတ်ရဲတယ် မျိုး၊ မျိုးမှာ အဲဒီလိုစိတ်မျိုး မရှိဘူး လား”

“မရှိဘူး။ မျိုးရဲ့မိဘပစ္စည်းဟာ မျိုးတို့မောင် နှမအတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဘယ်သူ့စိမ်းအတွက်မှ မဖြစ်စေရဘူး”

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

သူ အံ့ကြိတ်သည်။

မျိုးမျိုးမြင့် သူကို ငဲ့ကြည့်ပြီး ပြုံးနေ၏။

“မျိုးကတော့ တတ်နိုင်ရင် ဆွေဆွေတင့် လက်ထဲကို တစ်ရွေးသားလောက်တောင် မထည့်ချင်ဘူး။ သူ့သေသွားရင် ပိုတောင်ကောင်းဦးမယ်။ မသေရင်လည်း မရမက ပြန်လုရမှာပဲ”

“မျိုး မှားနေပြီ။ စိတ်ထားတွေ ခက်ထန်နေပြီကွယ်။ အမွေဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လုယက်နေရမယ့်အရာ မဟုတ်ဘူး။ ထိန်းသိမ်းရမယ့်အရာ။

အမွေလုတယ်ဆိုတာ ခွေးစားခွက်ကို ဝိုင်းပြီး လုနေတဲ့ လမ်းဘေးက ခွေးလေခွေးလွင့်တွေရဲ့ အလေ့အထမျိုးနဲ့ တူတတ်တယ်”

“မျိုးကို ခွေးနဲ့မနှိုင်းနဲ့နော် ကို။ ကိုကို မျိုး စိတ်ဆိုးနေတာ ထပ်ပြီးစိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်နဲ့။ ဒါပဲ”

ဘာစကားမျှ သူ ပြန်မပြောဖြစ်တော့ချေ။ မီးရောင်စုံ ထွန်းထားသည့် ခြံဝင်းကျယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ကားကို ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ နာမည်ကြီးဟိုတယ်တစ်ခုဟု သိလိုက်၏။

အကြင်နာရွှေလက်

သူကိုယ်တိုင် ညစာမစားရသေးသော်လည်း ညစာစားလိုစိတ် မရှိတော့ချေ။ ရင်ထဲမှာ မောလျှော့ ပြည့်သိပ်နေ၏။ မတွေ့မမြင်ရသည့် ကာလများအတွင်း ချစ်သူခက်ထန်နေချေပြီ။

(၁၀)

မှာယူထားသော အစားအစာများ စားပွဲပေါ်သို့ စုံလင်စွာ ရောက်ရှိနေသည်အထိ မည်သည့်စကားမျှ သူ မပြောသေး။ ချစ်သူ မျက်နှာလေးအား ကြည့်ငေးနေခြင်းဖြင့် အလွမ်းတွေ ဖြေနေမိသည်။ အကြည့်မျက်ဝန်းတွေ ကြုံဆုံကြသောအခါ စောစောက ပြောဆို တင်းမာစရာ ကိစ္စတွေက နှစ်ဦးစလုံးနှင့် မသက်ဆိုင်သော ဖြစ်ရပ်ဟု တွေးထင်ခံယူချင်သည်။ နှစ်ကိုယ်တူမျှ ပြုံးနေကြသည်။

“ကိုပြန်လာတာ ခဏပဲပြန်လာတာ မဟုတ် လား။ ဟိုကို ပြန်သွားမယ်မဟုတ်လား။”

ချစ်သူမျက်ဝန်းဆီမှ အကြည့်မလွှဲသေးဘဲ ...

“မျိုးနွဲ့လက်ထပ်ပြီး ဒီမှာပဲ စီးပွားရှာချင်တော့”

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

တယ်။ စုဆောင်းထားတဲ့ ခွင့်ရက်တွေနဲ့ ပြန်လာတာ ဆိုတော့ ဟိုကိုပြန်သွားလို့တော့ ရတာပေါ့လေ။ ဒါ ပေမဲ့ ပြန်မသွားချင်တော့ဘူး”

“မောင်ကလည်း သူများတွေများ သွားချင် တိုင်း သွားလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး”

“မျိုး”

ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားစေလေသည်။

“မျိုး၊ ခုနက ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာ လဲ”

ယွင်းယွက်သွားသောမျက်နှာထားကို ချက်ချင်းပြင်လျက် ...

“ဘယ်လိုခေါ်လို့လဲ ကိုရဲ့” ဟု ပြုံးစေဖြင့် မျိုးမျိုးမြင့် ပြန်မေးသည်။ သူ မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ...

“မောင်လို့ ခေါ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။

မောင်လို့ ခေါ်လိုက်တယ်လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မခေါ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ ခေါ်လိုက်တယ်။ မျိုး ကိုယ့်ကို ပြောစမ်း။ မောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ မောင်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုခေါ်တဲ့ နာမ်စားလဲ။ ပြောလေ မျိုး”

အကြင်နာရွှေလက်

တုန်လှုပ်ဝမ်းနည်းစွာ မေးမြန်းနေမိသည်။ မျိုးမျိုးမြင့်က...

“ဟာ၊ ဒုက္ခပဲ။ မခေါ်ပါဘူး။ လေယာဉ်စီးလာ

လို့ နားအူပြီး ကို နားကြားလွဲတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“မဟုတ်ဘူး မျိုး”

အကဲခတ် ခန့်မှန်းသောမျက်လုံးတွေဖြင့် ချစ်သူမျက်နှာကို သူ မကြည့်ချင်တော့ချေ။

မျိုးမျိုးမြင့်ပြောသလို အကြားမှားတာများလားဟု ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ပြန်မေးကြည့်စရာ၊ ပြန်တွေးကြည့်စရာ မလိုအပ်သည်အထိ သူ သေသေချာချာ ကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ‘မောင်ကလည်း ...’ ဟူသောအသံကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရပါလျက် ဘာကြောင့် များ ငြင်းကွယ်နေရသလဲဟု ချစ်သူမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ရင် တွင်းမှ မမေးမြန်းချင်သဖြင့် ဟိုတယ်အဝင်ဝရံ အယောင်ဆောင် ပန်းပင်နွယ်ခက်များထံသို့ အကြည့်လွှဲထားလိုက်လေသည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ ကို”

ငေးမောနေရာမှ အကြည့်မလွဲ၊ အသံမပြု။

“ဘာလဲ၊ အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာတာလား”

မျိုးမျိုးမြင့်ကို သူ ငဲ့မကြည့်ဘဲ ...

“အပြစ်ရှာတာ မဟုတ်ဘူး မျိုး၊ မျိုးပါးစပ်လေ”

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

မောင်လို့ အခေါ်မှားသွားတာကို ကိုယ် တကယ်ကြား
လိုက်တာပါ”

ရင်နှင့်ရသည်။

“ကို နားကြားလွဲတာပါလို့ မျိုးပြောပြီးပြီပဲ”

စကားမတုံ့ပြန်ဘဲ မျိုးမျိုးမြင့်ကိုသာ သူ ငေးကြည့်လိုက်
သည်။ စူးစိုက်သော အကြည့်မျက်လုံးတွေကို သတိမထားမိဟန်ဖြင့်

“ကဲ၊ ခေါ်မိလိုက်တယ်ပဲထား၊ ဒါ အခုလို

မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်တဲ့အထိ ဖြစ်ရမယ့်ကိစ္စလား
ကိုရဲ့။

မောင်တို့ မောင်မောင်တို့ အမောင်တို့ဆိုတာ
ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာရော၊ ဗီဒီယိုတွေထဲမှာရော၊ ဝတ္ထုစာ
အုပ်တွေထဲမှာရော၊ သီချင်းတွေထဲမှာရော ခေါ်နေ
လိုက်ကြတာ ပလူကိုပျံ့နေတာပဲ။

အဲဒါတွေကို ကြားပါ ဖတ်ပါများတော့ ကိုလို့
ခေါ်ရမယ့်နေရာ မောင်လို့ခေါ်မိရင် ခေါ်မိမှာပေါ့”

စကားအရာပါ ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်နေပါလားဟု တစ်မိ
စိမ့်ကြည့်ကာ တသသတွေးမိသည်။

“မနေ့က နားထောင်တဲ့ အဆိုတော်တစ်

အကြင်နာရွှေလက်

ယောက်ရဲ့ စီးရီးနာမည်က ချစ်သူမောင်တဲ့။ အဲဒီ
သီချင်း နားထောင်ပြီးကတည်းက ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး
စိတ်ထဲကရော၊ အသံထွက်ပြီးရော ညည်းနေမိတယ်
အဲဒီသီချင်းကို၊ ကိုကို မောင်လို့ မှားခေါ်မိတယ်ဆိုရင်
တောင် အဲဒီသီချင်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မျိုးက
တော့ ကိုကို ‘မောင်’ လို့ မခေါ်လိုက်မိဘူး ထင်တာ
ပဲ”

တွေ့တွေ့ချင်း မြင်မြင်ချင်း ချစ်စကား လွမ်းစကားတွေ
ပြောနေချင်သဖြင့် မမေးသေးဘူး။ မပြောသေးပါဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထား
သောကိစ္စကို မေးမြန်းပြောဆိုလိုက်တော့မည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်၏။

စစ်ဆေးသလိုလို၊ သံသယအမေးလိုလို ထင်မြင်နေမည်ကို
မလိုလားသဖြင့် မမေးမြန်းမစစ်ဆေးဘဲ ရေငုံထားပါလျက် ရင်ကွဲအက်
စရာ သံသယအမှုန်အမွှားလေးတစ်ခုကြောင့် အသိတရား၏ အဟန့်
အတားကို နှလုံးသား၏နာကျင်မှုက ခုန်လွှားဖယ်ရှားမိခြင်း ဖြစ်ပေ
သည်။

နှုတ်ခမ်းပြင်သည်အထိ စကားလုံးတွေက လည်ချောင်းတွင်
နှင်နေသေးသည်။

“နေ့ခင်းက မျိုး ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ”

စိန်သရဖူစာပေ ① ၁၉၅

၁၀၆ ① စိန်သရဖူစာပေ

မောင်လှမျိုး (ချင်းရောင်းခြံ)

မျက်ခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ကွေးလျက် သူ့ကိုကြည့်သည်။ ပြီးမှ...

“ဘယ်သူက ဘာပြောလိုက်လို့လဲ ကို”

“ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မေးမကြည့်ခဲ့ဘူး။ အခုမှ ကိုယ်သိချင်လို့ မျိုးကိုမေးတာ”

“ကိုလေသံက တစ်ခုခုကိုစစ်ဆေးသလို လေသံမျိုးပဲ။ ခရီးရောက်မဆိုက် ကိုနဲ့မျိုး ပြဿနာမဖြစ်ချင်ဘူး”

“ရေခြားမြေခြားက အမောတကောပြန်လာတဲ့ လူတိုင်းဟာ ချစ်သူကို အမြန်ဆုံး တွေ့ချင်ကြမှာပဲ မျိုး”

“အမြန်ဆုံးတွေ့ချင်ရင် မျိုးကို... ကို... အကြောင်းကြားပေါ့။ ခြေသံမကြားအောင် တိတ်တိတ်လေးလာပြီးမှ ငါလာတာ နင်မသိဘူးလား ဆိုတဲ့ပုံစံမျိုးတော့ လာမလုပ်နဲ့”

“ကိုယ်မေးတာ နေ့လယ်က မျိုး ဘယ်သွားနေတာလဲလို့ မေးတာပါ။ ညနေစောင်းခါနီးမှ ကိုယ်လာတာတောင် မျိုး မရှိဘူးလေ။

မျိုးကို အကြောင်းမကြားဘဲ ပြန်လာမိတဲ့

အကြင်နာရွှေလက်

အတွက် ကိုယ့်မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်။ အဲဒီအပြစ်ကို ကိုယ်ခံပါ့မယ်။

ဒါပေမဲ့ နေ့ခင်းက မျိုးဘယ်သွားနေတယ်ဆိုတာလောက်တော့ ကိုယ်သိခွင့်ရှိပါတယ်။ အဲဒီမေးခွန်းကိုပဲ မျိုးဖြေ”

အံ့ကြိတ်လိုက်သောကြောင့် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတို့ ပါးလွှာစွာ လျော့ပါးသွားမည် ထင်၏။

“တရားခံကိုစစ်သလို စစ်နေတာ မျိုးမကြိုက်ဘူး”

သူ ခေါင်းခါသည်။

“ချစ်သူကိုတွေ့ချင်လို့ လာရာတဲ့လူက ချစ်သူကို မတွေ့ရလို့ ချစ်သူရေ မင်း ဘယ်သွားနေသလဲဆိုတဲ့ တမ်းတတဲ့စိတ်နှလုံးနဲ့ ကိုယ်မေးတာပါ မျိုး”

မျက်ခုံး၏ တွန့်ကွေးမှုသည် အနည်းငယ်မျှသာ လျော့ပါးသေး၏။

“တရားခံစစ်သလို စစ်ရအောင်၊ တရားခံဆိုတာ အပြစ်ကျူးလွန်ထားသူကိုသာ ခေါ်တဲ့ ဝေါဟာရပါ။

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

မျိုးက ဘာအပြစ်မှ ကျူးလွန်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ့်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ မျိုးရယ်”

“ကိစ္စရှိလို့ အပြင်သွားတာ”

လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ဖြေဆိုသော မာကျောသည့်စကား။

“ဘာကိစ္စလဲ” ဟု မေးလျှင် စိတ်ဆိုးလိုစိတ် ပိုပေဦးမည်။

“အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်

အလုပ်လျှောက်ထားလို့ အဖော်လိုက်သွားတာ”

“သူငယ်ချင်းက မိန်းကလေးလား၊ ယောက်ျားလေးလား”

ဟု မေးမြန်းမိပါက စစ်ဆေးသည်ဟု ယိုးစွပ်ပေဦးမည်။ ထို့ကြောင့် စကားအသုံးကို ဆင်ခြင်စွာ သူပြော၏။

“ဘယ်ကကောင်မလေးလဲ၊ ကိုယ်များ သိ

မလား မပြောတတ်ဘူး။ မျိုးသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်

နှစ်ယောက်ပဲ ကိုယ်သိတာ”

“တောင်ဥက္ကလာက ကောင်မလေး” ဟု မျိုးမျိုးမြင့် ဖြေ

သည်။

“ဇာနည်” ဟူသော အမည်နာမအကြောင်းကို သူ မမေးဝံ

တော့ချေ။ ချစ်သူစိတ်ဆိုးမည်ကို စိုးရိမ်သည်ထက် ချစ်သူ၏ အလိမ်

အကြင်နာရွှေလက်

အညာစကားတို့ကို ခံယူနားစွင့်နိုင်စွမ်း နည်းပါးလွန်းသူဟု ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်သိသဖြင့် အတွေးဆိုး အထင်ဆိုးတို့ကို မျိုသိပ်ပစ်လိုက်မိတော့ သည်။

ခွဲခွာနေခဲ့ရသော ကာလများစွာ၌ ...

တစ်စုံတစ်ရာ လွဲချော်နေပြီဟုတော့ ဉာဏ်အသိဖြင့် သိလိုက် ရလေပြီ။ နှလုံးသား၏ အသိတရားမှာမူ ဆံတစ်မျှင်စာ ထိပါးဒဏ်ကိုမျှ ခံစားနိုင်စွမ်းရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ရင်ပြည့်နေပါလျက် ...

ထပ်မံ၍ ရင်ဆို့ရပြန်သည်။

ဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိတဲ့သူဟာ

အပြစ်ကျူးလွန်တဲ့သူကို

ရက်ရက်စက်စက် အပြစ်မပေးဘူး။

(ကျော်သက်နိုင်)

(၁၁)

အဖေ ဘဏ်မှာအပ်နှံပေးထားသော ငွေတွေကို ထုတ်ယူပြီး အဖြူရောင် S.E ကားတစ်စီးကို သူဝယ်သည်။ ညီမဖြစ်သူ ကျော့ကျော့ကို ကွန်ပျူတာသင်တန်းသို့ အပို့အကြိုလုပ်ပေးခြင်း၊ ညီမဖြစ်သူ၏ လုပ်ငန်းနေရာသို့ ကြိုပို့ခြင်း၊ အဖေနှင့်အမေတို့အား ညနေခင်းတိုင်း ရွှေတိဂုံစေတီတော်သို့ ပို့ဆောင်ပေးခြင်း၊ မိသားတစ်စုလုံး (သို့မဟုတ်) မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး ဟို .. ဟို .. ဒီ .. ဒီ .. တပျော်တပါး လည်ပတ်ကြခြင်း စသဖြင့်သောအလုပ်များကိုသာ နိစ္စဒူဝ သူလုပ်ဆောင်သည်။

လေး .. ငါး .. ဆယ်ရက်အတွင်း သူ့အိမ်သို့ ကျော်သက်ခိုင် နှစ်ကြိမ်မျှ အိမ်လည်လာသည်။ ပြောလိုရာစကား၊ ဆွေးနွေးလိုရာကို

စိန်သရဖူစာပေ ① ၁၁၅

တိုင်ပင်စရာအဖြစ်အပျက်တွေ ရင်မှာပြည့်လျက်ရှိသော်လည်း မိသားစု
၏မျက်မှောက်တွင် ဖြစ်နေသဖြင့် အခြားသောနေမှုထိုင်မှုကိစ္စ၊ နိုင်ငံ
ရပ်ခြားကိစ္စတို့ကိုသာ စကားဖောင်ဖွဲ့ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သည်အတော
အတွင်း ချစ်သူကို စက္ကန့်မလပ် သတိတရဖြစ်နေမိသော်လည်း သုံး
ကြိမ်မျှသာ ဖုန်းဆက်ဖြစ်သည်။ နေကောင်းလား၊ ထမင်းစားပြီးပြီ
လား၊ ဘာဟင်းခွဲစားလဲ၊ သတိရလို့ ဖုန်းဆက်တာ။ မျိုးရော ကိုယ့်ကို
သဟာရနေတယ်မဟုတ်လား ဆိုသော အပေါ်ယံ ချစ်တင်းနေစကား
တို့ကိုသာ ပြောဖြစ်ခဲ့လေ၏။ ရင်တွင်း၌ ကိန်းအောင်းလျက်ရှိသော
စိုးထိတ်ရင်နှင့်စရာ အစိုင်အခဲကိုမူ မည်သည့်စကားဝေါဟာရအဖြစ်နှင့်
မျှ မည်သူ့ထံမှောက်တွင်မျှ ဖွင့်အံ့ခဲ့ခြင်း အလျဉ်းမရှိသေး။

အဖေ အမေကိုလည်းကောင်း၊ ညီ ညီမကိုလည်းကောင်း
စကားအစပျိုး၍ သိလိုသည်ကို ပွင့်လင်းစွာ မေးမြန်းကြည့်ချင်သော်
လည်း မမေးမြန်းရဲခဲ့ချေ။ ခရီးရောက်မဆိုက် မောဟိုက်စရာ သတင်း
ဆိုးမျိုးကို မကြားရဲသေးဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိနေ၏။ ထို့ကြောင့်
ပျော်သလိုသာ ဖြေသာနေလိုက်သည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ချစ်သူရည်းစားကိစ္စကို နှမဖြစ်သူအား တိုး
တိုးတိတ်တိတ် မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်းသည် သင့်လျော်သောကိစ္စ မဟုတ်
ဟု၊ သူ မှတ်ယူထားသည်။ နှမဖြစ်သူက အရိုအသေလျော့မည်။
ရိုသေလေးစားမှု လျော့ခြင်းထက် အစ်ကိုက လမ်းပြရှေ့ဆောင်ပြုကာ
ညီ ညီမများအား ထမင်းစားရေသောက်ကိစ္စပမာ ပြောဆိုဆွေးနွေး
သည်။ ရှေ့ဆောင်နွားလား လမ်းမှားပြီဟု လူကြီးသူမများ ကဲ့ရဲ့မှာကို
ပို၍ စိုးရိမ်၏။

အစ်ကိုတောင် သူ့ချစ်သူအကြောင်း ငါ့ကို ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ဖွင့်မေးသေးတာပဲ ငါ့ချစ်သူ ငါ့ရည်းစားအကြောင်းလည်း အစ်ကိုရှေ့မှာ
ပြောနေဆိုနေရင် အစ်ကို ခွင့်ပြုမှာပဲ စသောအတွေးအမြင်မျိုး ညီ
ညီမတွေ၏ ဉာဏ်အသိထဲသို့ ကိန်းဝပ်ခိုဝင်လေမလား၊ သူ စိုးရိမ်
သည်။

အဖေနှင့် အမေကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ပညာရေး၊
စီးပွားရေး၊ ဘာသာရေး၊ အမျိုးသားရေးကိစ္စတို့ကိုသာ အဖေနှင့်ပြောပြ
ဆွေးနွေးဖူးသည်။ ချစ်သူရည်းစားကိစ္စကို မေးမြန်းဝံ့သည်အထိ အဖေ
အပေါ်တွင် သူ အရိုအသေ မလျော့နည်းခဲ့။

အမေ့ကိုလည်း တော်တန်ရုံ ပျက်တီးပျက်ချော်စကားလုံးမျိုး

www.burmeseclassic.com

မောင်လူမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ဖြင့် ရည်းစားသနာကိုစွဲကို သူ မပြောပြဖြစ်ခဲ့။ အမေအပေါ်တွင်လည်း သူ့ရိုသေမှု မနည်းပါးခဲ့ချေ။

မျိုးမျိုးမြင့်ကိုစွဲကို တကယ်တမ်း မေးမြန်းဆွေးနွေးရမည် ဆိုလျှင် မိဘနှစ်ပါးစလုံး၏ ရှေ့မှောက်မှာသာ မေးမြန်းနာယူချင်သည်။ မိဘနှစ်ပါးစလုံးအနက် တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ရွေးချယ်ဆွေးနွေးပါ ဆိုလျှင်တော့ 'အမေ' နှင့်သာ သူ ဆွေးနွေးခဲ့ပေမည်။

သို့သော် ချစ်သူမျိုးမျိုးမြင့်၏ ဣန္ဒြေလျော့နည်းစရာ သတင်း စကားမျိုးကို ကြားရမည်ဆိုလျှင်တော့ မိဘမောင်ဘွားများထံမှ ကြားရ ခြင်းထက် အခြားတစ်ပါးသောနေရာမှ ကြားသိခြင်းကို သူ ပို၍ လိုလားသည်။

အဖေ အမေ၏ရှေ့မှောက်၊ ညီ ညီမတို့၏ ရှေ့မှောက်၌ သစ္စာယွင်းပျက်သောချစ်သူကို တွယ်တာနေသူပါလားဟု အကြည့်ခံရ မည့်ဘဝ၊ အသနားခံရမည့်အခြေအနေကို လွန်စွာ ရှောင်ကွင်းလိုပေ သည်။

ခိုင်လုံသော သတင်းစကားအတိအကျကိုလည်း ကြားချင် သည်။ မကောင်းမြတ်သော သတင်းစကားမျိုးဆိုလျှင်လည်း တစ်လုံး တစ်ပါးမျှ ကြားနာနိုင်စွမ်း သူ့မှာမရှိ။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် တွေးတောစိုးရွံ့လျက် အဖြေခက် အနေခက် နေရလေ၏။

အကြင်နာရွှေလက်

ကြင်နာရာ နှစ်ကိုယ်အကြား၌ သံသယတံတိုင်း ဝိုင်းပတ် ကာရံထားမှာကိုလည်း သူ စိုးရိမ်သည်။ သံသယကင်းရှင်းရာ မင်္ဂလာ မနက်ခင်းတစ်ခုကိုလည်း မမျှော်ရဲရဲ မျှော်လင့်ဆဲပဲဖြစ်၏။

“ကျော့ကျော့ နင် ဝါဆိုကို စာရေးတဲ့အထဲမှာ မျိုးမျိုးမြင့် ဖုန်းဖုန်းနံဆက်ရဲလား... တို့ အနေဝေး ရင်၊ ချိတ်အေးတယ်... တို့ ထည့်ရေးတာ ဘာဖြစ် လို့ ရေးတာလဲ”

မိသားစုအတွင်း မည်သူ့ကိုမျှ မမေးမြန်းသင့်၊ မမေးမြန်းချင် သော်လည်း ဆောက်တည်ရာမရလွန်းသဖြင့် အဦးဆုံး မေးမြန်းစုံစမ်း ရမည့်သူအဖြစ် ညီမကျော့ကျော့ကို သူရွေးချယ်လိုက်၏။ ကျော့ကျော့ က မျက်မှောင်လေးကြုတ်ကာ ...

“ရေးလိုက်မိလို့လား” ဟု ပြန်မေး၏။

“ကိုယ်ရေးတာ ကိုယ်မသိဘူးလား”

လေသံဆတ်ဆတ်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်တော့မှ ကျော့ကျော့

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

မျက်နှာထားပြောင်းသည်။ ကြိုတ်နေသော မျက်မှောင်လေး ပြေဆင်းသွား၏။

“အကြောင်းရှိလို့ ရေးတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တမင်နောက်တာပြောင်တာလား၊ ငါ့ကို သေသေချာချာ ပြောပြ”

“အစ်ကိုက ဘယ်လိုထင်နေလို့လဲ”

“ငါ့ကို ပြန်မေးမနေနဲ့လေ ကျော့ကျော့၊ ဘာအကြောင်းကြောင့် ရေးတယ်ဆိုတာပဲ ပြော”

အဖေဖမ်းလျှောက်ထွက်သွားစဉ်၊ အမေ ဘုရားပန်းလဲနေစဉ်၊ အငယ်ကောင် မျက်နှာသစ်နေစဉ် ဖြစ်သောကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲတွင် မည်သူမျှမရှိ။ အခြားသူတစ်ဦး အနီးတွင်ရှိနေလျှင်ပင် ညီမဖြစ်သူအား သူ မေးမြန်းဖြစ်မည် မဟုတ်သေး။

“ရေးတုံနီးကတော့ ရေးလိုက်တာပဲ အစ်ကိုရဲ့။ အစ်ကိုက ကိုယ့်ရည်းစားကို ကိုယ်ပစ်ထားသလို ဖြစ်နေလို့ မိန်းမချင်းကိုယ်ချင်းစာပြီး တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားနဲ့ ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ရေးလိုက်မိတာ ဖြစ်မယ်”

ဝါကျတစ်ကြောင်းချင်းကို မင်သားလျက် ဒီစကားလုံးက

အကြင်နာရွှေလက်

ဘာကြောင့်၊ ဒီဝေါဟာရက ဘယ်လို စသည်ဖြင့် ညီမဖြစ်သူ ရေးပို့ခဲ့သောစာကို ယူပြီး မေးမြန်းစစ်ဆေးရလောက်သည်အထိ သည်းသည်းသန်သန် မလုပ်အပ်သည်ကို ဆင်ခြင်ဖြစ်သောကြောင့် အရေးမကြီးသော စကားရပ်ပမာ ခေါင်းကိုသာ တညိတ်ညိတ်ပြုလျက် သူ ပြုံးနေလိုက်ပြန်၏။

“အစ်ကိုအတွက် စိတ်ဆိုးစရာ ထည့်ရေးမိလို့လား”

ကျော့ကျော့ပြောသော အကြောင်းပြချက်ကို လက်ခံယုံကြည်ဟန် တမင်ပြလိုက်ခါမှ ထပ်မံ၍ အမေးခံလိုက်ရသော မေးခွန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

“ငါ ဒီအကြောင်းကို ဆက်မကြားချင်တော့လို့ နင်ကိုယ်တိုင် ဖုံးကွယ်ထားမှန်း ရိပ်မိလို့ နှင့်ပြောစကားကို ခေါင်းညိတ်လိုက်တာ။ ကျန်တာ ထပ်မမေးနဲ့တော့” ... ဟု မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ပြောပြလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ...

စေတနာတစ်ခုခုကြောင့် ကွယ်ဝှက်ထားတာ ဖြစ်မှာပဲဟု တွေးလိုက်နိုင်သဖြင့် စကားသံကိုပါ တမင်ဖြေလျှော့ကာ ပြောဆိုလိုက်ရသည်။

“စိတ်ဆိုးစရာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့်

www.burmeseclassic.com

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

မဖွယ်မရာ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေသလားလို့ စိုးရိမ်တာ ပေါ့”

“တော်တော်ချစ်တာကိုး” ဟု ညီမပြော၏။

“ချစ်တာတစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်ဘူး လေ။ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်မှာ စိုးရိမ်တာပါ။

ထိခိုက်စရာ ဖြစ်နေရင်တောင် အချိန်မီ တားဆီးနိုင်ရင် ဘယ်သူ့ ဘယ်သူမှ မထိခိုက်တော့ဘူး ပေါ့။ ဘယ်သူမှ သိက္ခာမကျတော့ဘူးပေါ့။ တားချိန် ဟန့်ချိန် မမီတော့မှာကိုသာ စိုးရိမ်တာမျိုးပါ”

ပြောပြီး မျက်နှာကဲကို သူ ခပ်လိုက်သေးသည်။

“အစ်ကိုက ဘာကို စိုးရိမ်တာလဲ”

“ဪ... မျိုးမျိုးမြင့်က အစ်ကိုလည်း မရှိတော့ဘူး။ ပြီးတော့ ငါကလည်း အဝေးမှာ။ ယောက်မနဲ့ လည်း သိပ်အဆင်ပြေဟန် မတူဘူး။ ပြီးတော့ ငယ်ရွယ်သူ။ ပြောမှားဆိုမှား အနေအထိုင်မှားတာကို အခွင့်ကောင်းယူတဲ့ အခွင့်အရေးသမားနဲ့ တွေ့သွားရင် ဒုက္ခ။

အကြင်နာရွှေလက်

ချစ်သူအပေါ် စိုးရိမ်တာမျိုးရော၊ ကိုယ့်သွေးကိုယ့်သား ကိုယ့်နမသားချင်းအပေါ် စိုးရိမ်တာမျိုးလည်း ပါတာပေါ့”

“ဒါဆို အစ်ကို မြန်မာပြည်ပြန်လာတာ မျိုးမျိုးမြင့်ကြောင့်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ ပြန်လာတာ။ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါ သူ လိုက်မယ်ဆိုရင် ဟိုကို ခေါ်သွားမယ်။ မလိုက်ဘူးဆိုရင် ဒီမှာပဲ စီးပွားရှာတော့မယ်”

နှုတ်တွေ့ရာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သိလိုစေကြီးသည် မျက်နှာထားဖြင့် ကျော့ကျော့က ...

“အဖေတို့ အမေတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးပြီလားဟင်”

“အဖေတို့နဲ့ တိုင်ပင်ဖို့ နေနေသာသာ၊ မျိုးမျိုးမြင့်နဲ့တောင် စကားဖောင်မဖွဲ့ဖြစ်သေးဘူး။ စိတ်ကူးထားတာကို ပြောပြတာပါ”

“အမေတို့က အစ်ကို အလည်ပြန်လာတယ် လို့ပဲ ထင်နေတာ။ မိန်းမယူဖို့ပြန်လာမှန်း မသိဘူး”

“ငါ့ချစ်သူ ခြေလှမ်းမှားနေတယ်။ အဲဒါ နင်တို့ သိထား”

မောင်လှမျိုး၊ ချင်းချောင်းခြံ၊

မြင်ထားတာတွေ ငါ့ကိုပြော” ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးမြန်းချင်သည်။
မေးမည့်သူက အမေးခက်သကဲ့သို့ ဖြေမည့်သူတွေလည်း အဖြေခက်
လိမ့်မည်ဟု သူ ဆင်ခြင်၏။

“မျိုးမျိုးမြင့်ကို ယူရင် အမေ သဘောတူနိုင်
ပါ့မလား”

“မသိဘူး၊ မပြောတတ်ဘူးလေ။ အမေ့ကို မေးကြည့်မှ
သိမှာပေါ့ အစ်ကိုရဲ့” ဟု ကျော့ကျော့ပြောသည်။

သူ အိမ်အနောက်ဘက်သို့ တစ်ချက်ခွဲကြည့်ကာ ...

“ငါ့ညီမတစ်ယောက်အနေနဲ့ နင်ရော
သဘောတူသလား”

ခေါင်းခါသည်ကို မြင်၏။ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“သဘောမတူဘူး၊ ဟုတ်လား”

“သဘောမတူတာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်ညီမဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အစ်ကိုကို နှမြော
တာပေါ့။ ဘယ်အမေဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်သားသမီးကို
နှမြောမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ညီမဖြစ်ပါလျက် အစ်မကြီးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာထားဖြင့်
ပြောပြနေဟန်ကို ကြည့်မြင်ကာ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ကျွန်မ

အကြင်နာရွှေလက်

လည်း မယူစေချင်ဘူး။ အပေလည်း ယူမခံချင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဟု
သည့် စိတ်သဘောကို သွယ်ကာတိုက်ကာ ပြောလေ့ရှိသည်ဟု သူသိ၏။

အခြေအနေအရပ်ရပ် သို့မဟုတ် ကပ်စုံကပ်စုံသာ အခြေ
အနေသည် တစ်ချိန်ချိန်က ယုံယွင်းပြောင်းလဲပြီးခဲ့ပြီဟု သူသိသည်။
ဘာပြောင်းလဲတာလဲ၊ ဘာယုံယွင်းတာလဲဟူသည့် သဘာအကိစ္စ
အမည်နာမကို ဆန်းစစ်ဖို့သာ လိုတော့၏။

(၁၂)

မနက်စောစော အိပ်ရာနိုးသည်။ အိပ်ပျော်ခဲ့သည်လား။
အတွေးတွေ လွင့်နေသည်ကို အိပ်မက်ဟု ထင်ယောင်ခဲ့သည်လား။
ကုန်ဆုံးခဲ့သော ညတို့၏ ခရီးတိုင်းကို မဝေခွဲတတ်။

အိပ်မှုကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ပြီးလျှင် မျိုးမျိုးပြင်ထံသို့ သွားမည်
ဟု စဉ်းစားစိစဉ်ကာ ရေချိုးပြီး မနက်စာစားပြီး၊ ဧည့်ခန်းထဲတွင်
ထိုင်နေစဉ် အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီးဝင်လာသည်။ ခုံတန်းလျားအနီးတွင်
ကားရပ်သည်။

ထိုင်ရာမှထကာ အိမ်အဝင်ဝသို့ သူသွား၏။ မဆွေဆွေတင့်
ကို မြင်သည်။

**ဪ ဘယ်သူလဲလို့။ လာ အစ်မ။ ထိုင်။

စိန်သရဖူစာပေ ① ၂၇၇

ညွှန်ခန်း၏ဆက်တိုက်တွင် မဆွေဆွေတင့် ထိုင်၏။

အလာအသွား အဝင်အထွက် မရှိဘူးခဲ့သူဟု သူသိသည်။ သူ့ထံသို့ တကူးတက လာရောက်ခြင်းဟု သူနားလည်သည်။ “ဘာ ကိစ္စရှိလို့ လာတာလဲ” ဟု မေးမိလျှင်ပင် မသိမိမေ့့ရှာကျမည်။ ထို့ ကြောင့် ...

“ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ အစ်မ”

“မင်းကူညီရမှာက အများကြီးပဲ မောင်ထက် ဖိုး။ ပြောရမယ့်ကိစ္စတွေထဲမှာ အားနာစရာတွေ၊ စိတ် မကောင်းစရာတွေလည်း ပါကောင်းပါနိုင်တယ်”

ပြုံးလျက်ပြော၏။

အိမ်၏အတွင်းပိုင်းသို့ တစ်ချက်ကြည့်သည်။ လှေကားရင်းသို့ တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပြုံးမှ ...

“တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောရမယ့်ကိစ္စမျိုးလည်း ရှိနေတယ်။ ဒီမှာပြောလို့ ဖြစ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ် အစ်မ၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ။ ကျွန်တော်ကူညီနိုင်မယ့်ကိစ္စဆိုရင် အစွမ်းကုန်ကူညီပါ မယ်”

မျက်နှာစိမ်းညွှည့်သည်လာလျှင် ညွှန်ခန်းအတွင်းသို့ မည်သူ

မျှ အဖြတ်အလမ်းမရှိခဲ့သည်မှာ မိသားစု၏ အစဉ်အလာဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုလိုအခြေအနေမျိုးတွင်မူ အနီးအပါး၌ မိဘမောင်ဘွား တွေ ရှိနေချင်၏။

မဆွေဆွေတင့်က ...

“မိမျိုးနဲ့မင်းနဲ့ လက်ထပ်ကြတော့မှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု ဖြေလိုက်ချင်သော်လည်း ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုပင် ကိုယ်တိုင်ခန့်မှန်းဖို့ ခက်နေရ၏။

“ကိုနေမျိုးရှိနေရင်တော့ အခုအချိန်ဟာ မျိုးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ့်အချိန်ပဲ။ အစ်မဘက်က ကန့်ကွက်စရာအကြောင်းထူးများ ရှိနေလို့လား”

“ကန့်ကွက်စရာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်း ကိုပြောမယ့် စကားတိုင်းကို အစ်မ ပြောမထွက်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။

မိမျိုးနဲ့ပတ်သက်ရင် အခု အစ်မ နေနေရတာ က အုပ်ထိန်းသူနေရာမှာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်တွင်းရေး ကိစ္စတွေကပါ ရှိနေတော့ သူ့အနေအထိုင်ကို စေတ နာနဲ့ ဝေဖန်မိရင်တောင်မှ အစ်မ ရန်တွေခံရမှာ အမှန် ပဲ”

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းမြ)

“ကျွန်တော် ချင့်ချိန်နိုင်ပါတယ် အစ်မ။ ကျွန်တော့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောပါ။ ကျွန်တော် နှုတ်မဖွာပါဘူး”

သက်ပြင်းချလေသည်။

“ကိုနေမျိုးမရှိတော့ပေမယ့် ကိုနေမျိုးရဲ့ဇနီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းအပေါ်မှာရော၊ မိမျိုးအပေါ်မှာရော စောင့်ရှောက်ဖို့ လမ်းညွှန်ဖို့ အစ်မမှာ တာဝန် ရှိနေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုဆုံးမဖို့ဆိုတာ ခံယူတဲ့ သူရှိမှ ဆိုဆုံးမမှု တန်ဖိုးရှိမှာ။ ဆိုဆုံးမမှုကို မခံယူချင်တဲ့သူကို ဆုံးမဖို့ကျတော့ အာဏာသုံးရလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖိနှိပ်ရလိမ့်မယ်။

အဲဒါကြောင့် အသိတရားရှိမယ့်သူကိုပဲ ဆုံးမဖို့ အစ်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် မင်းဆီကို လာတာ။ အကူအညီတောင်းတာမျိုးလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့လေ”

စကား ခေတ္တရပ်သည်။ ပြီးမှ ...

“မင်းနဲ့မိမျိုးနဲ့ လက်ထပ်ကြတော့မလားလို့ မေးတာက အစ်မမှာ ခံစားချက်နှစ်ခုနဲ့ မေးတာပါ။

အကြင်နာရွှေလက်

တစ်ခုက မွေခံထိုက်စေဆိုတဲ့ အစဉ်အလာ အရ မိမျိုးအိမ်ထောင်ပြုရင် အမွေခွဲရမယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်ကိစ္စတစ်ခု။

နောက်တစ်ခုက ...”

စကားရပ်လိုက်ပြန်သည်။ သက်ပြင်းချပြန်သည်။

“ပြောပါ အစ်မ။ ကျွန်တော် နားထောင်နိုင်ပါတယ်”

မဆွေဆွေတင့်၏မျက်နှာကို သူ အကဲခတ်သည်။ အမှန်တကယ် ခံစားမောလျနေသောမျက်နှာထားဟု သူယူဆ၏။

“နောက်တစ်ခုက မင်းနဲ့မိမျိုးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ကြရင် ဥစ္စာနေအနေနဲ့ အစ်မအတွက် အဆင်ပြေသွားမှာ မှန်ပေမယ့် ကိုနေမျိုးကိုယ်တိုင် လေးလေးစားစားရှိခဲ့တဲ့ မင်းအပေါ်ကို ဆိုဆုံးမရမယ့် အစ်မတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းကို မျိုးမျိုးပြင့်နဲ့ လက်မထပ်စေချင်တော့လို့ပဲ”

“ဗျာ”

မဆွေဆွေတင့်၏စကားသံသည် အမိန့်ပေးသောအသံမဟုတ်၊ တကယ့် နှမြောတသံ။

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

“ကျွန်တော်နဲ့မျိုးကို သဘောမတူတော့တာ လား အစ်မ”

“ဟုတ်တယ်။ မိမျိုးဘက်ကနေ မင်းကို သဘောမတူတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းဘက်ကနေ နာ တတ်တဲ့သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ သဘောမတူတာပါ။

ဒီစကားကို အစ်မကိုယ်တိုင်ပြောရတဲ့အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ မနာလိုဝန်တိုလို့ တစ်ခုခုကို ထိခိုက်စေ ချင်လို့ ပြောတာများလားဆိုပြီး မင်း အထင်လွဲနိုင်ပါ တယ်”

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော် အထင်မလွဲပါဘူး အစ်မ။ ကျေးဇူးတောင် တင်မိပါတယ်။ ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ။

မျိုးမှာ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေနိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းတတ်ပေမယ့် အတိအကျမသိဘူး။

အစ်မသိရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါ”

တစ်ပါးသူပြောသော ချစ်သူအကြောင်းကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားမိ

ပြီ။

“အခုအချိန် ကိုနေမျိုးသာရှိရင် သူ့ညီမကို

အကြင်နာရွှေလက်

သူကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်လိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု ဝင်မမေးမိအောင် နေလိုက်သည်။

“မင်း ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းနေ့က ဆိုင်မှာ မိမျိုးမရှိဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်သွားတာလဲလို့ မင်း မေးဖြစ်သလား”

“မေးတယ်”

“သူ ဘယ်လိုဖြေသလဲ”

စိတ်မလုံစွာဖြင့် အိမ်အနောက်ဘက်သို့ သူ လှည့်ကြည့်ကာ

“မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ အပြင်သွားတာလို့ ဖြေတယ်”

“မင်း ယုံလား”

“သူပြောတဲ့စကားမို့လို့ ကျွန်တော် ယုံသလိုပဲ နေခဲ့တယ်”

“ဇာနည်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးဆီကို သူ့သွား တာ။ သွားတာမှ ခိုးချောင်ခိုးဝှက်သွားတာ မဟုတ် ဘူး။ ပေါ်ပေါ်တင်တင်ကို သွားတာ။

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ထင်ချင်သလိုထင်ကြဆိုတဲ့
အဓိပ္ပာယ်ပဲ။ နောက်ပြီး မင်း ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်လို့
လည်း သူ မထင်သေးဘူးလေ”

လက်ချောင်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် သိ၏။ စကားသံ မတုန်အောင် သူ သတိပြုသည်။

“အဲ... အဲဒီ ဇာနည်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။
သူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သွားတာလဲ အစ်မ”

“စတိုးဆိုင်က အရောင်းစာရေးဆိုပါတော့” ဟု မဆွေဆွေ
တင့် ပြောသည်။ လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ လိုင်စင်ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို ထုတ်
ယူပြီး သူ့ထံသို့ လှမ်းပေးသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ကောင်
လေးတစ်ယောက်၏ပုံ။ ထူထဲသောမျက်ခုံးကို ပို၍ သတိပြုမိသည်။

“ဇာနည်ဆိုတာ သူပဲ။ မိမျိုးနဲ့ ရွယ်တူ
လောက် ရှိမယ်။ ရုပ်ကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ လူ
ချော။

စကားသွက်တယ်။ မျက်နှာချိုတယ်။
အရောင်းအဝယ်တော်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိမျိုးနဲ့ သိုးသိုး
သဲ့သဲ့သတင်းကြားလို့ အစ်မ သူ့ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ခဲ့
တယ်။

အကြင်နာရွှေလက်

အဲဒါကို မိမျိုး မကျေနပ်ဘူး။ နောက်ထပ်
တခြားတစ်နေရာမှာ သူက အလုပ်ရှာပေးတယ်။
ကောင်လေးက ဒဂုံမြို့သစ်မှာနေတာ။ အဲဒီကို မိမျိုး
ခဏ ခဏသွားတယ်။ မင်းရောက်တဲ့နေ့ကလည်း
အဲဒီကိုသွားတာ”

“အစ်မအနေနဲ့ တစ်ခွန်းတလေ ဝင်မဟန်ဖြစ်
ဘူးလားဟင်”

“သူ့အစ်ကိုမှ မရှိတော့ဘဲ။ အစ်မ ဘယ်လို
လုပ်ပြောဝံ့ပါ့မလဲ။ သမီးယောက်မလေကွယ်။

အဲဒီ ဇာနည်ဆိုတဲ့ကောင်လေးကို အလုပ်
ဖြတ်ပစ်လိုက်တာ အကြောင်းနှစ်ခုရှိတယ်။ တစ်ခုက
မိမျိုးနဲ့ ဖြစ်နေလို့ တစ်ခုက အစ်မတို့ အိမ်တွင်းရေး
ကိစ္စကို ဝင်စွက်ဖက်လို့ပဲ”

“ဘယ်လို စွက်ဖက်တာလဲ အစ်မ”

“အမွေခွဲမယ်ဆိုပါတော့ကွယ်။ စာချုပ်ထဲမှာ
အစ်မက မုဆိုးမဖြစ်တဲ့အတွက် ဆိုင်အပါအဝင်
ခြောက်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ဆိုပါတော့။ ကိုနေမျိုး မဆုံး
ခင်မှာ စီစဉ်ပေးခဲ့တာ။

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

အဲဒီ ဝေစုအတိုင်း မိမျိုးအိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် ခွဲရမယ်ပေါ့။ ကိုနေမျိုးက မင်းကိုရည်ရွယ်ပြီး အဲဒီ လိုစီမံခဲ့တာ ဖြစ်မယ်။

အဲဒါကို အဲဒီဇာနည်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက မမျှတဘူးလို့ ဝေဖန်တယ်။ လုံးဝ ခွဲပေးစရာမလို အောင် အိမ်ထောင်မပြုနဲ့လို့ အကြံပေးတယ်။

အသက်ရှူကျပ်လာသကဲ့သို့ ခံစားရ၏။

“စိတ်မရှိနဲ့နော် အစ်မ၊ အဲဒီကောင်လေးက အဲဒီလိုအကြံပေးတဲ့စကားကို အစ်မကိုယ်တိုင် ကြားရ တာလား။”

“ဟုတ်တယ်။ အစ်မကိုယ်တိုင် ကြားတာ။ ချောင်းပြီးနားထောင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ပြောသံကြား လို့ နားစွင့်နေရင်းက တိတိကျကျ ကြားခဲ့ရတာ။

အဲဒီလိုကြားပြီးနောက်တစ်နေ့ သူ့ကို အလုပ် ထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲ။”

“သူတို့က အဲဒီအကြောင်းကို ဘယ်မှာပြော နေကြလို့လဲ အစ်မ။”

“အစ်မ မဖြေချင်ဘူး။”

အကြင်နာရွှေလက်

“ဖြေပါ။ ကျွန်တော်သိချင်လို့ပါ။”

“တစ်နေရာရာမှာလို့ပဲ မင်း တွေးလိုက်ပေါ့ ကွယ်။”

“ကျွန်တော် မတွေးတတ်လို့ပါ။ ပန်းခြံထဲမှာ ပြောနေတာလား။”

မဆွေဆွေတင့် ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဆိုင်မှာလား။”

“မဆွေဆွေတင့် ခေါင်းယမ်းသည်။”

“အိမ်မှာလား။”

“ဟုတ်တယ်။”

“ညှို့ခန်းထဲမှာလား။”

မဆွေဆွေတင့် ခေါင်းယမ်းပြန်သည်။ ပြီးမှ သူ့ကို ညှာတာ စွာကြည့်ကာ ...

“မိမျိုးရဲ့အိပ်ခန်းထဲမှာ။”

မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မဆွေ ဆွေတင် လာရောက်လီဆယ်နေခြင်းဖြစ်လျှင် ကောင်းပေလိမ့်မည်။ ယခုမူ မဆွေဆွေတင့်၏မျက်နှာထား၊ လေယူလေသိမ်း၊ အားကိုး

မောင်လှမျိုး၊ ချင်းချောင်းမြို့

ယော အပူအရာတို့သည် အမှန်တကယ် စိုးရိမ်ခံစားရသူတစ်ဦး၏ လက္ခဏာအတိုင်း ဖြစ်နေ၏။

မယုံချင်၍မရ၊ မကြားချင်၍ မဖြစ်၊ မသိချင်၍ မနေ၊ သိကြား ယုံကြည်ရတော့မည်။

“ကိုနေမျိုးမရှိတော့တဲ့အတွက် မိမျိုးရဲ့အကျိုးစီးပွားကို လိုလားသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော၊ ပိသားစုရဲ့အကျိုးစီးပွားကို ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ရော အဲဒီဇာနည်ဆိုတဲ့ကောင်လေးကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ သံယောဇဉ်မပြတ်ကြဘူး။”

“အဲဒီဇာနည်က ကျွန်တော်ကို မသိဘူးလားဟင်၊ ကျွန်တော်နဲ့ မျိုးနဲ့အကြောင်း”

“သိတာပေါ့။ မိမျိုးမှာ စေ့စပ်ထားတဲ့သူ ရှိတယ်ဆိုတာ တစ်ဆိုင်လုံးသိတယ်။ ဒါ သိသိနဲ့ ကြောင်တောင်ဝင်တာပဲ။ မိမျိုးမှာ ပိုအပြစ်ရှိတာပေါ့ကွယ်။”

အစ်မ မင်းကို အခုလို လာပြောရတာက၊ မင်းဟာ မိမျိုးရဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ကို ပြန်ပြီး ထိန်းသိမ်းချင်ထိန်းသိမ်း၊ ဒါမှမဟုတ် ရှောင်ခွာ

အကြင်နာရွှေလက်

ချင်ရှောင်ခွာ တစ်ခုခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်စေချင်တာလည်း ပါပါတယ်။

ဒါ အစ်မကိုယ်တိုင် မအုပ်ထိန်းနိုင်တဲ့ကိစ္စကို မင်းဆီမှာ အကူအညီတောင်းတယ်လို့ပဲ မင်းသဘောထားပါ။

မိမျိုးကို လက်ထပ်ပါလို့ အကြံပြုမိရင်လည်း အမွေခွဲစေချင်လို့လို့ အထင်ခံရမယ်။

လက်မဆပ်နဲ့ ... လို့ အကြံပြုရင်လည်း ... မနာလိုဝန်တို့စိတ်ကြောင့် က၊ဖျက်ယ၊ဖျက်လုပ်တယ်လို့ အထင်ခံရမယ်။

အဲဒီတော့ ဘာလုပ်လုပ် အထင်လွဲခံရမယ့် အတူတူ ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အကောင်းဆုံးလမ်းတစ်ခုခုကို ရွေးနိုင်အောင်၊ မင်းကို အစ်မ အိတ်သွန်ဖာမောက် အသိပေးလိုက်တာပဲ။

“ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ် အစ်မ။ ကျွန်တော် မျိုးကို ဘယ်လောက်မုန်းမုန်း၊ ကိုနေမျိုးရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို ထောက်ထားပြီး ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်းရှိသလောက် ခွင့်လွှတ်မှာပါ။”

www.burmeseclassic.com

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

အစ်မလည်း ကိုနေမျိုးမျက်နှာကို ထောက်
ထားသောအားဖြင့် ကျွန်တော်လို သဘောထားပေးပါ
နော်”

“စိတ်ချပါ မောင်ထက်စိုး၊ ပြောပြရတာ
တောင် အစ်မ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ရပါတယ် အစ်မရယ်” ဟု သူပြောသည်။

ချစ်သူထံမှောက် အရောက်သွားမည့် စောစောက အစီအစဉ်
လေး လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်ပြေးသွားလေ၏။

(၁၃)

“ခါ ကိုယ့်ရဲ့ နှုတ်ဆက်အနမ်းနော်။ ကိုယ်
ပြန်လာရင် ဒီ ပါးကွက်ပါးပါးလေးပေါ်မှာ ...”

ပါးကွက်ပါးပါးလေးတို့ ခင်းဖြန့်ထားရာ နံ့သာရင်ပြင်သို့ ကြင်
နာစွာ သူငေးကြည့်ရင်း ထွက်ခွာစဉ်က နှုတ်ဆက်အနမ်းကို သတိရမိ
သည်။

ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ ပြန်လာလာချင်း ခြေအပ်ရမည့် အမှတ်
တရ အလွမ်းလက်ဆောင်လေးသည် ချစ်သူကို ငေးကြည့်နေဆဲကာလ
၌ ဝေးသထက်ဝေး၊ ပြေးသထက်ပြေးသွားခဲ့ပေပြီ။

ထားလက်စသံယောဇဉ်ကို မျက်နှာမလွှဲနိုင်မည့်အတူတူ ယူ
ဆောင်သိမ်းဆည်းခဲ့သည့် အလွမ်းသင်္ကေတလေး ပေးဆက်လိုက်တာ

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

ကောင်းပါတယ်ဟု မျက်လုံးကို မှေးမှိတ်လျက် ဆုံးဖြတ်လိုက်သေးသည်။

သို့သော် ...

ယိမ်းလှုပ်တတ်သော ပန်းတို့၏ သဘာဝအား ခန့်မှန်းဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းသည့် မည်သို့သော လိပ်ပြာတစ်ကောင်ကောင်က ပန်းပွင့်ဖတ်ပေါ်သို့ ခိုနားသွားနိုင်ပါသလဲ။ ခိုနားသွားနိုင်ပါသလား။ ခိုနားသွားပြီးပြီလား။ ဝတ်မှုန်တွေ စုံညီစွာ သင်းသန်လျက် တည်ဖွဲ့နေသေးသည့် တိုင် ပွင့်လွှာမှာ ဒဏ်ရာရခဲ့လေပြီလား။ သို့မဟုတ် ဝတ်မှုန်တစ်စွန်းတစ်စ၊ ပွင့်လွှာတစ်ညှာတစ်ရွက် ဒဏ်ချက်သင့်ခဲ့လေပြီလား။

တလုပ်လှုပ်ရန်လာသော ရင်၏အတွေးသိကြောင့် ငေးကြည့်နေမိသောချစ်သူကို ချစ်သူဟုပင် မထင်ချင်တော့။

“ကို ဘာကြည့်နေတာလဲ”

မြေပဒေသာဥယျာဉ်အဝင်အနီးရှိ ဝါးရုံပင်၏အောက်တွင် ကားကို ရပ်ထားသည်။

“မေးနေတယ်လေ။ မျိုးကို ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီ

လောက်တောင် ကြည့်နေရတာလဲ”

ကြည့်လျက် ခေါင်းကို ခါလိုက်သည်။ ခါလျက် ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။ ပြီးမှ ...

အကြင်နာရွှေလက်

“မျိုး”

ရင်ထဲက လှိုက်သံဖြင့် ခေါ်လိုက်မိသည်ဟု ခံစားရ၏။

“ပြောလေ ကို”

“ကိုယ်မရှိတဲ့ နေ့ရက်တွေတုန်းက မျိုး ဘာတွေလုပ်တယ်၊ ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကို ပြောပြပါလား”

ခေါင်းလေးမောလျက် ရယ်မောသည်။ သွားတက်ကလေးကို ကြည့်၍ မြတ်နိုးမိသေး၏။

“ကိုယ်က ဘာကိုသိချင်လို့လဲ”

“သိချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ နားထောင်ချင်တာ။

မျိုးကိုယ်တိုင် ပြောတဲ့ မျိုးအကြောင်းကို နားထောင်ချင်တာ”

“ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ”

“ကိုယ့်ကို မဝေဖန်နဲ့ဦးလေ။ မျိုးပြောတာကိုပဲ ကိုယ် နားထောင်နေမှာ”

“ဘာပြောရမှန်းမှ မသိတာ”

“ကျွန်မနာမည် မျိုးမျိုးမြင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုတာကနေ အခု ကိုယ့်အပေါ်မှာထားတဲ့ သဘောထား”

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

အထိ အကုန်ပြော”

“မျိုးက ကိုအပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားနေလို့လဲ၊ မျိုးရဲ့သဘောထား ပြောင်းနေပြီလို့ ကို စွပ်စွဲနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ချင်သည်။

“ကိုယ့်အကြောင်းကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပြောပြရတာလောက် ပျော်စရာကောင်းတာမရှိဘူး။ မျိုးက ဘာဖြစ်လို့ မပြောသေးတာလဲ၊ ကိုယ် နားစွင့်ထားတာကြာပြီ”

ဒေါသတကြီး ပြောဆို ကွယ်ကာတော့မည့်သူကို သတိမမူမိဟန် လေသံမျက်နှာထားဖြင့် ထိုကဲ့သို့ ပြောလိုက်သောအခါ သူ့ကို မျိုးမျိုးမြင့်က အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်၏။

“မျိုးပြောမယ့် မျိုးအကြောင်းကို နားထောင်မယ့်ကိုယ်က မျိုးရဲ့ချစ်သူနော်၊ ဘယ်လောက် ပြောစရာကောင်းလဲ။

မိခင်တစ်ယောက်က ရင်သွေးတစ်ယောက်ကို ပုံပြောသလိုမျိုး ညင်ညင်သာသာလေးပြောရင် သိပ်ပြီး နားထောင်လို့ကောင်းမှာပဲ”

အကြင်နာရွှေလက်

“မျိုးမှ မပြောတတ်တာ” ဟု မျိုးမျိုးမြင့် ပြောသည်။

“ဒါဆို ကိုယ်က ကိုယ့်အကြောင်းကို အကျဉ်း

ချုပ်ပြောမယ် နော်။ မျိုး နားထောင်မလား”

သူ့မျက်နှာကို အသေအချာကြည့်လျက် ‘နားထောင်မယ်’

ဟု မျိုးမျိုးမြင့်ပြောသည်။

ကားပြတင်းကို လုံခြုံစွာပိတ်လိုက်သည်။ လေအေးစက်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရင်ပူတော့မည်ဟု ကြိုသိနေသလိုလို။

“ကျွန်တော့်အမည် ထက်စိုး၊ ကျွန်တော့်ချစ်

သူနာမည် မျိုးမျိုးမြင့်။

ကျွန်တော်သည် မျိုးကို သိပ်ချစ်ပါသည်။

သူ့ကို ချစ်လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော် တစ်ခါမျှမရောက်ဖူးသော နိုင်ငံခြားသို့သွားပြီး သူ့နှင့်နီးဖို့ ငွေသွားရှာပါသည်။

နှစ်နှစ်ခန့်အတောအတွင်း ငွေတွေအများကြီး ရပါသည်။ ထိုအတောအတွင်း နာရီတိုင်း၊ စက္ကန့်တိုင်း မျိုးကိုသတိရမိသဖြင့် ရင်ထဲတွင် နှင့်နေအောင် ခံစားရပါသည်။

ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ဝင်သွားတိုင်း မျိုးနဲ့နီးရတော့

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

မယ်လို့တွေးပြီး နှလုံးသွင်းကာ စိတ်ဖြေပါသည်။မျိုး
ကလည်း ကျွန်တော့်ကို အရမ်းချစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်
တော် အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ထားပါသည်။

လွန်ခဲ့သောတစ်လလောက်က ကျွန်တော်
အိပ်မက်မက်ပါသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် မျိုး၏နံ့ဘေး၌
ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်
တော် လွန်စွာ ငိုကြွေးခဲ့ရပါသည်။

အိပ်မက်မက်ပြီးပြီးချင်း မျိုးကို ကျွန်တော်
ငို၍ သတိရမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် မြန်မာ
ပြည်သို့ အလျင်အမြန် ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ငိုချင်သလိုလို ခံစားရသဖြင့် ထိုစိတ်ကို သူ ထိန်းသိမ်း
သည်။ မျိုးမျိုးမြင့်ထံမှ ရှိုက်သံလေးတွေ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဘာဖြစ်လို့
ငိုတာလဲဟု သူ မမေး။ ချစ်သူ၏ရင်တွင်းသို့ စာနာမြင်တွေ့လိုက်သူ
တစ်ဦးအနေဖြင့် ထိုကဲ့သို့ ငိုရှိုက်မိပေမည်။ လေအေးစက်ကို သူ
ပိတ်လိုက်သည်။ ကားပြတင်းတွေကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ကားကို နောက်သို့ဆုတ်သည်။ ဘယ်ကိုတွေ့သည်။ ဥယျာဉ်
၏ထွက်ပေါက်သို့ ညင်သာစွာ ချိုးကျွေ့လိုက်၏။ အိမ်ပြန်တော့မည်ဟု
ချစ်သူကိုပင် မတိုင်ပင်ဖြစ်တော့ချေ။ ချစ်သူပြောမည့်ချစ်သူအကြောင်း

အကြင်နာရွှေလက်

ကိုလည်း နားထောင်ချင်စိတ် မရှိတော့။

♪ *** ချစ်သူလေးရဲပါးပြင်မှာ *** စီးက
ရက်နဲ့ ရနေ ** မောင် တကယ် စီးကရက်
မသောက်တတ်မှန်းကို မောင်ပဲအသိဆုံးပါ မေ

ချစ်သူလေးနဲ့ နမ်းစဉ်မှာ အရက်နဲ့သင်းပျံ့နေ
*** မောင် တကယ် အရက်မသောက်တတ်ခဲ့
မှန်းကို မောင်ပဲ အသိဆုံးပါ မေ ***

ဘာအတွက် ဘာကြောင့် ပြောတော့ မပြောပါနဲ့
*** ဘယ်သူ့အတွက် ဘယ်သူ့ကြောင့် လုံးဝ
မကြားချင်ဘူး *** ယခုအထိ ခွင့်လွှတ်ရေး
အတွက်တော့ ကြံစည်နေဆဲပဲလေ *** ♪

♪ *** ချစ်သူလေးရဲ့ ပန်းဆီမှာ လက်သည်း

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

ချက်များ တွေ့နေ *** မောင် လက်သည်းအရည်
မထားတတ်မှန်းကို မောင်ပဲ အသိဆုံးပါမေ ***
ဆံမြိတ်ပြေပြီးတော့ ပန်းတွေကြွေ ***
မကြည့်ရက်ဘူးအချစ်ရေ *** မောင်စောင့်စည်းတဲ့
စည်းကမ်းလေးတွေ မောင်ပဲအသိဆုံးပါမေ ** ♪

‘ချောက်’

“မျိုး ဘာဖြစ်လို့ ပိတ်လိုက်တာလဲ”

ကားလက်ကိုင်ခွေကို လက်ယာလက်ဖြင့်သာ ကိုင်တွယ်ထိန်း
မတ်ပြီး လက်ဝဲလက်ဖြင့် ကတ်ဆက်ခွေကို သူ ပြန်သွင်းသည်။

“ဟာ ... ကိုကလည်း အဲဒီသီချင်းကြီး

မကောင်းပါဘူး”

“ကောင်းပါတယ်”

ခေါင်းကုတ်လျက် ...

“စည်သူလွင်ကို မကြိုက်ဘူး”

“ကိုယ်က ကြိုက်တယ်၊ မကြိုက်ဘူးတော့

မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာသားလေးတွေက သနား

စရာကောင်းလို့”

“မကောင်းပါဘူးဆို”

အကြင်နာရွှေလက်

ချစ်သူ့မျက်နှာကို သူ တစ်ချက်ငုံကြည့်သည်။ ကြည့်ရင်း
ပြုံးလျက် ...

“မျိုး၊ ဒီသီချင်းကို လုံးဝ နားမထောင်ချင်
ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ နားမထောင်ချင်ဘူး”

ကက်ဆက်ခွေကို သူ လှမ်းယူပြီး ကား၏ပြင်ပသို့ လွှဲပစ်
လိုက်၏။

“ဟယ် ... ဘာဖြစ်လို့ လွှဲပစ်လိုက်တာလဲ”

“မျိုး နားမထောင်ချင်ဘူးဆို မျိုး မနှစ်သက်
တဲ့ အရာအားလုံး ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပရှိစရာဘူး
မျိုး”

ကားကို အရှိန်မြှင့်ပစ်လိုက်၏။

နားမလည်စွာ မေးကြည့်နေသူအား ငုံ့ကြည့်လျက် သူ ပြုံးပြ
လိုက်သည်။ ပြုံးလျက် နာကျင်၏။

(၁၄)

“အဲဒါပဲ ကျော်သက်ခိုင်၊ ကြားမဝင်ချင်ဘူးတို့ အကြံပေးချင်ဘူးတို့၊ နှာစေးနေတယ်လို့ မင်းမလုပ် ပါနဲ့ကွာ။ ငါ တကယ် ခံစားနေရတာပါ။ ငါ ဘာ ဆက်လုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေတာပါ”

လက်ဖက်ဖွန်းကို ကိုင်မ၊ပြီးခါမှ ကျော်သက်ခိုင် ဖွန်းကို ပြန်ချသည်။

“ထက်စိုး၊ ငါက မင်းသူငယ်ချင်းပါကွာ။ မင်း ပြဿနာ ငါ့ပြဿနာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ လူတွေကို ကြောက်တယ်ကွာ။ အဲဒါကြောင့် ဘယ်လူနဲ့မှ ပြဿနာမဖြစ်ချင်လို့ လူ့အတန်းအစားရဲ့ အနိမ့်ဆုံး အဆင့်မှာ

စိန်သရူစာပေ ①

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ရဲဆုံးဘဝကို ငါ ခုံမင်နေတာပဲ။

မင်း ပြဿနာကို ငါ့ပြဿနာလို့ သဘောထားပြီး ငါ ရင်ဆိုင်လိုက်မယ်ဆိုပါတော့။ အနည်းဆုံး မျိုးမျိုးမြင့်နဲ့ ငါ ထိပ်တိုက်တွေ့ရမယ်။ ဇာနည်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ငါရင်ဆိုင်ရမယ်။ အဲဒီအခါ လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေနဲ့ ငါ ပြဿနာဖြစ်တော့မယ်။

အဲဒါကြောင့် မင်းပြဿနာထဲကို ငါ တရားဝင် ဝင်မပါခဲ့တာပဲ သူငယ်ချင်း”

“ဒါဆို မျိုးအကြောင်းကို မင်း တစ်ခုခု သိထားတယ် မဟုတ်လား”

ကျော်သက်ခိုင် ခေါင်းမညိတ်။ လက်ဖက်ပန်းကန်ကိုသာ မွှေနှောက်နေ၏။

“ပြောပါကွာ”

သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ ကျော်သက်ခိုင်က ...

“ငါက အိမ်တစ်အိမ်ကို မီးလောင်နေတာမြင်ရင် ဘယ်တော့မှ မီးချို့ မီးချို့လို့ မအော်ဘူး။ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ လူ လေးငါးယောက်ကို လက်တို့ပြီး မီးလောင်နေတယ်လို့ပြောမယ်။ ဘယ်သူက မီးသတ်

အကြင်နာရွှေလက်

ဘယ်သူက ရပ်ကွက်ကို ကာကွယ်၊ ဘယ်သူက ဘေးအိမ်တွေကို ရေဖျန်းလို့ အမြန်ဆုံးပြောပြီး စနစ်တကျ စီမံတတ်တယ်။

မီးချို့ မီးချို့လို့ အော်လိုက်ရင် မီးလောင်တာပဲ လူသိမယ်။ မီးငြိမ်းဖို့ စနစ်တကျ စီမံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ မလိုအပ်ဘဲ အထိတ်တလန့် ဖြစ်မယ်။ အမှားအယွင်းဖြစ်မယ်လို့ ငါ ယူဆတယ်။

မင်းဆီကို ရေးလိုက်တဲ့ ငါ့စာဟာ မီးချို့ မီးချို့လို့ ငါ အလန့်တကြားအော်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ မီးလောင်နေတယ်လို့ပဲ တီးတိုးသက်သာ အကြောင်းကြားလိုက်တာပါ။

မင်းကိုကြည့်ရတာ လောင်နေတဲ့မီးကို ငေးကြည့်ပြီး ဘယ်လိုငြိမ်းရမုန်းမသိတဲ့သူလို ဖြစ်နေတယ် ထက်စိုး”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ ဝန်ခံပါတယ်ကွာ”

ဟု သူပြော၏။

“မင်း ဝင်ပြီး ငြိမ်းပေးနိုင်ရင် ကောင်းမယ်”

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ

ကျော်သက်နိုင် မပြုံးချင်ပြုံးချင်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သေးသည်။

“ကြားမဝင်ချင်ဘူးလို့ ငါ ပြောဖူးတယ်နော်”

သူ ခေါင်းညှိတ်၏။

“လမ်းမှာ လင်မယားနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်တယ်။ ယောက်ျားက မိန်းမကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ရိုက်ပုတ်တယ်။

အမြင်မတော်တဲ့သူက မိန်းမကို သနားလို့ ယောက်ျားကို ဝင်ထိုးတယ်။ ယောက်ျားလည်း ပစ်လဲသွားရော ခုနက အရိုက်ခံနေရတဲ့မိန်းမက သူ့ယောက်ျားကို ပြေးထူပြီး ‘လာကြပါဦးရှင် လာကြပါဦး၊ ကျွန်မယောက်ျားကို ဒီမှာ ထိုးကြိတ်နေလို့ပါ’ လို့ အော်ဟစ်တော့တာပဲ။ အမြင်မတော်လို့ ဝင်ကူမိတဲ့လူ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ ထက်စိုး”

“အဲဒီလို ဝင်စွက်ဖက်မိလို့ ဖြစ်လာမယ့်ပြဿနာတိုင်းကို ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းရင်မဆိုင်ပေးနိုင်ဘူးလား ကျော်သက်နိုင်”

“မင်း နိုင်ငံခြားသွားတာကို ငါ မထောက်ခံခဲ့တာကိုက မင်းပြဿနာထဲမှာ ငါ ဝင်စွက်ဖက်ခဲ့တာပဲ

အကြင်နာရွှေလက်

လို့ မင်း သတိမပြုမိဘူးလား ထက်စိုး”

သူ့စကားသံ တိတ်ဆိတ်သွားတော့၏။

“မင်းသာ နိုင်ငံခြားမသွားခဲ့ရင် ဒီပြဿနာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်းသာ ရည်းစားမထားခဲ့ရင် အခုလို ရင်နှင့်စရာမျိုး ကြုံရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမပြုမိမိမှုတဲ့။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ခင် မင်းကိုယ်မင်း အပြစ်တင်သင့်တယ်”

“အေးပါကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေ ဒီလိုဖြစ်လာမယ်လို့ ငါမှ ကြိုမသိနိုင်တာဘဲ”

“ကြိုမသိတာကိုက မင်းအမှားပေါ့ကွာ။ ခေတ်ပညာတတ်ဆိုပြီး အရာရာကို ကြိုမတွေးနိုင်တာကိုက မင်း သိက္ခာကျစရာပေါ့။

မိန်းမတဲ့။ ဆောင်းလေလိုပဲ အပြောင်းအလဲ မြန်တယ်။ ဒီလောက်တော့ မင်းသိသင့်တယ်။ ကြိုတင်ကာကွယ်မှုတော့ လုပ်ခဲ့သင့်တယ်”

“မသွားခင် လက်ထပ်ထားမယ်လို့ ငါ ပြောခဲ့သေးတယ်ကွ”

ကျော်သက်နိုင် ရယ်လေ၏။

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

“လက်ထပ်ခဲ့တာ ခြံစည်းရိုးခတ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲကွ။ လက်ထပ်ခဲ့တိုင်း ခိုင်မြဲမယ်လို့ မင်း ထင်နေလို့လား”

“ဒါဆို ငါ ဘာမလုပ်ခဲ့တာလဲ”

“မျိုးမျိုးမြင့်က ဆယ်တန်းမအောင်သေးဘူး လေ။ ကိုယ် ပြန်မလာခင် ဆယ်တန်းအောင်အောင် ဖြေထားနော်လို့ မင်း မှာခဲ့သလား”

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

“ပညာရဲ့တန်ဖိုး၊ ဘဝရဲ့တန်ဖိုး၊ သစ္စာရှိခြင်း ရဲ့တန်ဖိုးတွေကို မင်း သူသိအောင် ပြောခဲ့ဖူးသလား” လေးပင်စွာ ခေါင်းခါလေသည်။

“ချစ်သူပို့ ချစ်တယ်လည်းပြောတယ်၊ ချစ်သူ အဖြစ်သာ မင်းက ချစ်နေချင်တာကိုး။ ချစ်သူရဲ့အသိ တရား မြင့်မားလာအောင် မင်း မစွမ်းဆောင်ဘူး။

သူတို့ကတောင် ဘဝချင်းညီမျှဖို့ မင်းကို နိုင် ငံခြားလွှတ်သေးတာပဲ။ မင်းကလည်း အသိတရား ချင်း ညီမျှဖို့ ပညာဉာဏ်ကို မြှင့်တင်ပေးဖို့ အနည်းဆုံး ဆယ်တန်းအောင်အောင် ဖြေခိုင်းခဲ့သင့်တယ်။

အကြင်နာရွှေလက်

ဆယ်တန်းဖြေရမယ်လို့ သိရင် အဲဒီအသိက တခြားကို မလွင့်တော့ဘူး။ တခြားကိုမလွင့်ရင် တခြားသူဆိုတာ ဝင်လာစရာအကြောင်း မရှိဘူး။ မင်းရဲ့မျိုးယွင်းချက်ပဲ သူငယ်ချင်း”

“ငါ ချစ်တာပဲ သိခဲ့တယ်ကွ”

“တကယ့်အချစ်ကို မင်း မသိခဲ့ပါဘူး။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းက ရည်းစားထားထားချင်း အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ရတာကိုး။ အချစ်အကြောင်းကို မင်း လေ့လာခွင့် မရလိုက်ဘူး။ အချစ်ဆိုတာ ပေးဆပ်တာကွ။ မင်းက ရယူချင်တာ၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ၊ ချစ်သူကို ရုပ်ဝတ္ထုဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ပဲ မင်းသိခဲ့တယ်။ ချစ်သူကို အသိတရားတွေပေးဖို့ မင်း မသိခဲ့ဘူး။

ပေးဆပ်တဲ့သူဟာ မရတော့ဘူးဆိုတာ သိရင် လည်း ပေးဆပ်ထားပြီးသားမို့ လူးလူးလိမ့်လိမ့် ခံစား ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ချစ်သူနဲ့ကွေ့ကွင်းမှာ ကြောက်တဲ့ စိတ်က ရယူချင်တဲ့စိတ်။ အဲဒီစိတ်ထားမျိုးရှိတဲ့ သူက မရတော့ဘူးဆိုတာသိရင် အရူးအမူး၊ အလူးအလဲ

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

ခံစားရတတ်တယ်”

သူ သက်ပြင်းချ၏။ ပြီးမှ ...

“မင်း အဲဒါတွေ ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ ကျော်သက်ခိုင်”
ဟု သူမေးသည်။ “မင်း ငွေတွေရှာနေတဲ့အချိန်မှာ ငါက အသိတရား
တွေ ရှာနေတာပေါ့ကွ” ဟု ကျော်သက်ခိုင် ပြော၏။

ပြီးမှ ...

“ငါက လူတွေနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးနေတာကွ။ ခပ်
ဝေးဝေးနေရင် လိုအပ်ချက်တွေကို ပိုမြင်နိုင်တယ်။
နီးလွန်းရင် မမြင်တတ်ဘူးလေ။

ကဲ... ငါ ဆိုင်သိမ်းလိုက်ဦးမယ်။ မင်း ဒီဆိုင်
မှာပဲ ထိုင်စောင့်၊ ပြီးရင် မင်းနဲ့ငါ တစ်နေရာရာမှာ
စကားတွေအများကြီးပြောမယ်။ မင်းပြဿနာထဲကို
ငါ ဝင်လာပြီလို့ သဘောထားလိုက်ပါကွာ”

ကျော်သက်ခိုင်က ထိုင်နေရာ လမ်းဘေးစားပွဲငယ်မှ ထသွား
သည်။ သူ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကျော်သက်ခိုင်၏ အမူအရာတွေ စကားသံ
တွေကို ကြည့်မြင်နာယူပြီး ကျော်သက်ခိုင်ကဲ့သို့ အေးအေးချမ်းချမ်း
နေချင်စိတ်မျိုး ဖြစ်လိုက်မိသေး၏။

(၁၅)

ကျော်သက်ခိုင်၏မျက်နှာသည် ကြည်လင်လျက်ရှိ၏။ တစ်
နေ့တာလုံး ချွေးသံတရွဲခွဲဖြင့် နေထိုင်ခဲ့သော်လည်း နှမ်းနယ်မောပန်း
နေသူအဖြစ် မမြင်ရ။ သက်တူရွယ်တူ အတန်းပညာချင်း တူညီခဲ့ပါ
လျက် သူ့ထက် တစ်စုံတစ်ရာ သာလွန်နေသည်ဟု ခန့်မှန်းသိဖြင့်
သူသိ၏။

ကျော်သက်ခိုင်သည် အသားညိုညက်၏။ မျက်နှာပေါ်တွင်
အထင်ရှားဆုံးအရာမှာ စူးရှထက်မြက်သော မျက်လုံးများပင်ဖြစ်၏။
ကျော်သက်ခိုင် ရယ်မောလိုက်သောအခါ အနီးအပါးတွင်ရှိသူ၏ရင်ကို
ငြိမ်းအေးစေလေသည်။

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ကျော်သက်ခိုင်၏အိမ်သို့ သူလိုက်ပို့သည်။ ရေချိုးပြီးမှ သူနှင့် အတူ အပြင်သို့ ပြန်လိုက်ခဲ့၏။ မိခင်နှင့်ညီ ညီမတို့ကို ထမင်းစားနှင့် ရန် မှာကြားသံကို သူကြား၏။ “စကားတွေ အများကြီးကို အေးအေး ဆေးဆေးပြောလို့ရမယ့်နေရာကို သွားမယ်” ဟု ကျော်သက်ခိုင် ပြောသည်။ “ဘယ်နေရာလဲ” ဟု သူမေးသည်။

“ထိန်ပင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ရေဝေးဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု ပေါ့”
တစ်ပြင်တို့၏နာမည်ကို ပြောပြီး ကျော်သက်ခိုင် ရယ်မော၏။

သူပါ ရော၍ရယ်ပြီး “မင်း တော်တော်နောက်တွဲကောင်ပဲ” ဟု ပြောလေသည်။ ရည်ရွယ်ချက်မရှိစွာ ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ပြီးမှ မြစ်ကမ်းစပ်တစ်ခုရှိ စားသောက်ဆိုင်သို့ ဦးတည်ခဲ့ကြ၏။ မြစ် ကိုဖြတ်၍ တိုက်ခတ်လာသော လေပြည်က ရင်တွင်းသို့ အေးမြ လန်းဆန်းစေလေသည်။ အားကိုးတစ်ခုရပြီ၊ တိုင်ပင်ဖော်ရပြီဟု ကြည်နူးစွာ သူ တွေးလိုက်၏။

သင့်တင့်သောအလင်းရောင်အောက် စားပွဲဝိုင်းများ၌ စား သောက်နေသူတွေ ကျွဲပါးစွာ ရှိနေသည်။ မြစ်ကမ်းသို့ လှိုင်းရိုက်သံ၏ ဆူညံမှုမှတစ်ပါး အခြားသောဆူညံမှုမျိုးတွေ အနီးအပါးအတွင် မရှိ။ သူက ဘီယာနှင့်စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ မှာသည်။ ကျော် သက်ခိုင်က အချို့ရည်သာ မှာယူ၏။ စားသောက်ဖွယ်ရာအဖြစ် အသား ငါး လွတ်ကင်းသော အသီးအနှံကိုသာ မှာသည်။

နှစ်ဦးစလုံး ဖွာရှိုက်နေသည့် စီးကရက်အခိုးအငွေ့များသည် အနီးအပါး၌ ကြာရှည်စွာ လွင့်ပျံ့နိုင်ခြင်းမရှိ။ မြစ်လေကြောင့် ရုတ် တရက်သာ လွင့်ပါးသွားရရှာ၏။

“ငါ အခုပြောမယ့်စကားတွေဟာ မျိုးမျိုးမြင့် ရဲ့ သစ္စာဖောက်မှုတွေလို့ မင်း မယူဆရဘူး။ မိန်းက လေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ အမှားအယွင်း လေးတွေလို့ပဲ မင်း သဘောထားရမယ်။

မှားချင်လို့ မှားတာမဟုတ်ဘဲ မှားခွင့်ရလို့ မှားတာမျိုးမို့ မင်းအနေနဲ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ရမယ်။ မှား ယွင်းခွင့်ကို မင်း ဖန်တီးပေးခဲ့တယ်လို့ပဲ မင်း ကိုယ့်

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ရမယ်”

“အေးပါကွာ။ စိတ်ချပါ”

“မိန်းမမို့လို့ ဖောက်ပြန်တာ၊ ပညာဉာဏ်နည်း
လို့ ဖောက်ပြန်တာပါလို့ ငါကတော့ မစွပ်စွဲဘူး။

ပညာနည်းသည်ဖြစ်စေ၊ များသည်ဖြစ်စေ၊
မိန်းမဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားဖြစ်စေ မှားတတ်ကြတာပဲ။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အားလုံးဟာ ပုထုဇဉ်တွေမို့
ပေါ့”

အခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အကြောင်းကိုစွဲကို နား
ထောင်နေရသည့်ပမာ သူ့ရင်ထဲမှာ အနည်းငယ်ဖြေသာနေသည်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သိကြားထားရာကိစ္စကို ထပ်မံ၍ သိကြားရ
ခြင်းဟု တွေးဆနိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

“မဆွေဆွေတင့် ပြောခဲ့တဲ့ မျိုးမျိုးမြင့်
အကြောင်းတွေဟာ အားလုံးအမှန်တွေပဲ။

အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်၊ အအုပ်
အထိန်းမရှိတဲ့ အခြေအနေ၊ အဲဒါကို ချိန်ဆလိုက်ရုံနဲ့
မင်း သူ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“ငါ ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါကွာ” ဟု သူ ပြောသည်။

အကြင်နာရွှေပက်

“ဇာနည်ဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်ဘူး။ မင်းရဲ့
ညီ ကျော်လင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ”

“အဲဒါအားသင့်သွားသဖြင့် ပါးစပ်မှ အာပေဒိုတ်ပင် မပြုနိုင်
တော့။

“ငါ့ကို ငါ့ညီ ဘာမှမပြောဘူး”

“ဇာနည်နဲ့ ကျော်လင်းနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တယ်။
မမျိုးမျိုးမြင့်က ငါ့အစ်ကိုရဲ့ရည်းစားလို့ ပြောတာကို
ဇာနည်က ပျက်ရယ်ပြုတယ်တဲ့။

ထိုးကြ ကြိတ်ကြ ဖြစ်သေးလို့ မင်းမိသားစု
တစ်စုလုံး သိသွားကြတာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို မျိုးမျိုး
မြင့် အခုထိ မသိဘူး”

“အမေတို့က ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဖွင့်မပြောကြ
သေးတာလဲ”

“မပြောရက်လို့ပေါ့ကွာ”

“မဆွေဆွေတင့်ကရော ဇာနည်ဆိုတာ ကျော်
လင်းရဲ့သူငယ်ချင်းမှန်း သိလား”

“သိလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ မျိုးမျိုးမြင့်ကိုယ်
တိုင်လည်း မသိဘူး။ အဲဒီ ဇာနည်ဆိုတဲ့ကောင်က

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ

လည်း မင်းညီနဲ့ သူနဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ပြောထားပုံ
မရဘူး။ ဘယ်လိုခေါ်မလဲ၊ သိသိနဲ့ကို ဝင်ကြတာမျိုး
ဖြစ်မှာပေါ့”

“ငါ့ညီနဲ့ အဲဒီအနည်နဲ့ ဘာက ဘယ်လို ထိုး
ကြ ကြိတ်ကြ ဖြစ်တာလဲ”

“ငါ့အစ်ကိုရဲ့ရည်းစား၊ ပြန်လာရင် လက်ထပ်
ကြမှာလို့ ပြောတာကို ရည်းစားဆိုတာ လင်မယား
မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်တဲ့။

မင်းညီက အနည်ကို ‘ကြာကူလီ’ လို့ ခေါ်ရာ
ကနေ ရန်ပွဲဖြစ်တော့တာပဲ”

“အဲဒီကောင်လေးကို မင်း မြင်ဖူးလား”

“မြင်ဖူးတယ်။ ဒီကောင် စတိုးဆိုင်ကအထုတ်
မခံရခင်က ငါ သွားကြည့်လိုက်သေးတယ်။ မျိုးမျိုးမြင့်
နဲ့တောင် တွေ့ခဲ့သေးတယ်”

“မျိုးကို မင်း စကားပြောခဲ့သေးလား”

“ဟင့်အင်း၊ မပြောခဲ့ဘူး။ ရယ်ပြရုံပဲ ရယ်ပြ
ခဲ့တယ်။ မဆွေဆွေတင့်က အနည်ကို အလုပ်ထုတ်
လိုက်တော့ မျိုးမျိုးမြင့်က ကန့်ကွက်တယ်။ ဟိုတုန်း

အကြင်နာရွှေလက်

က သမီးယောက်မနှစ်ယောက် အခုလောက်
မတင်းမာခဲ့ကြဘူး။

အဲဒီကိစ္စ ဖြစ်ပြီးမှ တင်းမာသွားကြတာ။
အလုပ်ထုတ်ခံရတဲ့ အနည်ကို မျိုးမျိုးမြင့်က အလုပ်ရှာ
ပေးတယ်။ ငွေကြေးထောက်ပံ့တယ်။ အိမ်တွေ ဘာ
တွေတောင် ခဏ ခဏ သွားလည်တယ်ဆိုပဲ”

“မင်း တော်တော်သိနေတာပဲနော်” ဟု ကျော်သက်ခိုင်ကို
သူ ပြော၏။ ကျော်သက်ခိုင်က ...

“ငါ သိတာမဟုတ်ဘူး။ ကြားတာ။ ဒါပေမဲ့
ကြားတာကို သေချာအောင်တော့ ငါ စုံစမ်းတယ်။
အနည် အခုလုပ်နေတဲ့အလုပ်က မင်းညီလုပ်တဲ့
အလုပ်မှာပဲ”

“ဪ” ဟုသာ မောလျှော့ မြည်တွန်မိသည်။

“မျိုးမျိုးမြင့်နဲ့ ကျော်လင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်
မကြုံသေးဘူးတဲ့။ ကျော်လင်းကသာ ခပ်ဝေးဝေးက
နေ မြင်တွေ့နေတာ”

“ငါ့ညီနဲ့ အနည်နဲ့ ဆက်ဆံရေးကရော”

“စကားမပြောကြတော့ဘူးလေ။ အနည်ပုံ”

မောင်လှမျိုး |ချင်းချောင်းခြံ|

က ကာယကံရှင်တွေသိသွားလည်း ကရုမစိုက်ဘူး
ဆိုတဲ့ ပုံစံပဲ။

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ မျိုးမျိုးမြင့် သူ့ဘက်မှာ
ရှိနေလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ကွာ”

“ဇာနည်မှာ ဘာအရည်အချင်းရှိလဲ”

“ရုပ်ချောတယ်။ စကားသွက်တယ်။ ဖျတ်
ဖျတ်လတ်လတ် ရှိတယ်။ မျက်နှာချိုတယ်။ သပ်သပ်
ရပ်ရပ် ဝတ်စားတတ်တယ်။ ပြီးတော့ ရည်းစားများ
တယ်”

“သူ့မိဘတွေနဲ့ ငါ သွားဆွေးနွေးရင် ကောင်း
မလား”

ကျော်သက်ခိုင် တဟားဟားရယ်၏။

“မင်း အရူးဖြစ်သွားမှာပေါ့။ မင်းချစ်သူကို
သူက နှောင့်ယှက်တာမဟုတ်ဘူးလေ။

အလိုတူ အလိုပါ နှစ်ဦးသဘောတူ ဖြစ်နေကြ
တာ။ မျိုးမျိုးမြင့်က မင်းရဲ့ဇနီးမယားမှ မဟုတ်ဘဲ”

မှာယူထားသော စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ စားပွဲပေါ်သို့
ရောက်လာသည်။ ရင်ထဲတွင် နှင့်နှာခွဲသည်မှာ ကြာလပ်ခဲ့သောကြောင့်

အကြင်နာရွှေလက်

လား မပြောတတ်။ ထုံထိုင်းနေရသူပမာ ခံစားနေရ၏။

“မျိုးကို ငါ ဖွင့်မေးလိုက်ရင် ကောင်းမလား
ဟင်”

ကျော်သက်ခိုင် ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဒီကိစ္စမျိုးက တော်တန်ရုံ အထောက်အထား
လောက်နဲ့တော့ မေးလို့ရမယ့်ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူး”

သူက ...

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို မဆွေဆွေတင့် တွေ့
ထားတာလေ။ အိပ်ခန်းထဲမှာ”

ကျော်သက်ခိုင် လက်ကာသည်။

“မဆွေဆွေတင့်ကို မျိုးမျိုးမြင့်နဲ့ ရန်တိုက်ပေး
သလို ဖြစ်နေပြီကွ။ ကဲ ထားပါ။ မင်းက မေးတဲ့အခါ
ဝန်မခံရင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သူ စကားမတုံ့ပြန်။

“ရိုက်စစ်မှာလား”

သူ ခေါင်းယမ်း၏။

“ဝန်ခံပါပြီတဲ့။ မင်း ဘာလုပ်မလဲ”

“ဝန်ခံရင် နောက်မလုပ်ဖို့ ဆုံးမမှာပေါ့”

မောင်ဂျပုမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

“မင်းအဖြေ မဆိုးပါဘူး။ ငါ့အထင်တော့ မင်းကို မျိုးမျိုးမြင့် လက်ထပ်မှာပါ။ ဇာနည်ဆိုတာက အနေနီးလို့ ခလုတ်တိုက်မိတဲ့ သဘောလောက်ပါ။
✘ အင်း၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းမဆိုတာက ခလုတ်တိုက်လို့ ဟပ်ထိုးလဲတာနဲ့ သေရာပြန်သွားတတ်တာမျိုးလည်း ကြုံရနိုင်တယ်”

“သူ ဇာနည်ကို အရမ်းတွယ်တာနေရင် ဒုက္ခပဲကွာ”

“ထက်စိုး၊ မျိုးမျိုးမြင့်က အပြစ်ကို ဝန်မခံရင်သာ ရှိရမယ်။ သူ့ကူကြွေးသိက္ခာကို အထိခိုက်ခံပြီး ဇာနည်ကိုတော့ ယူမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ပြောနိုင်တာလဲ”

“မိန်းမဆိုတာ ထိန်းရင်းထိန်းရင်းနဲ့ မှားတတ်ကြတာမျိုးကွ။ မှားတဲ့အလုပ်ကိုသာ လုပ်မိကြတာ။ လူ့အကဲ့ရဲ့ကို သေသေချာချာ မခံရဲဘူး”

“မဆွေဆွေတင့် ရှေ့ ဆိုင်က ဝန်ထမ်းတွေ ရှေ့မှာ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် နေရဲတာ။ အဲဒါ သူ ကဲ့ရဲ့မှာ မကြောက်လို့ မဟုတ်ဘူးလား”

အကြင်နာရွှေလက်

“အဲဒါ အရွံ့တိုက်တာလေ။ လူသိမခံရမယ့် ကိစ္စ ဖြစ်ပါစေ၊ သူတို့မကျေနပ်တဲ့သူရှေ့မှာကျတော့ ဘာဖြစ်သလဲဟေ့ ဆိုတာမျိုး ရင်ကော့ပြီး လုပ်ပြကြတယ်။ အဲဒါလည်း မိန်းမတွေရဲ့စရိုက်ပဲ။ မင်းရှေ့မှာ အဲဒါမျိုး သူ ဘယ်လုပ်ပါ့မလဲ။

မကျေနပ်တဲ့သူ ရှေ့မှာသာ အရွံ့တိုက်ချင်တိုက်မယ်။ ချစ်သူရှေ့ကျတော့ အဲဒီကိစ္စမျိုးကို ဖုံးဖုံးဖိဖိ နေကြမှာပါ။ အတတ်နိုင်ဆုံး မာယာနဲ့ဖုံးမယ်။ မုသားနဲ့ဖုံးမယ်။ စိတ်ဆိုးချင်ဟန်ဆောင်ပြီး အမူအရာနဲ့ ဖုံးမယ်”

“ဒါဆို ငါ အခု တာလုပ်သင့်သလဲ၊ ကျော်သက်ခိုင်”

“မင်းရဲ့ အဖေ၊ အမေ၊ ညီ၊ ညီမတွေကို တရားဝင်မေးလိုက်တော့။

အပြင်လူ ပြောတယ်ဆိုတာ တရားမဝင်ဘူး။ အဖေ၊ အမေ ကိုယ်တိုင်ပြောတာ တရားဝင်တယ်။ ညီတွေ၊ ညီမတွေ ဖုံးကွယ်ထားတယ်ဆိုတာ စိတ်မကောင်းကြလို့ နေမှာပါ။ မေးလို့ရအောင်သာ မေး

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

လိုက်။ မျိုးမျိုးမြင့်မှားနေတာကို မင်းကိုယ်တိုင် တရား
ဝင် လက်ခံပြီဆိုမှ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါတို့
စဉ်းစားကြတာပေါ့။ နော် သူငယ်ချင်း”

ပေါ့ပါးစွာ သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

ကျော်သက်ခိုင်က ဘီယာခွက်ကို သူ့ရှေ့သို့ တိုးပေး၏။

ပြီးမှ အချိုရည်ခွက်ကို ကိုင်သည်။ ပြီးမှ ...

“ကဲ၊ မင်းက ဘီယာသောက်။ ငါက အချို

ရည်သောက်ပြီး မင်းနဲ့အတူ ကျပြီးတော့ မူးပေးမယ်။

ရော”

ဖန်ခွက်နှစ်လုံးကို ကိုင်မြှောက်လိုက်ကြ၏။ မသောက်မီက

မူးချင်သည်။

(၁၆)

အဖေရော အမေရော မျက်နှာထားပျက်ယွင်းခြင်း မရှိကြ။
အခြားသော သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ဦးအကြောင်း ပြောဆိုနေသည်ကို
သမာသပတ်ကျကျ ချင့်ချိန်နားထောင်နေပုံရသည်။

ညီမ၏မျက်နှာသည် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးသည်မျက်နှာ၊
မျိုးမျိုးမြင့်အကြောင်း ပြောဆိုနေသည်ကို မနှစ်မြို့သောမျက်နှာမျိုးဖြင့်
ရှိနေ၏။ ညီဖြစ်သူ ကျော်လင်းကတော့ ဒေါသအနည်းငယ်နှောသော
လောသံမျက်နှာထားမျိုးဖြင့် ပြောပြနေရာသည်။ စိတ်ကို အတည်ကြည်
ဆုံးထားလျက် သူ နားထောင်၏။

“ကျွန်တော်က ကိုကြီးဆီကို စာရေးပြီးပြော
မလို့၊ မေကြီးတားလို့ မရေးဖြစ်တာ။ မမျိုးမျိုးမြင့်နော်

www.burmeseclassic.com

မောင်လှမျိုး၊ ချင်းချောင်းခြံ၊

အပြစ်ရှိတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဇာနည်ကို ပိုတင်းတာ။ ဒီကောင် သိသိကြီးနဲ့”

“ဖြစ်ပြီးမှ သိတာလား။ မဖြစ်ခင်က သိတာလား”

“သိတာတော့ ဖြစ်ပြီးမှ သိတာ။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ဇော်လတ်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်။ ဇာနည် အလုပ်ရခါစက ဇော်လတ်နဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်မရှိသေးဘူး။

သူ့အလုပ်လုပ်တဲ့ စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့ယောက်မနဲ့ သူနဲ့ ငြိနေတယ်တဲ့။ ဇော်လတ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြတယ်။

ဘယ်စတိုးဆိုင်လဲလို့ ကျွန်တော်မေးတော့ သူပြောတဲ့ဆိုင်နာမည်က ပမျိုးမျိုးမြင့်ရှိတဲ့ဆိုင် ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်းပြောပြတယ်။ အဲဒါကို ဒီကောင် ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဖူးစာဆိုတာ ဦးရာလူပဲတဲ့။

သူတစ်ပါး နေရာဦးပြီးသားကို မင်းဝင်လုတာ ကြာကူလီဝင်ရိုက်တာလို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်

အကြင်နာရွှေလက်

တော့ ရန်ဖြစ်ကြရော”

“ကြာပြီလား။ အဲဒီလိုဖြစ်တာ”

“ကြာပြီ။ ခြောက်လကျော်လောက်ရှိပြီ”

“အခု ကျွန်တော်နဲ့ ဇော်လတ်နဲ့ရှိတဲ့ဆိုင်မှာ ဒီကောင် အလုပ်လုပ်လုပ်နေတယ်။ မမျိုးမျိုးမြင့် သွင်းပေးတာနဲ့တူတယ်။

ကျွန်တော်ရှိမှန်း မသိဘူး။ အခုကျတော့ ကျွန်တော်ရှိမှန်း သိပေမယ့် ဂရုမစိုက်ဘူး။ မမှုဘူးဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ နေတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဒီကောင်ကို တွေ့နေမြင်နေရင် လက်ပါမိမှာစိုးလို့ နယ်ဆိုင်ခွဲတွေကို ပစ္စည်းပို့တဲ့အလုပ်ပဲ ပြောင်းလုပ်လိုက်တယ်။

အလုပ်ထွက်မလို့ ဇော်လတ်နဲ့ တိုင်ပင်သေးတယ်။ ဇော်လတ်က သူတောင် မျက်နှာပြောင်တိုက်ရဲသေးတာပဲ။ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်ရမှာလဲဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော် ဆက်လုပ်နေတာ”

အဖေနှင့်အမေ၏ မျက်လုံးများကို သူ မကြည့်ရဲ။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှက်ရွံ့မှုပန်နေရသည်။

မောင်လှမျိုး (ချင်းဆောင်းခြံ)

“အခုလက်ရှိ အခြေအနေရော၊ ညီလေး သိလား”

အဖေနှင့်အမေဘက်သို့ ကျော်လင်း လှည့်ကြည့်သည်။

“အဲဒါတွေ မေးမနေပါနဲ့တော့ ကိုကြီးရား၊ မမျိုးမျိုးမြင့်ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ရင် ပြီးရော”

ညီမဖြစ်သူ ကျော့ကျော့က ...

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ဘာလုပ်တော့မှာလဲ”

သူ ကြိုးစား၍ ပြုံးသည်။

“ဖြတ်ပစ်ရုံတွင် မဟုတ်ဘူး။ သတ်ပစ်သင့်တာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ...

သူ့အစ်ကို ကိုနေမျိုးရဲ့အကူအညီက ကိုကြီးအပေါ်မှာ သာမန်ကူညီမှုမျိုးလို့ ထင်ရပေမယ့် ဟိုမှာ ကိုကြီး အရမ်းအဆင်ပြေခဲ့တယ်လေ။

အဲဒီကျေးဇူးကို ထောက်ထားပြီး မျိုးမျိုးမြင့်ကို ပြန်ကယ်ချင်တယ်။ ပြန်စောင့်ရှောက်ချင်တယ်”

“အစ်ကို မပြတ်နိုင်လို့မဟုတ်လား” ဟု ကျော့ကျော့ မေး၏။

သူက ...

“အဖေနှင့်အမေရှေ့မှာပဲ အစ်ကိုဝန်ခံပါတယ်။

အကြင်နာရွှေလက်

မှတ်တရက် ဖြတ်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျေးဇူးတရားကိုရော၊ သံယောဇဉ်ကိုရော ထောက်ထားရဦးမယ်။ အခု လောလောဘယ် အစ်ကို အဲဒီလိုပဲ ဖြေပါရစေ”

“အစ်ကိုက မိဘမောင်နှမထက် မျိုးမျိုးမြင့်အပေါ် သံယောဇဉ် ပိုနေလို့လား”

သူ သက်ပြင်းချ၏။

“သမီး အဲဒီလို မမေးရဘူးလေ။ ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် မိဘ ညီအစ်ကိုဟောင်နှမကိုလည်း ချစ်မှာပဲ။ ချစ်သူရည်းစားကိုလည်း ချစ်မှာပဲ။ ဘယ်သူ့ပိုချစ်သလဲလို့ မေးတဲ့မေးခွန်းမျိုးကို မမေးအပ်တဲ့ မေးခွန်းပဲ”

အပေစကားကြောင့် သူ သက်သာရာ ရသွားသည်။

“မျိုးမျိုးမြင့်က အစ်ကိုအပေါ်မှာ ကောင်းမှ မကောင်းတာ”

အမေက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ...

“သားဆိုး သမီးဆိုးကိုတောင် မိဘက ပစ်ပယ်ဖို့ ခက်တယ်သမီး။ မှားယွင်းနေတဲ့ ချစ်သူ ရည်းစားကို ပစ်ပယ်ဖို့ဆိုတာလည်း တော်တန်ရှိ အမှန်း”

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ

စိတ်နဲ့ မပစ်ပယ်နိုင်ဘူး။ အစ်ကို့ကို စိတ်ညစ်စေမယ့် စကားမျိုးတွေ သမီးမပြောသင့်ဘူးလေ”

အဖေက ...

“သားကြီးက ပညာဉာဏ်ကြီးပြီးသား။ သမီးတို့ရဲ့ အစ်ကို။ သမီးတို့ရဲ့ပါးစပ်က အစ်ကို့ကို ဝေဖန်တဲ့ စကားမျိုး မပြောရဘူး။

ဖြူတာကို ဖြူတယ်၊ မည်းတာကို မည်းတယ် လို့ပဲ ပြောပြရမယ်။ အဖြူ အမည်း ဘယ်ဟာကို ရွေးပလဲဆိုတာမျိုး၊ သမီးတို့မှာ မေးခွင့်မရှိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ” ဟု ကျော့ကျော့ပြောသည်။

အဖေက ...

“သားကြီး၊ သားကြီး ကြိုက်တာကိုလုပ်၊

ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်။ မိသားစုကို မငဲ့နဲ့။ အဖေဆိုလို့ တာက သားလုပ်သမျှ မှန်ကန်လိမ့်မယ်လို့ ဆိုလိုတာ။

မင်းလုပ်ချင်ရာလုပ်၊ ငါတို့နဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုး မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ။ သား ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်”

အပြင်နာရွှေလက်

အမေက ထိုင်ရာမှ ထဟန်ပြုကာ ပြုံးလျက် ...

“တစ်အောင့်နေရင် ထမင်းစားကြရအောင်။

သမီး ထမင်းပွဲ ပြင်မယ်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စကားပြောပါစေ။ သမီး ဆရာ ဝင်မလုပ်နဲ့တော့။ လာ လာ”

အဖေပါ ထိုင်ရာမှထသည်။ လွတ်လပ်စွာ စကားပြောဆိုစေ လို့၍ ဖယ်ခွာရှောင်ပေးသည်ဟု သူ နားလည်လိုက်သည်။ အချစ်၏ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကား ကြီးလေးလွန်းလေစွ။

(၁၇)

“အနုလက်ရှိအခြေအနေကို မေးတော့ မင်း
ညီက ဘာပြောပြလဲ”

ဟု ကျော်သက်ခိုင် သူ့ကိုမေး၏။ သူ့မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပစ်
လိုက်သည်။ မျက်ရည်မကျမီအောင် ထိန်းရတော့မည့် အခြေအနေ။

“ပြောပါကွာ”

“အခု လက်ရှိအခြေအနေကို မပြောခင် သူ
တို့ရဲ့အခြေအနေကို ငါပြောမယ်”

“အင်း၊ ပြော”

“ဇော်လတ်ဆိုတဲ့ကောင်လေးကို ဇာနည်က
ယောက်ျားလေးအချင်းချင်း မကွယ်မဝက်ပြောပြတဲ့

စိန်သရူဏာပေ ❶ ၁၇၉

မောင်လှမျိုး၊ ချင်းချောင်းခြံ၊

ကိစ္စမျိုးကို ဇော်လတ်က ငါ့ညီသိအောင် သတင်းပေး
တယ်”

“ဘာသတင်းလဲ”

ချက်ချင်း စကားဆက်၍မရ။

လည်ချောင်းအရပ်တွင် တစ်ဆို့နေ၏။

“မျိုးနဲ့ဇာနည်နဲ့က တရင်းတနီး ဖြစ်ပြီးကြ
ပြီတဲ့”

“ဟာ”

“ငါ ငိုချင်တယ် ကျော်သက်ခိုင်ရာ”

စားပွဲငယ်ပေါ်ရှိ ရေခွေးကရား၏ နှုတ်သီးကို လက်ဖြင့်
ခေါက်လျက် ကျော်သက်ခိုင်က ...

“ဘာလို့ ငိုရမှာလဲ။ မင်း ယောက်ျားပဲ။ ဒါနဲ့
အခု သူတို့အခြေအနေက”

“မျိုးက အဆက်ဖြစ်ဖို့ ဇာနည်ကို ပြောတယ်
တဲ့။ ဇာနည်က သူ မခွဲနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း
ပြောတယ်တဲ့”

“ဒါဆို မင်း ပြန်ရောက်နေတာ ဇာနည်သိပြီ
ပေါ့”

အကြင်နာရွှေလက်

“သိပြီ”

“မင်း အခု ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“ငါ မျိုးကို လိုချင်တယ်။ လက်ထပ်ချင်
တယ်”

“အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်ပေါ့”

“အခုအချိန်အထိ ငါ ခွင့်လွှတ်နိုင်သေးတယ်”

ကျော်သက်ခိုင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်၏။
ပြင်းသောနေရောင်ခြည် ထိုးစိုက်ရာ ကားလမ်းမပေါ်သို့
တမင်ငေးလျက် သူက ...

“ငါ တစ်ခု ဖြေဆည်စရာ စဉ်းစားမိသေး
တယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“မျိုး အခုလို မှားနေတယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်
တိုင် မမြင်ရသေးဘူး။ အားလုံးရဲ့ ပြောစကားတွေနဲ့
တွင် ငါ တုန်လှုပ်နေရတာလေ။ ငါ့ကို မျိုးနဲ့ မယူစေ
ချင်လို့ ဖန်တီးတဲ့ စကားလုံးတွေများလားလို့ ငါ
တွေးမိတယ်”

ကျော်သက်ခိုင် မဲ့ခနဲ ပြုံး၏။

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

“မင်းရဲ့ မယုံကြည်မှုထဲမှာ ငါ ပါနေပြီလား ထက်စိုး”

“မယုံတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလို ဘေးပတ် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက လီဆယ်ပြီးပြောတာမျိုးဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ ငါ တွေးတာပါ။ ငါ့ချစ်သူ သစ္စာ ရှိလျက်နဲ့ ဘေးလူတွေက လုပ်ကြံသတင်းဖြန့်တယ် ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ ငါ ကြုံချင်တာပါ”

စကားခဏရပ်၏။ ပြီးမှ ...

“ငါ မျိုးကို ဖွင့်မေးလိုက်ရင် ကောင်းမလား” ကျော်သက်ခိုင် ခေါင်းခါသည်။

“သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်တာကို မနှစ်သက်ဘူးဆိုတာလောက်ပဲ မင်းပြောသင့်တယ်။

ထွက်ပေါက်ပေးတဲ့သဘောပေါ့။ ဆင်ခြင် ဉာဏ်ရှိတဲ့သူဟာ အပြစ်ကျူးလွန်တဲ့သူကို ရက်ရက် စက်စက် အပြစ်မပေးဘူး။ အပြစ်ကို ထပ်ပြီးမကျူး လွန်အောင် ထိန်းသိမ်းပေးနိုင်တယ်။

အကြင်နာရွှေလက်

သူကိုယ်တိုင် အမှားကို ဝန်ခံတာမျိုး၊ သူ ကိုယ်တိုင် အပြစ်ကျူးလွန်ဖို့ ရက်ရွံ့တာမျိုးကိုပဲ ငါ လိုလားတယ်။

နင် ဒါမှားတယ်။ ရော့၊ မှားတဲ့အတွက် ဒီ အပြစ်ဒဏ် နင်ခံဆိုတာ အာဏာသားဆန်တဲ့ စီရင် ချက်။

အမှားကိုမြင်ရင် အမှန်ပြင်ပါ။ မှန်တာကို လက်ခံပြီးရင်လည်း မှားခဲ့တုန်းက အကြွေးအတွက် တစ်ခုခုကို ပြန်ပေးဆပ်လိုက်ပါ ဆိုတာမျိုးကို ရင်ထဲ အသိထဲရောက်အောင် ညှင်ညှင်သာသာ ထိန်းမတ် ပေးနိုင်တာမှ ပညာရှိ။ အပြစ်ကျူးလွန်တဲ့သူလည်း အသိတရား ရတယ်။ ကိုယ်လည်း အကုသိုလ်ကင်း တယ်”

“မျိုးက ငါ့ချစ်သူလေးပါကွာ။ ငါ သူ့ကို ထိန်းမတ်နိုင်ဖို့အတွက် ကြိုးစားကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်။ မင်း ငါ့ကို ပစ်မထားနဲ့နော် ကျော်သက်ခိုင်”

“စိတ်ချပါကွာ”

မည်သည့်အရပ်ဘက်က လွင့်ပျံလာသည် မသိ၊ သီချင်းသံ

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

တစ်သံကို သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်ရ၏။

♪ *** ဘယ်သူ့အတွက် ***

ဘယ်သူ့ကြောင့် ***

လုံးဝမကြားချင်ဘူး ***

ယခုအထိ ***

ခွင့်လွှတ်ရေးအတွက်တော့ ***

ကြစည်နေဆဲပဲလေ *** ♪

(၁၈)

မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်သည့်နေ့က မျိုးမျိုးမြင့်ကို မတွေ့ရသဖြင့် မေးမြန်းစုံစမ်းရာ ဇာနည်ဆိုသောကောင်လေးထံသို့ သွားကြောင်း သိရသော်လည်း မျိုးမျိုးမြင့်ကိုယ်တိုင်က သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း လိမ်လည်ပြောဆိုခဲ့ခြင်းကို စကားအစပြု၍ ရင်တွင်းမှ သိကြားသိမ်းဆည်းထားသမျှ ခံစားရခြင်းတွေကို ဖွင့်ဟမေးမြန်းလိုက်လျှင် ကောင်းမလားဟု ချစ်သူ့မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမိမိငေးမောရင်း သူ စဉ်းစားသည်။

သို့သော် ...

လက်တွေ့တွင် အချည်းနှီး... ပြောမထွက်၊ မပြောရက်။

ပြောရက်၍ ပြောလိုက်သည့်အခါ၊ မေးရဲ၍ မေးလိုက်သည့်

မောင်လှမျိုး [ချင်းချောင်းခြံ]

အခါ ချစ်သူကိုယ်တိုင်က လိမ်လည်ပြန်လျှင်လည်း မည်သို့သော အထောက်အထားနှင့်မျှ သူ စွဲချက်တင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ကိုယ်တိုင် မမြင်၊ ကိုယ်တိုင်မတွေ့ဘဲ သတင်းစကားများဖြင့် ထင်ယောင်ထင်မှား ယိုးစွပ်နေသူဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်မိနိုင်သေးသည်။

ချစ်သူကိုယ်နှိုက်က မလိမ်လည်၊ မကွယ်ဝှက်ဘဲ... “ဟုတ် တယ်။ ကို ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ အဲဒါကို ကိုက ဘယ်လိုအရေးယူချင်လို့ လဲ” ဟု ရဲဝံ့စွာ ဝန်ခံတုံ့ပြန်နေမည်ဆိုလျှင်လည်း သူ ရင်ကွဲနာကျ ရပေဦးမည်။

ချစ်သူစင်စစ်ဖြစ်ပါလျက် ချစ်သူ၏အာရုံစေစားရာကို မနာလို ဝန်တိုရင်းမှ ချစ်သူ၏တံတိုင်း၊ ချစ်သူ၏ မုန်းတီးစဖွယ်ကောင်းသူ၊ ချစ်သူအား မလှုပ်မယှက်နိုင်အောင် ချောင်ပိတ်ဟန်တားသူ၊ ချစ်သူ၏ ရန်သူအဖြစ်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားရမည်ကိုလည်း သူ မလိုလား။

ချစ်သူသွားလိုရာသို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယာဉ်ရထားအဖြစ် ဖန်ဆင်းကာ ကြင်နာစွာ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်စွမ်းကြီးသော ခံနိုင်ရည် အားအင်တွေ မြောက်မြားစွာ လိုချင်သည်။ ဝေသန္တရာမင်းကြီးကဲ့သို့ ဒါနပါရမီအားလည်း သူ့မှာမှရှိ။

ချစ်သူ၏ စိတ်အာရုံတွေအားလုံးကို တစ်ကိုယ်တည်းသာ

အကြင်နာရွှေလက်

ပိုင်ဆိုင်နိုင်ရန်အတွက် အခြားတစ်ပါးမှ သည်မှာဘက်ကမ်းသို့ ညင်သာ စွာ သဲ့ယူနိုင်ချင်သည်။

ချစ်သူ၏ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ၊ ဣန္ဒြေလည်း မလျော့ပါး၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ကြည်နူးရွှင်ပျစေမည့် အခြေအနေမျိုးကို ရရှိ ကိုယ် တိုင်သာ ဖန်တီးရပေမည်။ ဒေါသသည် သောကအဖြစ် အသွင် ပြောင်းကာ ခန္ဓာအနှံ့ ကူးပြန့်နေသည်ကို ချစ်သူ သိမြင်စေချင်၏။

ခန္ဓီပါရမီ ရင့်သန်လေသူမဟုတ်၊ မျိုသိပ်နိုင်စွမ်း ကြီးမား နေသူမဟုတ်၊ ချစ်သူ၏ မြတ်နိုးစဖွယ် ကွန်ရက်အတွင်းမှ ပြတ်သားစွာ ဂုန်းမထွက်နိုင်သည့် အားနည်းချက်ကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ထားရသူ ဖြစ်၏။

လက်ဖျား ခြေဖျားသို့ အဆိပ်ပြင်းသော သတ္တဝါတစ်ကောင် အကိုက်ခံရသောအခါ အခြားသောဆေးဝါးများ မရှိပါက ထိုလက်ဖျား ပြေဖျားကို ထက်ရှုသောစားတစ်ချောင်းဖြင့် တိခနဲနေအောင် ဖြတ်ချ လိုက်လျှင် ခန္ဓာအနှံ့သို့ အဆိပ်တို့မပြန့်နှံ့တော့မည်ကို သိပါလျက် ခုတ်ဖြတ်သည့်အခါ ခံစားရမည့်ဝေဒနာကို ရင်မဆိုင်ရဲသောကြောင့် ခန္ဓာတစ်ခုလုံးသို့ အဆိပ်ပျံ့ခြင်း ခံလိုက်ရသည့်သူတစ်ဦးပမာ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် မြင်လာသည်။

မီးဟပ်နေပြီကို သိပါလျက် လောင်မြိုက်နေသောမီး တောက်အတွင်းရှိ တပ်မက်စရာ ရတနာတစ်ပါးကို တွယ်တာနေမိ

မောင်လှမျိုး [ချင်းချောင်းခြံ]

သောကြာနှင့် မီးတောက်တို့အနီးမှ အခွာခက်နေရသူကဲ့သို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်မြင်လာရသည်။

ချစ်သူကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မီးတောက်အတွင်းမှ တပ်မက်စရာ အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုကို တွယ်မက်နေမိသောကြောင့် မီးခိုးငွေ့ ပီးခိုးမျှင်များအပါးမှ ခွဲခွာရ ခက်နေလေသလား။

တစ်ဘဝ၏ ချစ်စကားကို တစ်ဦးတည်းအား တစ်ခါတည်းသာ ပြောဖူးသည်။ မမြင်ဖူး၍ မူးမြစ်ထင်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မချစ်ဖူး၍ အရူးပမာ ဖြစ်နေရှာသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ ထို့ထက် ပို၍သေချာသည်ကတော့ တစ်သက်မှာတစ်ခါ၊ တစ်ခါမှာတစ်ယောက်တည်းကိုသာ မဖောက်မလွှဲဘဲ ရိုးမြေကျ ချစ်ကြင်နာချင်သည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သစ္စာတည်ထားခြင်းကသာ အရာရာကို ပြောင်းလဲယိုယွင်းမှာ စိုးကြောက်နေသည်လည်း ဖြစ်၏။

သစ္စာဟု အမည်ထွင်းခဲ့သော ရွက်လွင့်ခါစ လှေငယ်ကိုမှ မှန်တိုင်းတို့က လှုပ်ယမ်းရက်သည်။ ရေလှိုင်းတို့က ရိုက်ခတ်ရက်သည်။ ထိုလှေငယ်လေး မတိမ်းမောက်အောင် တက်မကို သူကိုင်ထားပါလျက် လှေဦးမှ ချစ်သူလေး လွင့်ပြေးသွားမှာ စိုးရိမ်၏။

အကြင်နာရွှေလက်

“မျိုး”

“ပြောလေ ကို”

“မျိုးကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တာ မျိုး သိရဲ့လားဟင်”

“သိပါတယ် ကိုရယ်။ မျိုးက မသိချင်ယောင် ဆောင်ထားမိလို့လား”

ကန်တော်ကြီးရေပြင်ကို သူ ငေးကြည့်နေသော်လည်း ချစ်သူငဲ့ကြည့်နေသည်ကို သူသိ၏။

“ကိုယ် မျိုးကိုလက်ထပ်ဖို့ ပြန်လာတာ။

တကူးတက ပြန်လာရတာ မျိုးရဲ့။ မျိုးပါးစပ်က လက်ထပ်ဖို့စကားကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောရသေးတာလဲ”

“မျိုးပြောပြီးပြီပဲ ကိုရယ်။ ဆွေဆွေတင့်ကို

မျိုး အမွေခွဲမပေးချင်သေးလို့ပါ”

ရေပြင်မှ အကြည့်ကို ချစ်သူထံသို့ ပြောင်းလွှဲလိုက်၏။

ချစ်သူမျက်နှာ ရေပြင်ကဲ့သို့ ကြည်လင်နေသည်ဟုသာ သူ တွေးသည်။

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

“ကိုနေမျိုးရှိရင်လည်း ပေးရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ကိုကိုရှိရင် ကိုကိုလက်ထဲကို အကုန်ပေးဖို့ မျိုး ဝန်မလေးဘူး ကို။ မျိုး မက်မောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူစိမ်းလက်မှာ ပျောက်ပျက်မှာစိုးလို့”

“မျိုးရယ် ပစ္စည်းသင်္ချာလေကွယ်။ ဥပဒေအရ သူ့ကို တစ်ဝက်မက ပေးရတယ်ဆိုဦးတော့ မျိုးရမယ့်တစ်ပုံကို မျိုး ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ရင်ပဲ မျိုးတာဝန်ကျေတာပဲလေ။ ပြီးတော့ သူ့မှာ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ မျိုးရဲ့။ တူလေး တူမလေးတွေကိုတောင် မျိုး စေတနာမထားနိုင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး ကို၊ မျိုးကိုယ်တိုင်က ဆွေဆွေတင့်ကို မုန်းနေတာလည်း ပါတယ်”

“ဘာကြောင့် အဲဒီလိုမုန်းရတာလဲ မျိုး”

အံ့ကြိတ်သည်ကို မြင်ရ၏။

“ပြောလေ။ မဆွေဆွေတင့်ကို မျိုး ဘာဖြစ်လို့ မုန်းနေတာလဲ။ မျိုးနဲ့ မဆွေဆွေတင့်ကြားမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ဘူးလို့ ဟိုတုန်းက ကိုယ်သိထား

အကြင်နာရွှေလက်

တယ်။ ကိုယ်မရှိခင်မှာ သူနဲ့မျိုးနဲ့ ဘာပြဿနာ ဖြစ်သေးလို့လဲ”

ဖြေဆိုသံမကြားရ။

“မျိုးရဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို ထိခိုက်အောင် သူလုပ်လို့လား”

စုထွေးသော အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ထားသော သွားများက ဆတ်ခနဲ လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးလိုက်၏။ ပြီးမှ ...

“ဟုတ်တယ်။ မျိုးကို သိက္ခာချတယ်”

“သူ မျိုးကို ဘယ်လိုထိပါးသလဲ။ မျိုး ကိုယ့်ကိုပြောပြ။ သူက မိန်းမသားဆိုပေမယ့် မျိုးက ကိုယ့်ချစ်သူလေ။ ကိုယ် ဖြေရှင်းပေးနိုင်တယ်မျိုး။ ပြော၊ သူ့ မျိုးကို ဘယ်လိုသိက္ခာချသလဲ”

သူ့ရင်တွေ တလုပ်လုပ် ခုန်လာ၏။

“မျိုးကို ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ သမုတ်တယ်”

“တကယ်”

စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသောကြောင့် စကားသံတုန်ယင်မှာကို စိုးသဖြင့် ‘တကယ်’ ဟုသာ သူ အသံပြုသည်။

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

အတန်ငယ်ကြာမှ ...

“ဘယ်သူနဲ့ သမုတ်တာလဲ မျိုး”

“ဇာနည်ဆိုတဲ့ ကောင်လေး”

စစ်ဆေးမေးမြန်းမှုမရှိဘဲ ပျိုအန်လာခြင်းသည် ရင်တွင်းရှိ ပြည့်ကျပ်နေခြင်းများ၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသလောက်တော့ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

“ဇာနည်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ ကိုယ် မကြားဖူးဘူး။ ဘယ်ကလဲ”

“ကိုယ်မရှိတုန်း ဆိုင်မှာ အလုပ်လာလုပ်တဲ့ ကောင်လေး။ အဲဒီကောင်လေးက သွက်သွက်လက်လက် ရှိတယ်။ မျိုးနဲ့ အရမ်းခင်တယ်”

“အရမ်းခင်တယ်” ဟူသောစကားကို သူ ဘဝင်မကျ။

“ခင်တော့”

“ခင်တော့၊ မျိုးက အိမ်တွင်းရေးကိစ္စတွေ၊ ဘာတွေ၊ တိုင်ပင်မိတာပေါ့။ ဇာနည်က ဘယ်ဟာ တရားတယ်၊ ဘယ်ဟာ မတရားဘူး။ ဘယ်လိုက မျှတတယ်၊ ဘယ်လိုက မမျှတဘူးဆိုပြီး အကြံပေးတာပေါ့။

အကြင်နာရွှေလက်

အဲဒါကို ဆွေဆွေတင့်က မဆိုင်တဲ့ကိစ္စ ဝင်စွက်ဖက်တယ်ဆိုပြီး အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ မျိုးက အလုပ်ထုတ်စရာမလိုတဲ့အကြောင်း ကန့်ကွက်တယ်။

ဆွေဆွေတင့်က ဒီဆိုင်က သူ့ဆိုင်တဲ့၊ သူ့မှာ အာဏာအပြည့် ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီစကားပြောလို့ မျိုးသူ့ကိုမုန်းတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး မျိုး သူ့ကို ရှိတယ်လို့ကို မသတ်မှတ်တော့ဘူး။

သူ အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တဲ့ ဇာနည်ကိုလည်း တခြားနေရာမှာ အလုပ်ရှာပေးလိုက်တယ်။ ဇာနည်မိသားစု လိုအပ်မယ့်အရာတွေကိုလည်း မျိုး ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်တယ်။ အဲဒါကို ဆွေဆွေတင့်က ဇာနည်နဲ့မျိုးကို သမုတ်တယ်”

“မျိုး မှားတယ်”

“မှားတယ်။ ဟုတ်လား ကို”

“အင်းပေါ့။ ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေးကို သူတစ်ပါးနဲ့တိုင်ပင်တာ အမှားပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့စိမ်း ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ကူညီပံ့ပိုးတယ်ဆိုတာ၊ မသင့်

မောင်လှမျိုး | ချမ်းချောင်းခြံ |

လျော်ဘူးလေး။ အဲဒါတွေကို မဆွေဆွေတင့်က လက်
ညှိုးထိုးပြပြီး သမုတ်တာ နေမှာပေါ့။”

လေသံအေးဖြင့် သူပြောသည်။

‘မှားတယ်’ ဟု ပြောသည်ကို အလိုမကျစွာ မတုံ့ပြန်သဖြင့်
မျိုးမျိုးမြင့်ကို သူ ကျေးဇူးတင်ဖြစ်၏။

“သူ ကြိုက်သလောက် သမုတ်ပါစေ။ ဂရု
မစိုက်ဘူး။ မျိုးက ပိုခွဲပြလိုက်တယ်”

“ကိုယ့်မျက်နှာကိုတော့ ထောက်ဦးပေါ့ မျိုးရဲ့။
ကိုယ့်ချစ်သူကို တခြားသူနဲ့ သမုတ်တာကို ကိုယ်
ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ။

သမုတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ကြားထဲက မျိုးက အဲဒီ
ကောင်လေးကို အကူအညီပေးတယ်ဆိုတော့ အပြစ်
ပြောချင်တဲ့သူက သဒ္ဓါလွန်ရင် တဏှာကွဲမယ်တို့၊
ဘာတို့ ပြောကြတော့မှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မျိုး မှားသွားတယ်”

“မှားတယ်လို့ ကိုယ်က အပြစ်တင်တာမျိုး
မဟုတ်ဘူးနော်။ မျိုးအတွက် ကိုယ်က ဝေဖန်ပေး
တာ”

အကြင်နာရွှေလက်

“မျိုးသိပါတယ် ကိုရယ်”

မှန်တိုင်း ရေလှိုင်းတို့ကြောင့် မကပ်သင့်သော ကမ်းပါးသို့
ထိုးဆိုက်ယိမ်းလှုပ်တော့မည့် လှေငယ်လေးသည် မူလဦးတည်ရာဘက်
သို့ မလှူးသာ မလွင့်သာဖြင့် ပြန်လည်တည်မတ်လာပြီဟု သူ တွေးထင်
လိုက်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ မျိုးရယ်။ ကိုယ် မျိုးအနား
မှာ ရှိနေပြီပဲ။ လက်ထပ်ဖို့တစ်ခုကိုပဲ ကိုယ် တောင်းဆို
ပါရစေ။ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စကိုလည်း မျိုးဘက်က
လျော့ပေါ့ပြီး စီစဉ်ပေးလိုက်စေချင်တယ်။

မျိုးရမယ့် အရာတွေကိုလည်း လျှာဖို့တန်းဖို့
ကိုယ် အကြံပေးချင်တယ်”

“မျိုး စဉ်းစားနေပါတယ် ကိုရယ်။ မျိုး လုပ်
စရာရှိတာလေးတွေ လုပ်ပြီးရင် ကိစ္စကားကို မျိုး
နားထောင်ပါ့မယ်။

ဒီတစ်သက်မှာ မျိုးလက်ထပ်ရမယ့်သူဟာ ကို
တစ်ယောက်တည်းပါ။ အဲဒါ မျိုးရဲ့ ကတိသစ္စာစကား
ပါ ကို”

ပြည့်ဝစွာ ဝမ်းသာလိုက်ချင်သည်။

(၁၉)

“သူ့ကိစ္စကို သူ့ဘာသာ ရှင်းမယ်နဲ့တူပါတယ်” ဟု ကျော်
သက်ခိုင်ပြောသည်။ သူက ...

“အဲဒီလိုရှင်းလင်းသွားမယ်ဆိုရင်လည်း ငါ
စုံစမ်းစရာ၊ စစ်မေးစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့ကွာ။
နောင်တစ်ချိန်မှာ အလာပသလ္လာပ အဖြစ်နဲ့တောင်
ငါ မမေးမိအောင် နေရမှာပေါ့”

“အင်း၊ သူ့စိတ်ထဲက မင်းကို အားနာနေမှာ
ပါ”

“အထိန်းအကွပ် မရှိလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတယ်လို့ပဲ
ငါ ... ယူဆပါတယ်”

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

“ဟုတ်တယ်။ သူ့အစ်ကိုသာရှိရင် သူ ဒီလိုမျိုး ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ မင်း မျိုသိပ်နိုင်စွမ်းတာရော၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်းတာကိုရော ငါ ချီးကျူးပါတယ်ကွာ”
သူ ခေါင်းယမ်းသည်။

“ငါ ခံနိုင်ရည်ရှိလွန်းလို့ မျိုသိပ်နိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုလည်း ခွင့်မလွှတ်ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုနေမျိုးရဲ့မျက်နှာကို ငါ ထောက်ထားနေမိတယ်။

သူ့ကို ခွင့်လွှတ်နေတာ မမေးရက်၊ မပြောရက်တာဟာ ချစ်လွန်းတာကြောင့်လည်း ပါတယ်။ ကိုနေမျိုးရဲ့တာဝန်ကို ယူရမယ်ဆိုတဲ့ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှုလည်းပါတယ်”

ကျော်သက်ခိုင်က နေဝင်စ မြစ်ကမ်းစပ်ကို ငေးကြည့်ရင်း

“မင်း ခွင့်လွှတ်သလို မင်းမိတာ၊ ညီ၊ ညီမတွေ က ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလား”

“ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ညီမဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ပဲ ပြေလည်အောင် ငါ ပြောပြရမှာပေါ့”

“ဇော်လတ်ဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့ မင်းညီ ကျော်

အကြင်နာရွှေလက်

လင်းနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတာကို ဇာနည်သိနိုင်လား”

“မသိနိုင်ဘူး။ ငါ့ညီက ဇော်လတ်ကို ဇာနည်နဲ့ ပျိုးမျိုးမြင့်အခြေအနေကို အပြဲတမ်း စုံစမ်းပေးပါလို့ ပြောထားတယ်။ ဇာနည်ရှေ့မှာ သူတို့နှစ်ယောက် အခေါ်အပြော မလုပ်ကြဘူးတဲ့”

“ကောင်းပါတယ်။ မျိုးမျိုးမြင့် ဘယ်လို တပ်ခေါက်တယ်၊ ဆုတ်ခွာတယ်ဆိုတာ မင်း အပြဲတမ်း သိနေနိုင်တာပေါ့။ ဒါနဲ့ မင်းအပေါ် မျိုးမျိုးမြင့်က အခုထက်ပိုပြီး လှည့်ဖြားခဲ့ရင် မင်း ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ”

ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လျက် သူ ပြုံး၏။

“အခုအချိန်အထိတော့ ငါ ခွင့်လွှတ်နေဆဲပဲ ပေါ့ကွာ”

သူ့အဖြေစကားကြောင့် ကျော်သက်ခိုင် ရယ်မောလေ၏။

သူ့ပါ ရော၍ ရယ်ဖြစ်သည်။

မောင်လှမျိုး၊ ချင်းချောင်းခြံ၊

ကဏ္ဍ

မြေပဒေသာဥယျာဉ်မှအထွက်တွင် ကားရှေ့တည့်တည့်သို့ ရင်ဖွင့်၍ ရပ်လိုက်သူတစ်ဦးကြောင့် ကားဘရိတ်ကို လျင်မြန်စွာ ဖိ နှင်းလိုက်ရ၏။

သူ့နှံ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသော မျိုးမျိုးမြင့်ရှိရာ ကားပြတင်း ဘက်သို့ ရင်ဖွင့်အသေခံတားဆီးသူက လျင်မြန်သောခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ပြေး၍သွား၏။

ကားကို ပြန်လည်ထွက်ခွာမည်အပြု ...

“နေဦး”

အမိန့်ကိုနာခံလိုက်ခြင်း မဟုတ်သော်လည်း ကားကို မထွက် ခွာဖြစ်တော့။ မျိုးမျိုးမြင့်ကို တစ်လှည့်၊ ထိုသူ့ကိုတစ်လှည့် သူကြည့် ၏။ ထူထဲသောမျက်ခုံးတွေကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဇာနည်ဟု သူ တွေးသိလိုက်သည်။

“ညီလေး၊ ကိစ္စရှိလား”

“ရှိတယ်”

“မရှိဘူး မရှိဘူး။ ကို ကားထွက်”

“ထွက်ရင် ကားရှေ့ကို ငါဝင်မယ်။ မျိုးမျိုးမြင့်

အကြင်နာရွှေလက်

နှင်နဲ့ငါ စကားပြောချင်တယ်။ နင် ကားပေါ်က ဆင်း”

“မဆင်းဘူး ဇာနည်၊ နင် ငါ့ကို အရှက်မခွဲနဲ့ နော်။ ငါ့ကို ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်နဲ့”

“မျိုး၊ ဇာနည်ဆိုတာ သူလား”

တည်ကြည်စွာ သူမေးသည်။ မျိုးမျိုးမြင့် ခေါင်းညိတ်၏။

“မျိုးနဲ့ သူနဲ့ ရှင်းစရာကိစ္စ ရှိလို့လား”

မျိုးမျိုးမြင့် ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်း၏။

“ရှိတယ်”

ဇာနည်က ကျယ်လောင်စွာ စကားဆို၏။ လမ်းသွားလမ်း လာ လေးငါးဦး လှည့်ကြည့်သွားကြသည်ကို သူမြင်သည်။ ဒေါသ ဟူသောအရာကို သူ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်၏။

“နင်က မောင်လို့ခေါ်ခဲ့တဲ့ ဇာနည်လေ။ နင်

ချစ်တယ်လို့ပြောတဲ့ ဇာနည်။ နင် သစ်စိမ်းချိုး ချိုးနိုင် ရက်သလား မျိုးမျိုးမြင့်။ နင်နဲ့ငါနဲ့ ဘယ်လောက် ချစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ နင် မသိတော့ဘူးလား”

“မသိဘူး။ နင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊

ဒါ ငါနဲ့လက်ထပ်ရမယ့် ကိုထက်စိုးပဲ။ ဒါ ငါ့ချစ်သူ”

မျိုးမျိုးမြင့်နှင့် ချစ်သူဖြစ်ခဲ့သည်ကို သူသိပါက မျိုးမျိုးမြင့်

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ

အခက်တွေ့စေရန် အရှက်ခွဲသောနည်းဖြင့် လာရောက်အသိပေးခြင်း
ဟု သူ နားလည်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် သူ ကားတံခါးကို ဖွင့်သည်။ ဇာနည်နံဘေးသို့
သွား၏။ မျိုးမျိုးမြင့် မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။

ဇာနည်နံဘေးသို့ သူရပ်လိုက်သောအခါ ဇာနည်က သူ့ကို
တစ်ချက်မျှသာ မော့ကြည့်၏။ မျိုးမျိုးမြင့်ကိုမူ စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေ
သေးသည်။

“ကဲ ငါ့ညီ၊ မင်း ရှင်းစရာရှိတယ်ဆိုတာ ဒီ
မှာ ရှင်း။ ပြောစရာရှိတာ ဒီမှာပြော။ မျိုး သူပြောတာ
ကို နားထောင်လိုက်ပါ။ ပြော၊ မင်း ဘာပြောမလဲ”
သူ့ကို ဆတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားမရှိခင်မှာ ကျုပ်နဲ့သူနဲ့ ချစ်သူတွေ
ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိလား”

“ကိုယ့်ကို မင်း မေးစရာမလိုဘူး။ မင်းတို့နှစ်
ယောက် ပြဿနာကို မင်းတို့ရှင်း”
ခေါင်းခါ၏။ ပြီးမှ ...

“ခင်ဗျားသိအောင် လာပြောတာ”

“ကိုယ်သိတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ။ ကိုယ်က မျိုး

အကြင်နာရွှေလက်

ကို ချစ်ပြီးသားကွ။ မျိုး ဘာအပြစ်ပဲလုပ်လုပ် ကိုယ်
က ခွင့်လွှတ်ပြီးသား။ ကဲ၊ မင်း ဘာပြောစရာကျန်
သေးလဲ၊ ပြောစရာမရှိရင် ကိုယ်တို့သွားမယ်”

မေးကြောတွေ တင်းသည်ကိုသာ မြင်ရ၏။ ကားရှေ့မှ
သွားပြီး ကားတံခါးကို ဖွင့်သည်။ ကားအတွင်းသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး
အဝေးထိန်းခလုတ်ငယ်များဖြင့် ကားပြတင်းမှန်များကို မြှင့်တင်လိုက်
သည်။

ကားမောင်းထွက်ခဲ့စဉ်အတွင်း မျိုးမျိုးမြင့်၏ရှိက်သံကို သူ
ကြား၏။

(၂၀)

ကားကို ရှမ်းကန်သရီးရှိရာဘက်သို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်။
ကားရပ်နားရာနေရာတွင် ကားကို နေရာချရပ်နားပြီးသောအခါ ကား
စက်သတ်သည်။ ကားတံခါးဖွင့်မည်အပြု ...

“ကို”

သူ့ကို မျိုးမျိုးပြင်ခေါ်သည်။ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စတွေ
ကို တွေ့၏။

“ဘာပြောမလို့လဲ မျိုးရဲ့”

“မျိုး တောင်းပန်ချင်လို့ပါ ကိုရယ်။ မျိုးကို
ခွင့်လွှတ်ပါ”

လက်အုပ်ချီသည်။ မျက်ရည်တွေ ပို၍စီးကျသည်။ ရှိုက်

စိန်သရဖူစာပေ ❶ ၉၅

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ကြီးတင် ငိုကြွေးလေ၏။

ချစ်သူ၏လက်သွယ်ချောင်းများကို သူ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“မျိုးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ငိုတာလဲ။ ဒါ ငိုစရာမှ မဟုတ်တာ။ မျိုးကို ကိုယ်ချစ်နေတာပဲ။ ခွင့်လွှတ်နေတာပဲ။ ဘာမှ တောင်းပန်စရာမလိုဘူး။ မငိုနဲ့တော့ နော်။ တိတ် တိတ်။”

ချစ်သူအချင်းချင်း ဒီလိုအပြစ်ကလေးမှ ခွင့်မလွှတ်ရင် ချစ်သူလို့ ဘယ်လိုလုပ် သတ်မှတ်နိုင်မှာလဲ”

ရင်ခွင်သို့ ခိုဝင် ငိုရှိုက်သည်။

ဒက်(စ)ဘုတ်ထဲမှ မွေးပွလက်ကိုင်ပဝါကိုယူသည်။ မျက်ရည်တွေကို ဖယ်သုတ်ပေးသည်။

“ကဲ တိတ်တော့။ ငိုထားတဲ့မျက်နှာကြီးနဲ့ အထဲကိုဝင်ရမှာ မရှက်ဘူးလား”

ပြုံး၍မေး၏။ ချစ်သူ၏ ယူကျုံးမရစ္စာ ငေးကြည့်သော မျက်လုံးများကို ယခုမှသာ သူ ရသည်။

“ကို”

“ပြော”

အကြင်နာရွှေလက်

“မျိုးနဲ့ ဇာနည်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တာကို ကိုအခုမှသိတာ ဟုတ်ရဲ့လားဟင်”

“အခုမှ သိတာပါ။ တခြားနေ့တွေတုန်းက တော့ စိတ်ထဲကသာ တွေးပြီး စိုးရိမ်ခဲ့ရတာပါ”

“မျိုးကို ဘာဖြစ်လို့ မဆူတာလဲဟင်”

“ချစ်လို့”

“ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်လွှတ်တာလဲ”

မျက်ရည်များ စီးကျလာပြန်သေး၏။

“ချစ်လို့”

“မျိုး ကိုမျက်နှာကို မကြည့်ဝံ့ဘူး”

“ရဲရဲဝံ့ကြည့်ပါ မျိုးရယ်။ ကိုယ် ဘယ်လိုမှ အပြစ်မယူပါဘူး။ မျိုးရော ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား”

ခေါင်းညိတ်လေသည်။

သွယ်နွဲ့သောဆံပင်လေးတွေ လှုပ်ရှားယိမ်းကသွား၏။

“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကို ကတိတစ်ခုတော့ပေး”

“ပေးပါ့မယ် ကို”

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

“အဲဒီ... အနည်အပါအဝင် တခြား ဘယ်
ယောက်ျားလေးနဲ့မှ မပတ်သက်တော့ဘူးလို့ ကတိ
ပေး။ အထူးသဖြင့် အဲဒီ အနည်ဆိုတဲ့ ကောင်လေး
နဲ့ ပြန်ပြီးခေါ်ပြောမှာကို ကိုယ်မလိုလားဘူး မျိုး”

“စိတ်ချပါ ကို။ မျိုး ကတိပေးပါတယ်”

“ကဲ၊ ကားပေါ်ကဆင်း။ ညနေစာ စားရ
အောင်”

ကားထဲမှ သူထွက်သည်။ မျိုးမျိုးမြင့်ရှိရာ ကားတံခါးကို
သူ ဖွင့်ပေးသည်။

ရင်ထဲမှာ ရှင်းသွားစေသော ညနေခင်းတစ်ခုကို ကြုံတွေ့
လိုက်ရသည်ဟု ခံစားရ၏။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်သည်။

ပန်းတစ်ခင်းလုံး ကြေမွသွားပြီဆိုပါတော့
အဲဒီသတင်းလောက်ပဲ ငါသိချင်တယ်။
မေမြို့ပန်းက ဘယ်လိုကြွတယ်။
နှင်းဆီပန်းက ဘယ်လိုကျိုးတယ်။
စံပယ်ပန်းက ဘယ်လိုနှွမ်းတယ်ဆိုတာမျိုး
အတိအကျကြီး
ငါ မကြားချင်ဘူး။ မကြားရဲဘူး။

(ထက်စိုး)

(၂၁)

ဖြစ်ပျက် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသူများကို အဖေနှင့်အမေအား သူပြောပြ
မည်။ ညီနှင့် ညီမတို့လည်း အနားတွင် ရှိနေကြ၏။ အဖေက ...

“ခွင့်လွှတ်နိုင်ရင် ဘယ်ကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်း
တာပေါ့သားရယ်။ တချို့က အိမ်ထောင်ဘက်ရဲ့
အကြောင်းကို လက်ထပ်ပြီးမှ ပိုသိခွင့်ရကြတာ။ အခု
သားက မျိုးမျိုးမြင့်ရဲ့ အကျင့်စရိုက်၊ အပြစ် အနာ
အဆာကို လက်မထပ်ခင် ကြိုသိခွင့်ရတော့ အိမ်
ထောင်ကို ထိန်းသိမ်းရတာ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

သူ အဖေ့ကို မဝံ့မရဲ ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ...

“အဖေ့စကားကို သား ဆန့်ကျင်တာ မဟုတ်

မောင်လှမျိုး၊ ချင်းချောင်းခြံ၊

ဘူးနော်။ ဆွေးနွေးကြည့်တာ။ မျိုး အခုလိုဖြစ်တာ
အကျင့်စရိုက်ကြောင့် မဟုတ်ဘူးလို့ သားယူဆတယ်။
အခြေအနေကြောင့်ဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ် ထင်တယ်
အဖေ”

အဖေ ပြုံးလေ၏။

“သားကြီးကို အဖေ စကားရည်မလုပ်ဘူး။

သားနဲ့ မရည်ခင်က မျိုးမျိုးမြင့် ရည်းစားတစ်
ယောက် ထားဖူးတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် အဖေ”

အမေ့မျက်နှာ၊ ညီ ညီမတို့၏မျက်နှာကို ဝေခနဲကြည့်လိုက်
မိသေးသည်။

“သားရော သူ့မတိုင်ခင် ရည်းစားရှိဖူးခဲ့လို့
လား”

သူ ခေါင်းယမ်း၏။

“သား တက္ကသိုလ်တက်ခဲ့တဲ့တစ်လျှောက်လုံး
မှာ ရည်းစားထားဖို့ အခြေအနေမျိုးတွေ မကြုံခဲ့ဖူးဘူး
လား။ နောက်ပြီး နိုင်ငံရပ်ခြားမှာရော မကြုံခဲ့ဖူးဘူး
လား”

အကြင်နာရွှေလက်

“ကြုံတော့ ကြုံခဲ့ဖူးပါတယ် အဖေ၊ ဒါပေမဲ့
သား ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်”

“မျိုးမျိုးမြင့်က မိန်းကလေး၊ သူလည်း ရည်း
စားတွေထားဖို့ အခြေအနေတွေ ကြုံခဲ့မှာပဲလေ။
အခြေအနေတွေကို ကြုံခဲ့ရတဲ့သူချင်းအတူတူ သားက
ထိန်းသိမ်းနိုင်ပြီး၊ ကောင်မလေးက မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့
တာ အခြေအနေကြောင့်လား။ အကျင့်စရိုက်ကြောင့်
လား”

ဦးခေါင်းပေါ်သို့ လက်ဝါးဖြင့်ဖိအုပ်လျက် ခေါင်းငုံ့ကာ သူ
ပြုံး၏။ ပြုံးလျက် ...

“အဖေက စကားရည်မလုပ်ဘူးဆိုပြီး သား
စကားကို နိုင်အောင် ချေလိုက်တာပဲ”

ရယ်သံတွေကြားရ၏။ အဖေက ...

“တံငါနားနီးတံငါ၊ မုဆိုးနားနီး မုဆိုးဆိုတဲ့
စကားဟာ အများ မိုးခါးရေသောက်လို့ ကိုယ်ပါ
မိုးခါးရေသောက်လိုက်ရတာပါ ဆိုတဲ့အခြေအနေ
အပေါ်ကို အပြစ်ဖို့တဲ့စကား သားရဲ့။

တံငါနားနီးပေမယ့် တံငါမလုပ်ဘူး။ မုဆိုးနား

မောင်လှမျိုး |ချင်းချောင်းခြံ|

နီးပေမယ့် မုဆိုးမလုပ်ဘူးဆိုရင် ဘယ်လောက်
ကောင်းမလဲ။ တံငါနားနီးပေမယ့် တံငါမလုပ်တာဟာ
အဲဒီ မလုပ်တဲ့သူရဲ့ ဗီအေကျင့်စရိုက်ကြောင့်ပဲ။

လူတိုင်းဟာ အမှားတွေကြားထဲမှာ နေနေကြ
ရတာ။ လူကို မှားခွင့်တွေက အမြဲတမ်းစောင့်ကြိုနေ
တာ။ အခြေအနေပေးလို့ မှားလိုက်တာဟာ မှားချင်
နေတဲ့ အကျင့်စရိုက်ကြောင့်ပေါ့ သားရဲ့။

မှားချင်စရာ အခြေအနေတွေက လူတိုင်း
လူတိုင်းကို အမြဲတမ်း စောင့်ကြိုနေတာပဲလေ။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ မှားတဲ့သူကို ဝိုင်းပြီး အပုပ်ချတာထက်
စာရင် ဝိုင်းပြီး ထိန်းမတ်ပေးရမှာလည်း လူတိုင်းရဲ့
တာဝန်ပါပဲ။ အဲဒီတာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် သားကြီး
ကြိုးစားထိန်းသိမ်းလိုက်ပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ။ သား ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်”

“ဇာနည်ကို ကိုကြီး ဆွဲမထိုးလိုက်ဘူးလား” ဟု ကျော်လင်း
မေးသည်။ သူ ခေါင်းယမ်း၏။

“ကျွန်တော်သာဆို ကားနဲ့ တိုက်သတ်ပစ်

အကြင်နာရွှေလက်

လိုက်မှာ”

“ဟဲ့”

အမေ ဝင်ဟန့်သည်။ ကျော်လင်းက ...

“ဇော်လတ်ပြောတော့ ဇာနည်က လုံးဝမခွဲနိုင်
ဘူးတဲ့။ နောက်တစ်ခါ နှောင့်ယှက်ရင် ကိုကြီး ဘယ်
လိုလုပ်မလဲ”

“ကိုကြီးတို့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်လိုက်ရင် သူ
နှောင့်ယှက်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုကြီးရာ တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို
လက်ထပ်လိုက်ပါလား။ သူ့ထက်သာတာတွေ အများ
ကြီး ရနိုင်တယ်”

အိမ်ပြတင်းပေါက်၏ပြင်ပသို့ သူ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“တစ်သက်မှာ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ပဲ ပတ်
သက်ချင်တယ်ညီလေးရဲ့။ အဲဒါကြောင့် မပြုကွဲအောင်
အတတ်နိုင်ဆုံး ကိုကြီးထိန်းနေတာ”

“တစ်သက်တစ်ခါ တစ်လွှာတစ်ပွင့်ဆိုတာ
ဝတ္ထုထဲမှာပဲ ရှိတော့တယ် ကိုကြီးရဲ့။ အပြင်လောက
မှာတော့ ငွေမရှိတဲ့သူက ချမ်းသာတဲ့သူကို အမိဖမ်း

မောင်လှမျိုး၊ ချင်းချောင်းခြံ၊

တယ်။ ငွေရှိပြန်တော့လည်း ပိုပြီး ကြည်နူးစရာ၊
ရင်ခုန်စရာတွေကို ရှာတတ်ကြတယ်။

ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးနောက်ကွယ်မှာ
ဘယ်လောက်ချမ်းသာသလဲဆိုတာ ထည့်တွက်နေကြ
တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လောက် သာယာမှုပေးနိုင်
မလဲဆိုတာ စမ်းသပ်ကြတယ်။

ချမ်းသာမှုဖြစ်ဖြစ်၊ သာယာမှုဖြစ်ဖြစ် မရနိုင်
ဘူးဆိုရင် ရနိုင်မယ့်နေရာကို ခြေလှမ်းဖို့ အဆင်
သင့်ပဲ။

တစ်သက်မှာတစ်ယောက်လို့ ဟစ်ကြွေးတဲ့လူ
ကို သနားစရာသတ္တဝါလို့ ထင်မြင်နေကြပြီ ကိုကြီး။

“အေးပါကွာ။ ကိုကြီးက ရှားပါးပစ္စည်းဖြစ်နေ
ပြီ ဆိုပါတော့”

ရယ်မောလျက် သူပြော၏။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဇော်လတ်က ဖာနည်
ကို ဒီလောက် စိတ်မဆိုးဘူး။ မမျိုးမျိုးမြင့်ကို သူ
တော်တော်ကို အမြင်ကတ်နေတာ။ ကိုကြီး မမျိုးမျိုး
မြင့်ကို ယူလိုက်မှာကို သူ သိပ်မလိုလားဘူး။ ကိုကြီး

အကြင်နာရွှေလက်

ဘက်က အရမ်းနာနေတယ်”

“ညီလေး နားလည်အောင် ပြောလိုက်ပေါ့
ကွာ။ ငါ့အစ်ကိုက အတတ်နိုင်ဆုံးအထိ ခွင့်လွှတ်နေ
မယ့်သူပဲလို့၊ ခုနကပြောသလို တစ်သက်တစ်ယောက်
ဆိုတဲ့ လူစားမျိုးလို့ ပြောလိုက်ပေါ့”

ကျော်လင်း သက်ပြင်းချသည်။ ညီဖြစ်သူကို သူ ပြုံးလျက်
ကြည့်နေ၏။ အမေ့ကိုပါ သူပြုံးပြလိုက်ရသည်။

“ဇော်လတ်ဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့ ငါသွားတွေ့ရင် ကောင်းမ
လား” ဟု ကျော်သက်ခိုင်ကို သူပြော၏။ ကျော်သက်ခိုင်က ချင်းသုပ်
ပန်းကန်ကို မွှေနှောက်ရင်း ...

“နောက်ထပ် သူ့ဆီက သတင်းစကားတစ်ခု
ခု ကြားရဦးမယ်လို့ မင်း ထင်နေလို့လား”

သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ မေးသည်။ ဖွာရှိုက်လက်စ စီးက
ရက်မီးခိုးငွေ့တွေကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး သူက ...

“ထင်တယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ညီကို

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

သူ သတင်းပေးနေမယ့်အစား ငါကိုယ်တိုင် ကျေးဇူး တင်စကားသွားပြောပြီး ငါ့ကို သူ့ကိုယ်တိုင် တိုက်ရိုက် အသိပေးခွင့်ရအောင် ခင်ခင်မင်မင် မိတ်ဖွဲ့ကြည့် မလားလို့ စိတ်ကူးကြည့်တာပါ။”

“အဲဒီလောက်အထိ မလိုပါဘူးကွာ။ မင်းညီရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ။ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ မင်းနဲ့ကြုံမှာ ပဲဟာ။

ဘာလဲ၊ မျိုးမျိုးမြင့်က မင်းအပေါ် ထပ်ပြီး လိမ်ညာမှာကို မင်း စိုးရိမ်နေတုန်းပဲလား။”

သူ သက်ပြင်းချ၏။

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ငါ့စိုးရိမ်နေတုန်းပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့နဲ့ဇာနည်ကိစ္စကို ငါသိသွား တာ သူပြောပြလို့ သိတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူတို့ချင်း ငါ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ပြဿနာဖြစ်လို့ ငါ မရှောင်မလွှဲ နိုင်ဘဲ သိရတာလေ”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ ဇာနည်က သူငယ်ချင်းအချင်း ချင်း ယုံယုံကြည်ကြည် ရင်ဖွင့်တိုင်ပင်နေတဲ့ ဇော်

အကြင်နာရွှေလက်

လတ်ကို ငါ အများကြီး အကူအညီတောင်းချင် တယ်”

“ဪ ထက်စိုး ထက်စိုး။ တော်တော်ကို စိတ်မချ လက်မချ ဖြစ်နေတာကိုး။ အင်းလေ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မင်းညီကတစ်ဆင့် သိနေကြားနေရတာမျိုးပဲ ပိုသင့်လျော်တယ်လို့ ငါ အကြံပေးချင်တယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ့် ရည်းစား ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်လုပ်နေတာကို ကိုယ် တိုင်သိလျက်နဲ့ တခြားသူကို နောက်ကွယ်သတင်း စုံစမ်းခိုင်းတာ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင်းသလို ဖြစ် နေတယ်လေ”

“မျိုး ငါ့ကို ရှိခိုးပြီး တောင်းမန်တယ်ကွ။ အဲဒီလိုမျိုး ငါ မကြုံဖူးတော့ စိတ်ထဲမကောင်းဘူး။ အားတောင်နာမိတယ်” ဟု သူ ပြောသည်။

ကျော်သက်ခိုင်က ချင်းသုပ်ကို တစ်ဖွန်းကော်စားလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ရေဇွေးတစ်ခွက်သောက်သည်။ တစ်သျှူးစက္ကူပါးဖြင့် နှုတ် ခမ်းကို သန့်စင်သည်။ ပြီးမှ ...

“ဟိုတုန်းက ပြက်လုံးတစ်ခု ကြားဖူးတယ်။”

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

အငြိမ်စင်ပေါ်မှာ ကတော့ ခုန်တော့မယ့် မင်းသမီးကို လူရွှင်တော်က ဦးသုံးကြိမ် လာချတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဦးချရတာလဲလို့ မင်းသမီးကမေးတော့ အစ်မက လှလွန်းပလွန်းတော့ စိတ်ထဲက ပြစ်မှားမိလို့ ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်တာပါတဲ့။ လူရွှင်တော်က ဖြေတယ်။ ပုထုဇဉ်သဘာဝမို့ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ကွယ်လို့ မင်းသမီးက နှစ်သိမ့်တယ်။ လူရွှင်တော် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြီး အငြိမ်စင်ထောင့် သွားထိုင်တယ်။

ပြီးမှ မင်းသမီးက ကဖို့ ဟန်ပြင်တယ်။ ခုနက လူရွှင်တော်က လာပြီး ကန်တော့ပြန်ရော။ ဘာဖြစ်ပြန်တာတုံး မေးတယ်။ လူရွှင်တော်က စိတ်ထဲက ထပ်ပြီးပြစ်မှားမိလို့ပါ ... လို့ ပြောတယ်။ မင်းသမီးက ပုထုဇဉ်သဘာဝမို့ ခွင့်လွှတ်ပါကြောင်းပြောတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ မင်းသမီးက ကမယ်လုပ်လိုက် လူရွှင်တော်က ပြစ်မှားမိပြန်ပြီဆိုပြီး တောင်းပန်လိုက်နဲ့ ကတဲ့ဆီကို မရောက်တော့ဘူး။

အဲဒီပြက်လုံးထဲကလို အပြစ်လုပ်လိုက်၊ ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်လိုက် ဆိုရင်တော့ မင်းအတွက် အခြေ

အကြင်နာရွှေလက်

အနေမကောင်းဘူး ထက်စိုး”

ရယ်ကာ ပြုံးကာပြောသော စကားရှုပ်ဖြစ်ပါလျက် မရယ်မမောနိုင်ဖြစ်ရသည်။

“အပြစ်ကို ခဏခဏ ကျူးလွန်နေတာလည်း မကောင်းဘူး။ အပြစ်ကျူးလွန်တဲ့သူကို ခဏ ခဏ ခွင့်လွှတ်နေတာလည်း မကောင်းဘူး။ အပြစ်ကို အစဉ်အမြဲ ကျူးလွန်နေဖို့ အခွင့်အရေးပေးနေသလို ဖြစ်တတ်တယ်”

စီးကရက်တိုကို ပလက်ဖောင်းပေါ် အသာလွှတ်ချပြီး ဖိနပ်ဖျားဖြင့် ဖိလိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“ငါ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေတယ်ကွာ။ လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း အရူး အမဲသားတောင်းသလို တတွတ်တွတ် ပြောမနေချင်ဘူး”

“မင်း ပြန်လာတာ သူနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ပြန်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“လက်ထပ်ဖို့က ဒုတိယကိစ္စပါ။ လက်မထပ်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်တာက ပထမကိစ္စ”

ကျော်သက်ခိုင်က ...

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

“မင်း စွမ်းဆောင်နိုင်တာ၊ မစွမ်းဆောင်နိုင်တာတော့ ငါမသိဘူး။ အခုအချိန်မှာ မင်း အလုပ်သင့်ဆုံးက မျိုးမျိုးမြင့်နဲ့ မင်း အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖို့ပဲ။

အကျင့်စရိုက်ကို အပြည့်အဝ အကာအကွယ် မပေးနိုင်ရင်တောင်မှ အကျင့်စရိုက် ယိမ်းယိုင်စေမယ့် အခြေအနေကို အဟန့်အတားဖြစ်စေနိုင်တာ အဲဒီ တစ်နည်းပဲရှိတယ်”

“မျိုးက မဆွေဆွေတင့်ကို အမွေခွဲမပေးချင်သေးဘူးဆိုတာ နဲ့ပဲ အကြောင်းပြနေတာ” ဟု သူ ညည်းပြော ပြော၏။

ကျော်သက်ခိုင်က ...

“အဲဒါ ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းပြချက် မဟုတ်ဘူး။ ငါ ပြောပြီးပြီပဲကွာ။ မင်း သူ့ကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့ပဲ ငါ အကြံပေးတယ်”

ကျော်သက်ခိုင် စကားရပ်လိုက်သည်။

သူ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်သာ နေလိုက်၏။ ဘာကို ခေါင်းညိတ်နေမိသည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိ။

(၂၂)

နှစ်နှစ်ကျော်အတွင်း စုဆောင်းခွင့်ရက်များဖြင့် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာခွင့်ရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အနည်းဆုံး နောက်ထပ်တစ်လ လောက် ကုမ္ပဏီသို့ မပြန်သေးလျှင် ရနိုင်သေး၏။ သို့သော် ကုမ္ပဏီ၏အရောင်းမန်နေဂျာ ကိုစိုးခင်ထံသို့လည်းကောင်း၊ ကုမ္ပဏီ၏ အကြီးအကဲထံသို့လည်းကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရင်းနှီးစွာ သူ စာရေးသည်။

ချစ်သူနှင့်လက်ထပ်ပြီးလျှင် လုပ်ငန်းခွင်ပြန်ဝင်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုစိုးခင်ထံသို့ သူ တရင်းတနှီး စာရေး၏။ ကိုနေမျိုး၏ ဇနီး မဆွေဆွေတင့်အား သတိရပါကြောင်း၊ အကူအညီလိုလျှင် ကူညီရန် တာဝန်ရှိပါကြောင်း သူ့ထံသို့ ရေးသည့်စာထဲတွင် ကိုစိုးခင် စကားပါး၏။

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

မင်္ဂလာရက် သတ်မှတ်ပြီးပါက မင်္ဂလာဖိတ်စာကို ကုမ္ပဏီသို့ တစ်စောင် ပို့၍ ထည့်ပေးလိုက်စေလိုကြောင်း၊ မင်္ဂလာရက်အစီ ၎င်း၏ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းနှင့်အတူ ကုမ္ပဏီ၏လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းကို ပေးပို့လိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်း ကိုစိုးခင် မှာကြား၏။

မျိုးမျိုးမြင့်ကို ပြောပြသောအခါ မျိုးမျိုးမြင့် ရှက်ပြုံးပြုံး၏။

မျိုးမျိုးမြင့်က ...

“မျိုးလေ၊ သဒ္ဓါလွန်ခဲ့လို့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ် မကြုံသင့် တာတွေ ကြုံခဲ့ရတယ်။ အမှိုက်တွေ ရှင်းပြီးတဲ့နေ့ကျရင် ကိုကို မျိုး လက်ထပ်ပါမယ်။ သိပ်မကြာတော့ပါဘူး” ဟု တည်ငြိမ်ကြင်နာစွာ သူ့ကိုပြော၏။

ချစ်သူပြောသမျှကို ကြည်နူးစွာ ယုံကြည်ချင်သည်။

ကျော်သက်ခိုင်က “မင်း မသွားသင့်ဘူး ထင်တယ်” ဟု ပြောသည်။

“ငါ သွားချင်တယ်” ဟု သူပြောလိုက်၏။

အကြင်နာရွှေလက်

မနေ့ညက ညီဖြစ်သူကျော်လင်း၏ အလုပ်နေရာသို့ သူ သွားကြိုသည်။ ကားအတွင်းမှ မထွက်ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်စောင့် နေစဉ် ဇာနည်ကို လှမ်းမြင်သည်။ ပြီးနောက် ညီဖြစ်သူကို တွေ့၏။

သူနှင့် ကျော်လင်း ညီအစ်ကိုအဖြစ် ပတ်သက်ဆက်နွယ် သည်ကို ဇာနည် ခန့်မှန်းသိဖြင့်သာ သိထားပေလိမ့်မည်။ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ မြင်တွေ့လျှင်မူ ဇော်လတ်ဆိုသော ကောင်လေးထံမှ သတင်းစကား အချို့ မရရှိနိုင်တော့မည်ကို စဉ်းစားမိပြီး ဇာနည် ဘတ်(စ်)ကားပေါ် တက်ရောက်လိုက်ပါသွားသောအခါကျမှသာ လမ်းလျှောက်နေသော ညီဖြစ်သူ၏ နံဘေးသို့ သူ့ကားကို ထိုးရပ်စေမည်ဖြစ်၏။

ကျော်လင်း၏ နံဘေးတွင် ရွယ်တူကောင်လေးတစ်ယောက် ကို တွေ့၏။ ခုနက သတိမထားမိ။ ဇော်လတ်ဖြစ်မည်ဟု သူ့တွေး သည်။

“ညီ၊ သူငယ်ချင်းကိုပါ ခေါ်လိုက်လေ”

ကားနောက်ခန်းတွင် နှစ်ယောက်စလုံး ဝင်ထိုင်ကြ၏။ ကား မောင်းထွက်ပြီး မကြာမီတွင် ...

“မင်း ပြောလိုက်ကွာ”

“မင်းဘာသာ ပြောလိုက်လေ”

“မင်း သိထားတာပဲ။ မင်းကို ငါ့အစ်ကိုက

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ကျေးဇူးတင်မှာပါ၊ ပြောလိုက်”

စကားသံတွေကို ကြားပြီး သူ ပြုံး၏။

“ညီလေး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုကြီး၊ ဒါ ဇော်လတ်”

နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ဇော်လတ်ကို သူ တရင်းတနီးကြည့်သည်။ လူရည်သန့်တစ်ဦးဟု သူ ခန့်မှန်း၏။

“အင်း၊ ကိုကြီး ထင်သားပဲ”

ကျော်လင်းက “ကိုကြီး ဒီနေ့ သတင်းထူးတယ်” ဟု ပြော၏။

“ဘာသတင်းလဲ” ဟု လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ မေးသည်။

“ပြောလိုက်လေကွာ” ဟူသော ကျော်လင်း၏အသံကို ကြားရ၏။

“ငါ အားနာတယ်ကွာ။ မင်းဘာသာ ပြော”

“ကဲ ကဲ၊ ဟိုရှေ့နားက အအေးဆိုင်မှာ ထိုင်ရအောင်၊ ပြောစရာရှိတာကို အဲဒီမှာ ပြောတာပေါ့”

အကြင်နာရွှေလက်

အချို့ရည်သုံးဘူး မှာ၍သောက်ကြသည်။

“ဇာနည်ရော၊ ကျော်လင်းရော ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါပဲ။ ဇာနည်ကို ကျွန်တော် ပိုတွဲဖြစ်တယ်။

ဒီကောင် ရည်းစားများတာ၊ ကျလောက်အောင် ပြောနိုင်တာကို ကျွန်တော်က သိပ်အားကျခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ အခု သူ့ဖန်တီးနေတဲ့ ကိစ္စမျိုးကိုကျတော့ ကျွန်တော် အားမကျဘူး။ ဒါပေမဲ့ အားကျချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဇာနည်ဆီက ကျွန်တော် သိသမျှတွေကို ကျော်လင်းကတစ်ဆင့် အစ်ကိုသိအောင် ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တယ်”

ဇော်လတ်ကို ကျေးဇူးတင်စကား သူပြောသည်။

“ဘယ်မိန်းကလေးမျိုးကို ဘယ်လိုချဉ်းကပ်ရတယ်ဆိုတာမျိုးတွေ ဇာနည်က ကျွန်တော့်ကို ပြောပြနေကျဆိုတော့ သူ့ကိစ္စတွေအကုန်လုံး ကျွန်တော် သိတယ်”

“ကိုဇော်လတ်က သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း မတားဘူးလား”

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

ဟု သူမေးသည်။

“ငရဲကြီးတတ်တယ်ဆိုတာလောက်ပဲ ကျွန်တော်ပြောနိုင်တယ်။ မိန်းမတိုင်းက သာယာမှုကို လိုချင်ကြတယ်တဲ့။ သဒ္ဓါလွန်ရင် တဏှာကွဲတတ်ကြတယ်တဲ့။ မမျိုးမျိုးမြင့်ကို သူ အနိုင်ကျင့်စေကားခဲ့တာ မဟုတ်တဲ့အတွက် သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘူးတဲ့”

“အင်း... သူပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ သတင်းထူးဆိုတာက ဘာများလဲ”

“မနက်ဖြန် ဇာနည်ခရီးသွားလိမ့်မယ် အစ်ကို့ စော်ဘွားကြီးကုန်းကားဂိတ်ကို မမျိုးမျိုးမြင့် လာတွေ့လိမ့်မယ်”

ဘာဆက်မေးရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်ရ၏။ ကြက်သေ သေသွားရသည်။

“ဪ” ဟုသာ၊ အသံပြုနိုင်သည်။ ပြီးမှ ...

“ဘာကိစ္စကြောင့် ခရီးသွားတာလဲ”

“အမှန်ကတော့ ဘာကိစ္စနဲ့မှ ခရီးသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ မမျိုးမျိုးမြင့်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာကို ခရီးထွက်ပြီး ကုစားရမယ့်ပုံ ဖန်တီးတာ။

အကြင်နာရွှေလက်

သူ့ကိုသနားရင် ကားဂိတ်မှာ နောက်ဆုံး လာတွေ့ပါလို့ တောင်းဆိုတာ”

ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ...

“နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မမျိုးမျိုးမြင့်က သွားတွေ့ရမယ့်သဘောပေါ့”

“မိုးပြေးကြမလား မသိဘူး” ဟု ကျော်လင်း ဝင်ပြောသည်။ သူ ကြိုးစား၍ ရယ်မောရသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထုံကျဉ်နေသည်ဟု ခံစားရ၏။

“ကျွန်တော့်ဆီက သိရတယ်လို့တော့ မရိပ်မိစေချင်ဘူး။ ပြဿနာဖြစ်မှာကြောက်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးနော် အစ်ကို။ နောက်ထပ် ခြေလှမ်းတွေကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားမှာစိုးလို့”

“ကိုဇော်လတ်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ကိုယ့်အနေနဲ့ ကိုဇော်လတ်ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့ ဘယ်အချိန်လောက် ချိန်းထားလဲ”

“သုံးနာရီလောက် ရောက်မယ် ထင်တယ်။ ကားက လေးနာရီ ထွက်မှာ။ သွားမယ့်နေရာတော့ မမှတ်မိဘူး။ အဲဒီမှာ ဇာနည်အဘွားတွေ ရှိတယ်။

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

“ကျေးဇူးပဲ ကိုဇော်လတ်၊ နောက်ထပ်လည်း ကူညီသင့်တဲ့အရာကို ကူညီပါဦးနော်။ ကိုယ့်ဆီက အကူအညီလိုရင်လည်း ပြောပါ”

“ရပါတယ် အစ်ကို၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုက ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ မသိဘူးလား”

“ကိုယ် မရှက်ပါဘူးကွာ။ မျိုးမျိုးမြင့်အပေါ် အတတ်နိုင်ဆုံးအထိ အစွမ်းကုန် ခွင့်လွှတ်နိုင်အောင် ကိုယ် ကြိုးစားနေပါတယ်”

“အစ်ကို့လိုလူမျိုး ရှားတယ်” ဟု ဇော်လတ် ပြောသည်။

“သနားတယ်” ဟု ပြောလိုက်သလိုမျိုး နားထဲမှာ ကြားရ၏။

“သွားပြီ၊ တွေ့ပြီ၊ မြင်ပြီ၊ မင်း ဘာလုပ်မလဲ”
ကျော်သက်ခိုင်၏ အမေး။

“ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ငါ့ရဲ့သစ္စာတရား၊ ငါ့ရဲ့

အကြင်နာရွှေလက်

စာနာတရားကို ငါ့ချစ်သူကိုယ်တိုင်က ချေဖွဲ့ပစ်နေတဲ့ မြင်ကွင်းကို ငါ .. ကိုယ်တိုင်။ ... ကိုယ်တိုင် မြင်ချင်လို့”

“မင်း ပေါက်ကွဲလိမ့်မယ်။ မင်းကိုယ်စား ငါ သွားလိုက်မယ်လေ”

သူ ခေါင်းခါ၏။

“မင်း ဖုန်းဆက်တော့ မျိုးမျိုးမြင့် ဘာပြောလဲ”

“သုံးနာရီလောက် ထွက်လာခဲ့ပါ။ ညစာကျွေးချင်တယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြမယ်လို့ ငါပြောတယ်။ မအားဘူးတဲ့။ လေယာဉ်ကွင်းမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့စရာရှိတယ်တဲ့”

တက်မခေါက်မိအောင် ထိန်းသိမ်းသည်။ “သူ ဘာဖြစ်လို့ များ လိမ်ရတာလဲ” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ပြောနေမိသည်။ ကျော်သက်ခိုင်က ...

“လိမ်တယ်လို့ မယူဆနဲ့ဦး၊ ကိုယ်တိုင်ကိုယ် ကျမှ မမြင်ရသေးဘဲ။ စိတ်ညစ်စရာတွေ ကြုံတွေ့မနေပါနဲ့ကွာ”

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ

“စိတ်မညစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်နာမိမှာ စိုး
တယ်”

ကျော်သက်ခိုင်၏နှုတ်ဖျားမှ နှစ်သိမ့်စကား မကြားရ။ သူ့ကို
သာ တွေ့တွေ့ငေးကြည့်နေလေသည်။

မွန်းလွဲပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ မျိုးမျိုးမြင့်၏အိမ်သို့လည်း
ကောင်း၊ စတိုးဆိုင်သို့လည်းကောင်း သူ ဖုန်းဆက်သည်။ မျိုးမျိုးမြင့်
မရှိကြောင်း သိကြားရ၏။

ညီဖြစ်သူ ကျော်လင်းထံသို့ သူ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။
ဇာနည် ရှိ မရှိ မေးသည်။ အလုပ်မဆင်းကြောင်း ခရီးသွားပြီဖြစ်
ကြောင်းကို ဘေးလူတွေ မဆိုစားမိစေသော စကားအသွားအလာမျိုး
ဖြင့် ကျော်လင်းပြော၏။

ဇော်လတ်ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပေးရန်၊ မျိုးမျိုးမြင့်နှင့်
သက်ဆိုင်သည့် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို မိသားစုအတွင်း အသိမပေး
တော့ရန် ကျော်လင်းကို သူမှာ၏။

အကြင်နာရွှေလက်

အဝေးပြေးကားဂိတ်ကို ကျော်သက်ခိုင်နှင့်အတူ ကားကို
လေးပင်စွာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ လောကနှင့် မကင်းလွတ်သမျှ
အရာရာသည် အနိစ္စ၊ အရာရာသည် ဒုက္ခ၊ အရာရာသည် အနတ္တဟု
ကျော်သက်ခိုင်က တရားသံပါပြောပြီး သူ့ကို ဖြေဆိုစေသည်။

ချစ်သူ၏ ချစ်ခြင်းဟူသည်လည်း ...

အနိစ္စ အမြဲမရှိနိုင်၊

ဒုက္ခ ဆင်းရဲမှုအပြည့်၊

အနတ္တ အစိုးပရခြင်းအတိ

ဟု ... ရင်ငြိမ်းစဖွယ် ခံစားရာဝေဒနာ သက်သာစေခြင်းငှာ
ကျော်သက်ခိုင်က သူ့အား နှုတ်စကားဖြင့် စောင့်ရှောက်ခဲ့လေသည်။

(၂၃)

ကားဂိတ်တစ်ခု၏အနီးတွင် ရပ်ထားသော မျိုးမျိုးမြင့်၏
ကားနံဘေးတွင် သူ့ကားကို ယှဉ်လျက်ရပ်လိုက်သည်။

ကားရပ်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ထွက်လုထွက်ခင်
ခရီးသည်တင်ကားတစ်စီးအနီးတွင် မျိုးမျိုးမြင့်ကို လှမ်းမြင်ရ၏။ ကား
ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်သော မျက်လုံးတစ်စုံကြောင့် သူ့ထံသို့
မျိုးမျိုးမြင့် လှမ်းကြည့်မိတော့သည်။

မျိုးမျိုးမြင့်၏မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားဟန်ကို သတိမထားမိ
ဟန်ဖြင့် နေသည်။ ကားပေါ်တွင် ထိုင်နေပြီးဖြစ်သော ဇာနည်ထံသို့
သူ လုံးဝမကြည့်။

မျိုးမျိုးမြင့်ထံသို့ သူ တစ်လှမ်းချင်း သွားသည်။ ကျော်သက်

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

ဒိုင်က ကားအတွင်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ကို”

ဒေါသတို့ကို ပြောပျောက်စေသော ‘ကို’ ...။

သောကတို့ကို ပြောလျော့စေသော ‘ကို’ ...။

သို့သော် ဒေါသမရှိတော့သူ၊ သောကမရှိတော့သူအဖို့ ‘ကို’ ဟုခေါ်သော ထိုဝေါဟာရ၊ ထိုအသံသည် နားစွန်နားဖျားသို့ပင် ပါးလှပ်စွာ မထိခတ်တော့။

နားအတွင်းသို့ သံယောဇဉ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဝင်ရောက် လာနိုင်မည် ဆိုလျှင်လည်း နားထဲမှတစ်ဆင့် ရင်တွင်းသည်းညှာသို့ (လုံးဝ) ဝင်ရောက်စေနိုင်တော့မည် မဟုတ်။

ကြုံမည်၊ တွေ့မည်၊ မြင်မည်ဟု ကြိုသိထားသော ကုသိုလ် ကံကြောင့် ကြုံလျှင်ကြုံချမ်း၊ တွေ့လျှင်တွေ့ချမ်း၊ မြင်လျှင်မြင်ချမ်း ရင်ဆို့၊ ရင်နင့်ရသည့် ဘေးဆိုး၊ လက်သီးလက်မောင်းတန်းလျက် အော်ဟစ်ရင်ပွင့်စေသည့် စရိုက်ဆိုးတို့ကို တည်ငြိမ်စွာ ရှောင်ကွင်းနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် မျိုးမျိုးမြင့်ကတော့ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေရှာပေလိမ့်မည်။ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ ဝေနေသည်ကို မြင်၏။

အကြင်နာရွှေလက်

“ကို”

မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံနေပါလျက် သူ စကားမဟုတ် သေး။ မျိုးမျိုးမြင့်ကိုသာ မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေလေ၏။

“သူ့ကို မျိုး နောက်ဆုံးလာတွေ့တာပါ”

မျက်လုံးကို မှေးမှိတ်လျက် စကားမဆက်တော့ရန် လက် ကာလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဘယ်တုန်းကမှ မကြည့်ဖူးသည့် မာထန်သော အကြည့်များဖြင့် ယိမ်းယိုင်သူမျက်နှာကို တင်းပြတ်စွာကြည့်လိုက်၏။

“ဆယ်ရက်အတွင်း မင်းကိုလက်ထပ်ဖို့ ငါ

မြန်မာပြည်မှာ ရှိနေဦးမယ်။ လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်

အားလုံးကို မင်း ဦးဆောင်ပြီး စီစဉ်ပေးပါ”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

သွားလာ လှုပ်ရှား သယ်ယူနေသူတွေ မည်သူမျှ သတိမထား မိလိုက်ကြ။ ခရီးသည်တင်ယာဉ်ပေါ်မှ ဇာနည်ဆိုသူကတော့ သူ၏ ပြောစကားများကို မကြားနိုင်လျှင်တောင် သူ့အမူအရာ၊ သူ့နာကျင်မှု တို့ကို ခန့်မှန်းတွေ့မြင်ပေလိမ့်မည်။

ကားဂိတ်မှ ကားကို မောင်းထွက်ထွက်ချင်း ကားနောက် ကြည့်မှန်ထဲမှ မျိုးမျိုးမြင့်၏ကားကို မြင်၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် သူ့အိမ်သို့ မဆွေဆွေတင့် ရောက်လာ၏။ သည်ရက်ပိုင်းအတွင်း မျိုးမျိုးမြင့်က အမွေပစ္စည်းများကို ကြည့်ဖြူစွာ ခွဲဝေပေးတော့မည်ဟုပြောကြောင်း၊ ကိုထက်စိုးနှင့် မကြာမီလက်ထပ်တော့မည်ဟု အသိပေးကြောင်း၊ မဆွေဆွေတင့်ထံမှ သတင်းစကားကြားရ၏။

မဆွေဆွေတင့်၏ ဆိုစကားများမှ မျိုးမျိုးမြင့်၏အခြေအနေကို အဖေ၊ အမေတို့သိရန် သူ စကားလက်ဆင့်ကမ်းသည်။ ပြီးမှ သူနှင့် မဆွေဆွေတင့်တို့နှင့်အတူ မိသားစုစကားဝိုင်း ဖွဲ့ဖြစ်ကြ၏။

မကြာမီ မျိုးမျိုးမြင့်က သူ့အား လက်ထပ်တော့မည်ဟူသည့် အသိပေးစကားကိုကြားပြီး သူ ကြည်နူးမိချေသည်။

အဖေနှင့်အမေတို့က သူ့တစ်မျက်နှာကို ထောက်ထားကာ သူ့ကဲ့သို့ ကြည်နူးနေလေသည်။ စားပွဲပေါ်သို့ အချိုရည် လာချပေးသည့် ညီမဖြစ်သူက သာမန်မျက်နှာထား။

ညီဖြစ်သူကျော်လင်းက ပို၍ သရုပ်ပီသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ယမန်နေ့က အဝေးပြေးကားဂိတ်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်ကိစ္စအကြောင်း အရင်းကို ခရာစေ့တွင်းကျ သိရှိထားပါလျက် ဘာမျှ မသိမကြားထား

သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အဖေအမေတို့နှင့်အတူ ကူညီပြီးပြန်စွမ်း၏။

“မနေ့က မျိုး ငါ့ဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်”

အိမ်အနီးရှိ စတိုးဆိုင်ငယ်တစ်ဆိုင်မှ ဖုန်းကို မျိုးမျိုးမြင့် အဆက်အသွယ်ပြုခြင်းဖြစ်သည်။

“မတွေ့ကြတာ ဘယ်နှရက်ရှိပြီလဲ” ဟု ကျော်သက်ခိုင် ပြန်ပေး၏။ “သုံးရက်” ဟု သူ ဖြေသည်။

“တော်တော်လွမ်းနေကြရမှာပဲ” ဟု ကျော်သက်ခိုင် ထေ့တေ့တေ့ပြော၏။ ပြီးမှ ...

“ဒါဆို လေသံမာဟကြီးနဲ့ ပြောလိုက်ပြီးတဲ့ နေ့ကနေ ဒီနေ့အထိ စတင်ဆက်သွယ်သူဟာ မျိုးမျိုးမြင့်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်” ဟု ပြုံးလျက် ဖြေ၏။

“ကောင်မလေး သနားပါတယ်။ အောက်ကျခံပြီး အရင် ဆက်သွယ်ရရာတယ်နော်”

မောင်လှမျိုး၊ ချင်းချောင်းခြံ၊

ပြုံးနေရာမှ သူ ပို၍ ရယ်မောတော့သည်။

“ဆိုပါဦး၊ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ ရိုက်ပြီးပြီ တဲ့လား။ ဟိုတယ်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေ စီစဉ် ပြီးပြီတဲ့လား။ သူ့ယောက်မကိုရော ဘာညာကွဲကွဲတွေ ခွဲပေးလိုက်ပြီလား”

“အကုန် စီစဉ်ပြီးပြီ။ အကုန်ပေးပြီးပြီ။ မနေ့ က ဖုန်းဆက်တာက ငါပို့ပေးခဲ့တဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ တိုက်ခန်း တစ်ခန်း ဝယ်ထားတဲ့အကြောင်း ဖုန်းဆက်တာ”

“ဒါဆို ဖုန်းဆက်ပြီးပြီးချင်း တွေ့ပြီးပြီပေါ့”

“အင်းလေ၊ တွေ့ပြီးပြီ။ အဝယ်စာချုပ်မှာ ငါ လက်မှတ်ထိုးရတာ။ သူ့နာမည်နဲ့ဝယ်ဆိုတာ မဝယ်ဘူး။ ငါ့နာမည်နဲ့ ဝယ်တယ်။

ပြီးတော့ အဲဒီတိုက်ခန်းမှာပဲ နှစ်ယောက် တည်းနေကြမှာတဲ့။ ဟဲ ဟဲ”

“မင်း ပျော်နေတယ်ပေါ့”

“ပျော်တာပေါ့ကွာ။ ငါ မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ သီးသန့် ကမ္ဘာလေးတစ်ခုကို ကိုယ်တိုင်ရောက်ရတော့မှာပဲ ဟာ။

အကြင်နာရွှေလက်

ငါ အဝေးပြေးကိတ်မှာတုန်းက မျိုးကို မင်းတွေ ငါတွေနဲ့ ပြောပစ်လိုက်မိတာ အားတော့နာမိတာ အမှန်ပဲ။

လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်အားလုံးကို မင်း ဦး ဆောင်ပြီး စီစဉ်ပေးပါလို့ ငါတမင်ပြောလိုက်တာ။ သူ တကယ့်ကို စီစဉ်နေတော့တာပဲ။ ဖိတ်စာအရောင် ကအစ ငါ ဘာအရောင်ကြိုက်သလဲ၊ လှမ်းမေးတယ်။ ပြီးရင် သူ့ဘာသာ စီစဉ်တယ်။ တကယ်အားနာစရာ”

“တောင့်ထား၊ တောင့်ထားလို့ အားပေးဖို့ မလို တော့ပါဘူးနော်”

ဟု ကျော်သက်ခိုင် နောက်လေသည်။ အိမ်အနောက်ဘက် သို့ ငဲ့ကြည့်ကာ ကျော်သက်ခိုင်က ...

“မင်းကို ငါမေးရဦးမယ်။ မျိုးမျိုးမြင့်ကို မင်း က အရမ်း နားလည်ပေးလိုက်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့မှာ ဘာအခြေစိုက်ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘော လား”

“ဘာကြောင့်မေးတာလဲ၊ မင်းမေးခွန်းကို ငါ နားမရှင်းဘူး”

မောင်ငယ်မျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

“ဒီလိုကွာ။ မျိုး မင်းမှာ ဘယ်အပြစ်၊ ဘယ်အပြစ်ရှိတယ်။ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်က ဘယ်နေရာ ဘာအပြစ်ကျူးလွန်တယ်။ အဲဒီလို တိတိကျကျ ဖွင့်ပြောပြီး အရေးယူတာမျိုး မင်း မရှိဘူး။

ထင်ယောင်ထင်မှား တွေ့တယ်။ မင်း ခွင့်လွှတ်တယ်။ မျိုးမျိုးမြင့်တောင်းပန်စကားကိုတောင် မင်း နားမထောင်ဘူး။ ခွင့်လွှတ်တယ်။

ဟော ... ဟိုနေ့က မင်း ဒေါသဖြစ်သွားတယ်။ တော်တန်ရုံလူဆို ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်တဲ့အပြစ်။ အဲဒါကို မင်းက ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း မင်းကို လက်ထပ်ရင် ခွင့်လွှတ်မယ့်ပုံစံမျိုး မင်းပြောခဲ့တယ်။

မျိုးမျိုးမြင့်ကလည်း ထူးထူးထွေထွေ တောင်းပန်မနေတော့ဘူး။ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်တိုင်းကို သူကိုယ်တိုင်လုပ်နေတယ်။ အပြစ်ကျူးလွန်တဲ့သူက အပြစ်တွေအများကြီး။ မင်းက ဘယ်အပြစ်ကို အရေးယူချင်မှန်း မသိဘူး။ အဲဒီလို ဖြစ်နေတယ်။

ဘယ်ကိစ္စ ဘယ်ကိစ္စကိုတော့ ငါသိတယ်။

အကြင်နာရွှေလက်

ငါ မကျေနပ်ဘူး။ ဟုတ်၊ မဟုတ်ဆိုတာမျိုး မင်း မေးသင့်တယ်။ အပြစ်တိုင်း အပြစ်တိုင်းကို ဝန်ခံခိုင်းတာမျိုးပေါ့။ ပြီးမှ ခွင့်လွှတ်တာ ပိုမကောင်းဘူးလား”

သူ ခေါင်းခါသည်။

“အခြေအနေကြောင့်ရော၊ အကျင့်စရိုက်ကြောင့်ရော သူ မှားနိုင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေ့၊ ဘယ်ရက်၊ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုမှားခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့ အသေးစိတ် အခြေအနေတွေကိုတော့ သူ ပြောရင်တောင် ငါ နားမထောင်ရဲဘူး။

ပန်းတစ်ခင်းလုံး ကြွေမှုသွားပြီဆိုပါတော့ အဲဒီသတင်းလောက်ပဲ ငါသိချင်တယ်။ မေမြို့ပန်းက ဘယ်လိုကြွေတယ်။ နှင်းဆီပန်းက ဘယ်လိုကျိုးတယ်။ စံပယ်ပန်းက ဘယ်လိုနှမ်းတယ်ဆိုတာမျိုး အတိအကျကြီး ငါမကြားချင်ဘူး။ မကြားရဲဘူး။ အဲဒါကြောင့် သူမှားတယ်ဆိုတာနဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ ကမန်းကတန်း မေးလိုက်တယ်။ ခွင့်လွှတ်သလား။ ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာနဲ့ ချက်ချင်း ခွင့်လွှတ်တဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။ အသေးစိတ်တောင်းပန်နေတာမျိုးကို

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ငါ မကြားရဲဘူး သူငယ်ချင်း”

“အဝေးပြေးဝိတ်မှာတုန်းက မင်း ပေါက်ကွဲခဲ့တာလား”

သူ ခေါင်းခါ၏။

“ကျည်အပြည့်ထည့်ထားတဲ့ သေနတ်နဲ့ ရက်စက်သူကိုပစ်ဖို့ မောင်းတင်ချိန်ရွယ်ပြီးမှ မောင်းမဖြုတ်ဘဲ တောက်ခေါက်ပြန်လာတာ။ ငါ မပေါက်ကွဲခဲ့ပါဘူး”

“အခုအချိန်ထိ ခွင့်လွှတ်နေဆဲပဲပေါ့။ ဟုတ်လား”

ကျော်သက်ခိုင်၏ အံ့ဩဟန်ပြုသည့် မျက်နှာထား။

“ဒါပေါ့။ လေးငါးရက်နေရင် မင်္ဂလာဆောင်ရတော့မယ်။ သန်ဘက်ခါပဲ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးတော့မယ်။ ဒီအချိန်အထိမှ ခွင့်မလွှတ်ရင် ဘယ်အချိန် ခွင့်လွှတ်ရမှာလဲ။ စာမေးပွဲဖြေခါနီး သားသမီးကို အပြစ်ရှိလို့ ရိုက်ချင်နှက်ချင်တာတောင်မှ စာမေးပွဲနီးနေလို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်တဲ့ မိဘမျိုးလိုပေါ့”

“မင်း စကားတွေ အရမ်းတတ်နေပါလား”

အကြင်နာရွှေလက်

ဟု ကျော်သက်ခိုင် ပြော၏။

“ငါ စကားအရမ်းတတ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။

ချစ်သူရဲ့အပြစ်ကို ဖော့ဖို့၊ ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို ဖုံးဖို့၊ ကိုယ်ခံစားရမယ့်ကိစ္စတွေ သက်သာဖို့ ကောင်းနိုးရာက အကြောင်းပြချက်တွေ ရှာနေမိတာကွ”

နှစ်ဦးစလုံး တဟားဟား ရယ်ကြ၏။

အရယ်ရပ်သောအခါ ကျော်သက်ခိုင်က ...

“မင်းရဲ့အားနည်းချက်က ဘာလဲ”

“မျိုးကို မုန်းလို့မရဘူး။ အဲဒါ ငါ့ရဲ့ အားနည်းချက်ပဲ”

ကြေကွဲစွာသော မျက်နှာထားဖြင့် သူပြော၏။ ကျော်သက်ခိုင် သက်ပြင်းချသည်။ သူ့မျက်နှာကို အသေအချာကြည့်လျက် ...

“အခုလိုကြားရတာ ငါ စိတ်မကောင်းဘူး ထက်စိုး၊ မူးယစ်ဆေးဝါး မကောင်းမှန်းသိလျက်နဲ့ ဖြတ်ဖို့ခက်နေတဲ့သူတစ်ယောက်ကို ငါ မြင်နေရသလိုပဲ”

ကျော်သက်ခိုင်၏ အိမ်ရှေ့စကားပိုင်းလေး ခြောက်ကပ်ကပ် ဖြစ်သွားသည်။

မောင်လှမျိုး |ချင်းချောင်းခြံ|

မကြာမီရက်ပိုင်းအတွင်း စိတ်ချပွာ ကြည်နူးရတော့မည်ဟု
သူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တွေးနေ၏။

(၂၄)

“ကို”

ငဲ့ကြည့်သောအခါ ချစ်သူ ပို၍လှနေ၏။

“မျိုးကို စိတ်ဆိုးနေသေးတာလားဟင်”

ထို့ထက်ပိုသည်ဟု သူ မပြောတတ်။

ခေါင်းခါရုံသာ ခါလိုက်၏။

“မျိုးမှားခဲ့ပါတယ် ကိုရယ်။ ကိုကို မလေးစား

လို့ မချစ်လို့ မှားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

စုထွေးသော ပန်းနုရောင်ဖူးငုံလေးပေါ်သို့ သူ့လက်ချောင်း

များ ဖိကပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ချစ်သူကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ခေါင်းကို

သာ ခါယမ်းပြလိုက်၏။

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

“မပြောနဲ့တော့ မကြားချင်ဘူး” ဟူသည့် မာထန်သော စကားအဓိပ္ပာယ်မျိုးဖြင့် ချစ်သူနှုတ်ခမ်းထွေးကို ပိတ်ပင်တားဆီးလိုက်ခြင်း မဟုတ်။

“မပြောပါနဲ့တော့ အချစ်ရယ်” ဟူသည့် ညင်သာသော အမူအရာဖြင့် တောင်းပန် ကာဆီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ရင်ခွင်သို့ ချစ်သူ ခိုဝင်သည်။

“မနက်ဖြန် တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ကြရတော့မယ်။ ကို ပျော်ပါတယ်နော်”

“ပျော်တာပေါ့”

“တချို့ မင်္ဂလာပွဲနေ့ကျမှ လက်ထပ်စာချုပ်မှာ တစ်ခါတည်း လက်မှတ်ထိုးကြတာ။ မျိုးက လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးတာက တစ်ရက်၊ မင်္ဂလာပွဲက သတ်သတ်တစ်ရက်။ အဲဒီလို ဘာကြောင့် သတ်သတ်လုပ်တာလဲ။ ကို သိလား”

“မသိဘူး”

“မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ကျရင် လက်မှတ်ထိုးဖို့ ကိစ္စတွေ၊ အသိသက်သေတွေ၊ တရားသူကြီးတွေနဲ့ အလုပ်တွေရှုပ်ကုန်ရင် မင်္ဂလာဆောင်မှာ စိတ်လွတ်

အကြင်နာရွှေလက်

ကိုယ်လွတ် မပျော်ရမှာစိုးလို့ပေါ့။ ဒါကြောင့် သတ်သတ်စီ၊ စီစဉ်တာ။

မနက်ဖြန် လက်မှတ်ထိုး၊ သန်ဘက်ခါ ဖိတ်စာတွေကမ်း၊ နောက် လေးရက်နေရင် မင်္ဂလာညှိပွဲ၊ ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ”

ရင်သို့ခိုဝင်ကာ ပြုံးခွဲနေသူအား ပြန်လည်၍ ထွေးပိုက်ကာ

...

“ကိုယ် မျိုးကို အားနာတယ်”

“ဘာကိုလဲ ကိုရဲ့”

“ကိစ္စအဝဝကို ကိုယ် ဦးမဆောင်ဘဲနေမိလို့”

“ဒါများ အားနာစရာမှ မဟုတ်တာ။ မျိုးအပြစ်နဲ့ မျိုးခံရတာ။ ကိုက မျိုးကို သက်သက်ညာညာ အပြစ်ပေးလိုက်တာလို့ တွေးပြီး မျိုး ကျေးဇူးတင်နေတာ ကိုရဲ့။

လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး နှင့်ကို မုန်းတယ်၊ နှင့်ကို နာတယ် ဆိုတဲ့စကားတွေနဲ့ လမ်းခွဲဖို့ ပြောမသွားတာဘဲ တော်သေးတယ်။ ကိုရယ်၊ မျိုးက ကိုကို အားနာရမှာပါ”

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

ရွန်းလဲ့သော မျက်လုံးလေးများက သူ့ကိုကြည့်၍ တောင်းပန်
နေချေသည်။

မျက်တောင်ကော့တွေကို သူ စိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။

အတန်ကြာမှ ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

“မနက်ဖြန် မြေပဒေသာဥယျာဉ်ထဲမှာ သွားထိုင်ဦးမယ်နော်
ကို၊ လက်မထပ်ခင် သမီးရည်းစားလို အားရပါးရ ပျော်ပျော်လေးနေ
မယ်” ဟု မျိုးမျိုးမြင့် သူ့ကိုမှာသည်။ သူ ခေါင်းညိတ်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် နေ့လယ်စာစားပြီးကတည်းက မြေပဒေ
သာဥယျာဉ်ထဲသို့ သူတို့ ရောက်နေကြသည်။

ဝယ်ယူထားပြီးသော တိုက်ခန်း၏အပြင်အဆင်ကို သူ
မကြည့်ဖြစ်သေး။ ခန်းဝင်ပစ္စည်း၊ အိမ်သုံးပစ္စည်းတွေ စုံလင်ပြည့်ဝ
နေပြီဟု မျိုးမျိုးမြင့် သူ့ကို ပြောပြသည်။

မဆွေဆွေတင့်အား စတိုးဆိုင်၏ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်၊ အမွေပစ္စည်း
တို့၏ ခြောက်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကို ကြည့်ဖြူစွာ ခွဲဝေပေးလိုက်ကြောင်း၊

အကြင်နာရွှေလက်

သို့သော် မဆွေဆွေတင့်က ခြောက်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဟူသော ပမာဏကို
မယူဘဲ တစ်ဝက်တိတိကိုသာ မှုတစွာ ခွဲဝေယူကြောင်း၊ ကျေးဇူးတင်
စကား တဖွဖွပြောကြောင်း၊ မျိုးမျိုးမြင့်ထံမှတစ်ဆင့် သူ ကြားသိရ၏။

မင်္ဂလာညဉ့်ခံပွဲတွင် ဝတ်ဆင်ရမည့်ဝတ်စုံမှာ ဥရောပဝတ်စုံ
ဖြစ်ကြောင်း၊ မနက်ဖြန် တရားရုံးတွင် လက်ထပ်စဉ် ဝတ်ဆင်ရမည့်
အဝတ်အစားမှာ မြန်မာဝတ်စုံဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီး သူ့လက်ထဲသို့
တိုက်ပုံအင်္ကျီအပါအဝင် လှုံ့ချည်၊ အင်္ကျီတစ်စုံကို မျိုးမျိုးမြင့် ထည့်
ပေးလိုက်၏။

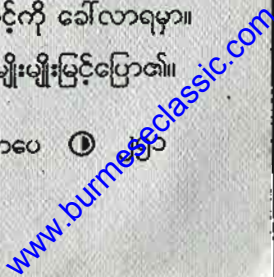
“မျိုးရော ဘာဝတ်မှာလဲ”

“ထွေထွေထူးထူး မဝတ်ရသေးဘူးလေ ကို
ရဲ့။ မိတ်ကပ်ပါးပါးလေးလိမ်း၊ နှုတ်ခမ်းနီပါးပါးလေး
ဆို၊ ချိတ်လုံချည်နဲ့ ရင်ဖုံးအင်္ကျီလေးနဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
ပဲ ဝတ်ရမယ်။ မနက်ဖြန် တရားရုံးရှေ့ကို ဆယ်တစ်
နာရီလောက်၊ ကို. ရောက်အောင်လာနော်”

“အဲဒီထက်စောနေရင် စိတ်မဆိုးနဲ့”

... ဟု၊ သူ ရယ်စရာ ပြော၏။

“မနက်ဖြန် မျိုးတက်က မဆွေဆွေတင့်ကို ခေါ်လာရမှာ။
ကိုရော အဖေနဲ့ အမေကို ခေါ်လာနော်” ဟု မျိုးမျိုးမြင့်ပြော၏။

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

သူက ...

“အဖေတို့ကိုလည်း ခေါ်လာမယ်။ ကျော်
သက်ခိုင်ကိုလည်း ခေါ်လာမယ်။ ညီနဲ့ညီမကိုလည်း
ခေါ်လာမယ်။ လက်မှတ်ထိုးပြီးတာနဲ့ တစ်နေရာရာ
သွားကြတာပေါ့”

“ညီတွေ၊ ညီမတွေက ဘယ်အရွယ်လောက်
ရှိပြီလဲ”

“ညီတွေ၊ ညီမတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ညီတစ်
ယောက်၊ ညီမတစ်ယောက်။ မျိုးက မမှတ်မိဘူး
လား”

“ကိုညီမက မျိုးထက် အသက်နည်းနည်း
ကြီးတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ မှတ်မိတယ်။ အသွား
အလာမှ သိပ်မရှိတာ ကိုရဲ့။ မမှတ်မိဘူး။ ညီက
ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိမလဲ”

“မျိုးနဲ့ ရွယ်တူလောက်ရှိမှာပေါ့”

ဟု သူပြော၏။ ဇာနည်နဲ့ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာ အတူတူပဲ
လေဟု ပြောပြလိုက်ချင်သည်။ အသိပေးလိုက်ချင်သည်။

“ကိုယ်မရှိတဲ့ အချိန်တုန်းက ကိုယ့်အိမ်ကို

အကြင်နာရွှေလက်

မျိုး ခဏခဏ ဝင်ထွက်သွားလာနေရင် သိပ်ကောင်း
မှာပဲနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကို”

“မျက်နှာ မစိမ်းဘူးပေါ့ မျိုးရဲ့”

“မျိုးကို ကိုယ့်မိသားစုတွေက ချစ်ကြပါ့မလား
ဟင်”

ရုတ်တရက် ချက်ချင်း မဖြေကြားဖိ။

အတန်ကြာမှ ...

“ကိုယ်က မျိုးကိုချစ်တယ်။ ကိုယ့်ကို ကိုယ့်မိ

သားစုတွေက ချစ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုချစ်တာ မျိုးကိုချစ်
တာနဲ့ အတူတူပဲပေါ့”

ခေါင်းလေး ဆတ်ဆတ်ညှိတ်၏။

အကြွင်းမဲ့ မပြည့်စုံသော အပြေစကားဟု တွေးသိနိုင်ပေ
လိမ့်မည်။

“မျိုးဝယ်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းမှာ ကိုယ်တို့နှစ်
ယောက် နေကြမယ်ဆိုတော့ ကိုယ်က အဝေးသွားတဲ့
အခါ အဲဒီတိုက်ခန်းပေါ်မှာ မျိုးတစ်ယောက်တည်း
ထားခဲ့ဖို့ ကိုယ်စိတ်မချဘူး”

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

သွားတက်ကလေးပေါ်အောင် ရယ်သည်။

“ကိုယ့်မိဘအိမ်မှာ နေခဲ့ရမလား။ မဆွေဆွေ တင့်နဲ့အတူ မဆွေဆွေတင့်စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ပြီး နေခဲ့ရမလား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်နဲ့တစ် ပါတည်း လိုက်ခဲ့ရမလား။ ကိုယ်ကြိုက်သလို စီစဉ်။ မျိုးက ကိုယ့်မိတ်ကြိုက် ထားရာနေ၊ စေရာသွား တော့မှာ ကိုရဲ့”

ပြုံးလျက်ကြည့်ပြီး ...

“နောက်တော့ ကြည့်စီစဉ်တာပေါ့”

ဟု သူပြောသည်။

ကြင်နာသူ လက်ဖဝါးအား ရင်မှာယူ၍ ပိုက်ထွေးလိုက်သည်။

မနက်ဖြန်၏ ကြည်နူးခြင်းလှိုင်းများက သူ့ကို ကြိုတင်၍

ရင်ခုန်စေလေ၏။

(၂၅)

“အဖေ။ အမေ။ ဒီနေ့ တရားရုံး မသွားဖြစ်တော့ဘူး” ဟု အဖေနှင့်အမေကို သူပြောလိုက်သည်။

“ဒီနေ့မနက် ဆယ့်တစ်နာရီ တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ဖို့ သားတို့ စီစဉ်ပြီးသားဆို”

အဖေက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် မေးသည်။ ကျော်သက် ခိုင်က ဝတ်ဆင်လာသော တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ကမန်းကတန်း ချွတ်လိုက် ပြီး ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

သူ ကြိုးစား၍ ပြုံးလိုက်သည်။ ညီနှင့်ညီမကိုလည်းကောင်း၊ ဘာတစ်ခွန်းမျှ ဝင်မမေးသေးသော အမေ့ကိုလည်းကောင်း ဝေခနဲ

ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ရက်အကန့်အသတ်မရှိ အစီအစဉ် ရွှေ့ဆိုင်း
ပစ်လိုက်တယ် ဆိုပါတော့ကွာ”

ညီမက ...

“အစ်ကို့ကိုစွဲကလည်း အခု စာကလေး
ကြော်၊ အခု ဆီထမင်း။ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး။
ဘာပြုသနာ တက်ပြန်ပြီလဲ”

သူ စကားမတုံ့ပြန်။

ညီဖြစ်သူ ကျော်လင်းဘက်သို့လှည့်ကာ ...

“ညီ ... ကိုကြီးအခန်းထဲက အဝတ်အစား
အိတ်ကို ကားထဲထည့်ထားလိုက်”
ကျော်လင်း ခေါင်းညိတ်လျက် ထိုင်ရာမှ ထသွားသည်။

“ထက်စိုး”

ကျော်သက်ခိုင်ကို သူ လက်ကာ၏။ ပြီးနောက် အဖေနှင့်
အမေကို သူ ကန်တော့သည်။

“သား”

စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာသော အမေ၏ခေါ်သံ။ အမေ
မျက်နှာကို သူ မော့ကြည့်သည်။

“အမေ”

“သား ဘယ်သွားမလို့လဲကွယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဘာပဲလုပ်လုပ် အမေတို့ကို တိုင်ပင်ပါဦး”

သူ ပြုံးလိုက်၏။

မိခင်စိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းလိုသဖြင့်သာ ပြုံးပြလိုက်ရခြင်း
ဖြစ်သည်။

“တိုင်ပင်စရာ မလိုတော့လောက်အောင် သား
ဘဝ ငြိမ်းချမ်းသွားပါပြီ အမေ။ ဒီနေ့ ဒီရက် ဒီအချိန်
ကတည်း အဖေ အမေအတွက်၊ ညီ ညီမတွေအတွက်ပဲ
သားခေါင်းထဲမှာ ထားပါတော့မယ်။

ငဲ့ညှာသနားစိတ်ကြောင့် တခြားသူအပေါ်
သံယောဇဉ်ထားမိတာ တော်တော်ပူလောင်တာပဲ
အမေ”

“အခု သားတို့က ဘာအဆင်မပြေဖြစ်ကြပြန်
တာလဲ ဟင်”

“မသိချင်ပါနဲ့တော့ အမေရယ်။ ငါ့သားကြီး
နွဲ့ထဲက ရုန်းထွက်နိုင်ပြီလို့ပဲ တွေးပြီး အမေ ကျေ
နပ်လိုက်ပါ”

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

အဖေက ...

“ဒါဆို သား တရားရုံးမသွားတော့ဘူးပေါ့။

သားဘက်က အစီအစဉ်ပြောင်းလိုက်တာ မျိုးမျိုးမြင့်

မသိသေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အဖေ” ဟု သူ ပြောသည်။

“အသိပေးသင့်တယ် သား”

“အခု သားက ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ” ဟု အမေမေးသည်။

မည်သူ့ကိုမျှ အသိမပေးဘဲ သွားမည်ဟု တွေးတောစီစဉ်ထားပါလျက် အသိမပေးလိုသော အစီအစဉ်သည် ပျက်ယွင်းရတော့မည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်လောက်ကတည်းက သား

လေယာဉ်လက်မှတ် လုပ်ပြီးသားပါ အဖေ။ ဒီနေ့

နေ့လယ် သား စင်ကာပူကိုသွားမယ်”

“အို”

အဖေ ငိုသံပါသွားသည်။

“အဖေ့နဲ့အဖေကို ကြိုမပြောမိတဲ့အတွက်

သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ပြီးတော့ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း လာ၊

ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း ပြန်သွားရတာမျိုး နောက်မဖြစ်စေ

ရပါဘူး။ သား ကတိပေးပါတယ်”

အကြင်နားရွှေလက်

“မင်းကောင်မလေးကို အမေတို့ ဘယ်လို ပြောရမှာလဲ သားရယ်”

“သားကိစ္စကို သားရှင်းခဲ့မှာပါ အဖေ၊ သူ အိမ်ကို လာမှာပါ။ လာရင် အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောလိုက် ပါ အဖေ။ သား ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်တော့ဘူး လို့ အမေပြောပေးပါ”

ကျော်သက်ခိုင် သူ့ကို ငေးကြည့်နေ၏။ အဖေက ...

“သားကိုယ်တိုင်ပြောရင် ကောင်းမယ်ထင် တယ် သား”

“ကိုယ်တိုင်ပြောဖို့ သား စဉ်းစားပါသေးတယ် အဖေ၊ မျက်နှာကိုတောင် မကြည့်တော့ဘူးလို့ သား ဆုံးဖြတ်လိုက်လို့ပါ”

“ကိုကြီး သွားဖို့ အဆင်သင့်လုပ်ပြီးပြီ” ဟု ကျော်လင်း ပြောသည်။ သူ ခေါင်းညိတ်၏။ အဖေနှင့်အဖေကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ပြီး ...

“အဖေ၊ အဖေ၊ လေယာဉ်ကွင်းကို လိုက်မပို့ နဲ့တော့နော်”

အမေက မျက်လုံးလေးစင်းလျက် ခေါင်းညိတ်၏။

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

“အိမ်ဦးနဲ့ကြမ်းပြင် သွားလာနေတယ်လို့ပဲ အမေ တွေးနော်။ နောက်တစ်ခါ သား ပျော်ပျော်ရွှင် ရွှင် ပြန်လာခဲ့မယ်။ ဝိုက်ဆံတွေ အများကြီးရပြီးရင် မြန်မာပြည်မှာပဲ နေတော့မယ်။ ပြီးတော့ လူပျိုကြီး ပဲ လုပ်တော့မယ်”

သူ ရယ်မောလျက် ပြော၏။

အဖေပြုံးသည်။ အမေ မပြုံးချင် ပြုံးချင်ဖြင့် ပြုံး၏။

“မျိုးမျိုးမြင့်လာရင် ညီလေး ဖြေရှင်းလိမ့် မယ် အမေ၊ သား သူ့ကို အကုန်မှာထားခဲ့တယ်”

“ဪ”

မိဘနှစ်ပါးကို ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်၏။ အခုအချိန်ဆို မျိုးတို့ တရားရုံးရှေ့မှာ စောင့်နေကြရော့မည် ဟူသောအတွေးကိုပင် သူ မတွေးဖြစ်တော့ချေ။

“မင်း လိုင်စင်ပါလား” ဟု ကျော်သက်ခိုင်ကို သူမေးသည်။

အကြင်နာရွှေလက်

ကျော်သက်ခိုင် ခေါင်းညှိတ်၏။

“မင်းပဲ မောင်းပို့တော့ကွာ” ဟု သူပြော၏။ ကားမောင်းသူ နေရာတွင် ကျော်သက်ခိုင် ဝင်ထိုင်သည်။

ကျော်သက်ခိုင်နံ့ဘေးတွင် သူ ဝင်ထိုင်သည်။

ကားပြတင်းအနီးတွင် ရပ်နေသော ကျော်လင်းကို မော့ကြည့်

ကာ ...

“မိတ္တူကူးထားတဲ့ စာရွက်ကော ညီလေး”

ကျော်လင်းက အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ ထုတ်ယူပြီး သူ့ကိုပေး သည်။ ထိုစာရွက်၏နောက်ကျောတွင် သူ စာတစ်ကြောင်း ရေးလိုက် ၏။

“ဘယ်လိုစကားလုံးနဲ့မှ အပြစ်မတင်တော့ဘူး။ အေးအေး ဆေးဆေး၊ ပြတ်ပြတ်သားသား လမ်းခွဲလိုက်တယ်”

(ထက်စိုး)

မိတ္တူကူးထားသည့် စာမျက်နှာ၏ နောက်ကျောတွင် ထင် ရှားစွာ သူရေးသည်။ စာရွက်ကိုခေါက်ပြီး ကျော်လင်းအား ပေးလိုက် ၏။ ပြီးနောက် ...

“အဖေတို့ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှင်းပြနေရ ညီလေး၊ သူ့လာရင် တွေ့တွေ့ချင်း ဒီစာရွက်ကို

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

ပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး။ စိတ်ချပါ။ အားလုံး

အတွက် စိတ်ချပါ ကိုကြီး”

ကျော်သက်ခိုင် ကားစက်နိုးသည်။

အိမ်တံခါးဝတွင် အဖေ အမေနှင့် ညီမတို့ကို တွေ့၏။

“နောက်နှစ်လလောက်ကြာရင် သား ပြန်လာ

ဦးမယ်။ အဖေနဲ့ အမေအတွက် ဖုန်းလုပ်ပေးမလို့”

အသံကို မြင့်လျက် ရွှင်ဖြူးစွာ သူပြော၏။

အဖေနှင့်အမေ ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်ကြသည်။ သူ လက်ပြ

သည်။ ကားဘီး ရွှေ့သည်။

ရင်ထဲတွင် ... ဘာမျှမရှိ။

(၂၆)

ကားလမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ‘ဘာတွေလဲ ကွာ’ ဟု ကျော်သက်ခိုင် သူ့ကိုပြော၏။ ‘လေယာဉ်ကွင်းစားသောက် ဆိုင်ရောက်မှ မင်းကို ငါပြောမယ်’ ဟု သူ ဖြေလိုက်သည်။

မောင်

ဘယ်လိုမှ ရုန်းဖယ်လို့မရတဲ့ အခြေအနေကြောင့်

ကိုထက်စိုးကို တို့ လက်ထပ်ရတာပါ။

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ

တို့ဘဝမှာ မောင်သာ တို့ရဲ့ အချစ်ဆုံးပါ။
တခြားသူနဲ့ သားတစ်ရာ၊ မြေးတစ်ဖျာ ရရင်တောင်
တို့နှလုံးသားထဲမှာ မောင် ရှိနေမှာပါ။
တို့ကိုနားလည်ပေးပါ မောင်ရယ်။ တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။
မောင် ခံစားနာကျင်မယ်ဆိုတာ တို့သိပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ မောင်ရယ် ...
အခြေအနေကို တို့ ရုန်းဖယ်လို့ မရဘူး။
မောင် ...
လိပ်လိပ်မာမာနေပါနော်။ ဘယ်မှ မသွားပါနဲ့တော့။

မောင်ရဲ့
(မျိုးမျိုးမြင့်)

ကျော်သက်ခိုင်က စာရွက်ကို ပြန်ခေါက်လိုက်ပြီး ...
“ဟား ... မျိုးမျိုးမြင့် တော်တော်ဆိုးတာပဲ”
အချိုရည်တွေကို သူ တစ်စိစိခွဲသောက်နေမိသည်။
“ဒီစာ မင်းလက်ထဲကိုရောက်တာ ကြာပြီ
လား”
“သုံးရက်ရှိပြီ။ ဒီနေ့နဲ့ဆို လေးရက်”

အကြင်နာရွှေလက်

“ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို”
“ဇာနည်ပြန်ရောက်ပြီလားလို့ ဇော်လတ်ကို
သွားမေးတယ်တဲ့။ မရောက်သေးဘူးဆိုတော့ ဒီစာကို
ပေးပေးပါဆိုပြီး ဇော်လတ်လက်ထဲ ထည့်ခဲ့တာ။ ဇော်
လတ်ကတစ်ဆင့် ငါ့ညီလက်ထဲ ရောက်တာ။ ငါ့ညီက
မိတ္တူပုံကူးပြီး ယူထားမလို့။ ဇော်လတ်က တစ်စောင်
လုံး ယူထားလိုက်ဖို့ ပြောတယ်။ သူပြဿနာ သူရှင်း
မယ်တဲ့”

“အင်း ... မင်းညီနဲ့ပျား ပြဿနာတွေ ဘာ
တွေ ဖြစ်ဦးမလား”

“ငါ့ညီကို ငါ အလုပ်ထွက်ခိုင်းခဲ့တယ်။ ဇော်
လတ်ကိုလည်း လိုအပ်တဲ့အကူအညီ လှမ်းတောင်းဖို့
ငါ မှာခဲ့တယ်”

“ဒီကြားထဲမှာ မင်းနဲ့ပျားမျိုးမြင့်နဲ့ တွေ့သေး
တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းက မင်း သူ့ကို ဘာမှ
မပြောဘူးလား”

သူ ခေါင်းယမ်း၏။

“ဒီစာ ငါ့လက်ထဲ ရောက်ရောက်ချင်း ငါ့

မောင်လှမျိုး |ချင်းချောင်းခြံ|

လေယာဉ်လက်မှတ် လာဝယ်တော့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက်နေ့တွေကျတော့ ငါ့စိတ်က မပြတ်သားပြန်ဘူး။ လက်ထပ်မယ်၊ မဟလာဆောင်မယ်၊ ဒီစာကိစ္စကို မေ့လို့ရအောင် မေ့ပစ်မယ်လို့ ငါ အတွေးချော်မိသေးတယ်။

သားတစ်ရာ၊ မြေးတစ်ဖျာ ရတဲ့အထိ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ ဇာနည်ရှိဦးမှာပါလားလို့ တွေးမိတိုင်း တွေးမိတိုင်း ငါ့သံယောဇဉ်တွေ တစ်လွှာချင်း ကွာကျသွားတာ”

“ဇာနည် မနှောင့်ယှက်အောင် ပျားရည်နဲ့ ဝမ်းချတဲ့စာလို့ မင်း တွေးဖြစ်ဦးသေးလား”

“တွေ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို မတိုင်ပင်သင့်ဘူးလား။ ပြီးတော့ သားတစ်ရာ မြေးတစ်ဖျာရရင် တောင် သူ့နှလုံးသားထဲမှာ ဇာနည်ရှိနေဦးမယ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို ငါ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး ကျော်သက်ခိုင်။ ငါ သူ့ကို စွန့်လွှတ်လိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ စွန့်ခွာလိုက်တာ”

နာကျင်ပြတ်သားစွာသောစကား။

အကြင်နာရွှေလက်

“ငါ ဝမ်းသာတယ်လို့ ပြောရမလား၊ စိတ်မကောင်းဘူးလို့ ပြောရမလား မသိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်း အခုလို ပြတ်သားလိုက်တဲ့အတွက် ငါ့ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားတာ အမှန်ပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ငွေကြေးအဆင်ပြေပြီးရင် မြန်မာပြည်မှာပဲ မင်းနေပါ။ မိဘတွေလည်း အသက်ကြီးပြီ”

“အေးပါ။ စိတ်ချ။ ငါ အမြန်ဆုံးပြန်လာနိုင်အောင် အရမ်းကြိုးစားမယ်။ ဒီတစ်ခါပြန်လာပြီးရင် မိဘအတွက်ရယ်၊ မြန်မာပြည်အတွက်ရယ် ငါ အလုပ်တွေ အများကြီးလုပ်မယ်။ တခြားကိစ္စ ခေါင်းထဲမှာ မရှိတော့ဘူး”

“ကောင်းတယ်” ဟု ကျော်သက်ခိုင် ပြော၏။

သူ နာရီကို ကြည့်သည်။

“ကဲ . . . ငါ့သွားမယ်”

ခရီးသွားအိတ်ကို သူ လွယ်သည်၊ ကျော်သက်ခိုင် ကူမ

သည်။

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ

လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာနဘက်သို့ ဝင်ခါနီးအထိ ကျော်သက်
နိုင် လိုက်ပို့သည်။

“မင်း လက်တွေ့ဘာတွေ ပြမနေနဲ့တော့ကွာ။
ငါ့အိမ်ကိုပဲ သွားလိုက်တော့။ အဖေနဲ့ အမေကို မင်း
နားလည်အောင် ပြောပြပေး။ ဪရဲ့ ဒီစာကို
မင်းစိရင်လိုက်”

အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ စာရွက်ခေါက်ကို ကျော်သက်နိုင်ထံသို့
ပေးလိုက်၏။ ထိုစဉ် မှန်တံခါးအဝင်ဝဘက်၌ မျိုးမျိုးမြင့်ကို လှမ်းတွေ့
လိုက်၏။ သူ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“ငါသွားတော့မယ် ကျော်သက်နိုင်”

“အေး”

ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။ ယခုမှ ရင်ထဲတွင် နာကျင်လာ၏။

မြင်ကွင်းမှ ထက်စိုးကွယ်ပျောက်သွားသောအခါ မှန်တံခါး
များရှိရာဘက်သို့ ကျော်သက်နိုင် ထွက်ခဲ့သည်။ နှုတ်ဆက်လက်ပြရာ
နေရာသို့ သွားဖို့ စဉ်းစားသေး၏။ 'ထက်စိုး၏အိမ်ကို မြန်မြန်သွားတာ
ပဲ ကောင်းမယ်' ဟု တွေးပြီး အပြင်သို့ထွက်ဖို့ ခြေဦးလှည့်သည်။

“ကိုကျော်သက်နိုင်”

လှပစွာ ဆင်ယင်ထားသော သတို့သမီးလေး မျိုးမျိုးမြင့်၏
ခေါ်သံ။

“ကို...။ ကိုရောဟင်”

ပြန်ပြောရမည့်စကားလုံးတွေ ပါးစပ်ဖျားသို့ ရောက်မလာ။
မျိုးမျိုးမြင့်၏မျက်နှာလေးကို သေသေချာချာ ငေးကြည့်လျက်။ ကျော်
သက်နိုင်က ...

“အိမ်ကို ရောက်ပြီဦးလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့။ ရောက်ခဲ့ပြီ”

အဖြေစကားနှင့်အတူ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်ကို
မြင်၏။

“ရော။ ထက်စိုး၊ အစ်ကိုကို ပေးသွားတာ”

စာရွက်ခေါက်ကို မျိုးမျိုးမြင့် ဖြည့်ကြည့်လိုက်သေးသည်။
မျက်ရည်တွေ ပိုမိုစီးကျ၏။

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

“ကျွန်မကို အနည်နှောင်ယှက်မှာစိုးလို့ ကျွန်မ
ရေးတတ်သလို ရေးလိုက်တာပါ”

ရွိုက်သံတွေ ပို၍ ကျယ်လောင်လာ၏။

“ကျွန်မ ကိုနဲ့တွေ့ပါရစေ။ ကျွန်မ တောင်းပန်
ပါရစေ။ ကျွန်မကို ခေါ်ပေးပါ”

လက်ဖဝါးလေး နှစ်သွယ်ယှက်ခါ တောင်းပန်နေရှာသည်။
ထက်စိုး ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားရာနေရာသို့ ကျော်သက်ခိုင်
လှည့်ကြည့်လိုက်သေးသည်။

“သူ ဝင်သွားပြီလေ။ လေယာဉ်ပေါ်တက်
တော့မှာ”

“တောင်းပန်ခွင့်မရရင်တောင် ကျွန်မ နှုတ်
ဆက်ပါရစေ။ ကျွန်မကို ကူညီပါ။ ကျွန်မကို အော်
ခေါ်ပေးပါနော်”

“အစ်ကိုပြန်တော့မလို့” ဟု ကျော်သက်ခိုင် ပြောမထွက်
တော့။

“ကျွန်မ ကိုနဲ့ခွဲနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ မသိ
လို့ မှားတာပါ။ ကျွန်မ မှားပြီးရင်း မှားခဲ့တာပါရှင်။
ကျွန်မ ကိုကို တွေ့ပါရစေ”

အကြင်နာရွှေလက်

နှောင်းသောကာလ၊ နှောင်းသောစကား၊ နှောင်းသော
မျက်ရည်။

“ဟိုလှေကားကနေ အပေါ်ကိုတက်ရအောင်။
လက်ပြ နှုတ်ဆက်တဲ့နေရာကနေ သူ့ကို မြင်နိုင်လိမ့်
မယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု မျိုးမျိုးမြင့်ပြောသည်။ ကျော်သက်ခိုင်၏
နှောက်မှ ကျော်သက်ခိုင်ထက် ခြေလှမ်းမြန်စွာ လိုက်ပါရှာလေသည်။
အောက်ဘက် ဓမ္မတစောင်းနေရာတွင် လေယာဉ်ရှိရာသို့
သွားမည့် ဘတ်(စ်)ကားကို တွေ့ရသည်။ ထိုဘတ်(စ်)ကားပေါ်သို့
ခရီးသည်တွေ အစဉ်တကျ တက်ရောက်နေကြ၏။

ထက်စိုးကို လှမ်းမြင်လိုက်ကြသည်။
“ဟာ ဟိုမှာ ... ကို။ ကို”
“ထက်စိုး”

ဘတ်(စ်)ကားပေါ်သို့ ခြေလှမ်းလိုက်စဉ် ခေါ်သံနှစ်ခုကို သူ

ကြားသည်။ ကြင်နာစွာ ရက်စက်သူ၏ခေါ်သံ။

ပြီးနောက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကျော်သက်ခိုင်၏ခေါ်သံ။

“ကို”

“ထက်စိုး”

ခေါ်သံတွေကို သူကြားပါလျက် လှည့်ကြည့်မိလျှင် ပြန်ပြန် နိုင်မည့် သံယောဇဉ်၏လှည့်စားမှုဒဏ်ကို ကြောက်ရွံ့နေပြီဖြစ်သော ကြောင့် မျက်လုံးမျှပင် မစွေမိအောင် သူ နေလိုက်သည်။ ခိုင်မာသော ခြေလှမ်းဖြင့် ဘတ်(စ်)ကားပေါ်သို့ သူ တက်လိုက်၏။

“ကို”

ဘတ်(စ်)ကား ထွက်ခွာလာသည့်တိုင် အနောက်ဘက်သို့ ငဲ့ကြည့်ပါက အော်ခေါ်နေသူတို့ကို သူ မြင်နိုင်ပါသေးသည်။

ကြည့်ခွင့်မပြုတော့သည့် ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာနေပြီဖြစ်ခြင်း ကြောင့် မြင်ခွင့်တစ်ခုတည်းကိုလည်း ပြတ်သားစွာ ခါထုတ်ပစ်လိုက် လေသည်။

ဘတ်(စ်)ကားသည် လေယာဉ်အနီးတွင် ရပ်၏။ ဘတ်(စ်) ကားပေါ်မှအဆင်း လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်ခါနီး၌ (အကယ်၍) လက်ပြ နှုတ်ဆက်နေသည့်နေရာသို့ ငဲ့ကြည့်မိပြီဆိုပါက လူလုံးမသဲကွဲတော့ သည့်တိုင် ခင်တွယ်ခဲ့ခြင်း အမှတ်သညာကြောင့် ဝေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်

အကြင်နာရွှေလက်

အနုမည်၌ရှိသော အကြင်နာလက်ဖဝါးလေးတစ်ခုကို ရင်အသိဖြင့် မှတ်မိနိုင်ပေမည်။

သို့သော် ဦးပင့်၊ ခေါင်းမလှည့်၊ ခြေလှမ်းမရွေ့၊ မျက်ရည် မပဝုတ် ဝံ့စွာသောပြတ်သားမှုဖြင့် လေယာဉ်ပေါ်သို့တက်လိုက်သည်။

ပြေးလမ်းပေါ်သို့ လေယာဉ်ပြေးနေသည့် တစ်လျှောက်လုံး သူ့မျက်လုံး မိုတ်ထားသည်။ မြေပြင်နှင့် လေယာဉ်ကီးများ ကင်းကွာ သွားသောအခါကျမှ သူ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်၏။

ထိုအခါကျမှ မျက်ရည်စတွေ စီးကျလာလေသည်။

မောင်လှမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ

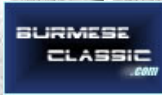
အကြင်နာရွှေလက်

“အကြင်နာရွှေလက်”

ရင်မှာမွန်းကျပ်
အလွမ်းထပ်ဆင့်၊ စွဲနင့်ခံစား
ဖြေနိုင်အားမဲ့၊ သူ သိလှည့်စေ။

ရင်မှာလေးလံ
ဝေးရန်ကြိုသိ၊ ငိုသည့်မျက်ဝန်း
မျက်ရည်ရွှန်းစို၊ ကန္တာလိုပြင်း
ချစ်ခြင်းရဲ့ဒဏ်၊ ရင်စည်းခံခဲ့။

ရင်ပေါ်စေရန်
နှင်တော့ပြန်လှည့်၊ တစ်စက်မျက်ရည်
သက်သေမဖြစ်
ချစ်ခြင်းစကား၊ ဖွင့်ဟနားဆင်
မကြားချင်လည်း
အားအင်နည်းစွာ ဆိုမိပါသည်။

ဆိုသည့်စကား
နလုံးသားမှာ၊ တင်းအားပြတ်တောက်
ပေါက်ခနဲကျ၊ သွေးတစ်စဖြစ်
အချစ်သိစေ ...
ချစ်မိ ကြွေရွက်
မြေသို့သက်လည်း ...
(အခုတော့ ...)
ရွှေလက်မျက်နှာ လွှဲပြီကော ...။ ။

“ကို”

မြင်ကွင်းမှ လေယာဉ်ကွယ်ပျောက်သွားသည်အထိ မျိုးမျိုး
မြင့် အော်ဟစ်ခေါ်ငင်နေဆဲ ရှိသည်။

“ကို”

လေယာဉ်ကွယ်ပျောက်သွားရာဘက်သို့ ငေးကြည့်ကာ မျက်

မောင်လှမျိုး |ချင်းချောင်းခြံ|

ရည်တွေ စီးထွေလျက်ရှိ၏။ နှုတ်ဆက်လက်ပြခဲ့သော အခြားသော
သူတွေ ထွက်ခွာသွားကြသည့်တိုင် မျိုးမျိုးမြင့် နေရာမရွှေ့သေး။
မျက်နှာကို လက်ချောင်းသွယ်များအုပ်လျက် ဝိုရိုက်သည်။
လက်အုပ်ချီလျက် ဝိုကြွေးသည်။

ကျော်သက်ခိုင်က လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်၏။
မင်္ဂလာအချိန်ကို ကျော်လွန်ခဲ့ပေပြီ ...။ ။

လေးစားခင်မင်လျက်

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

mhm.ecc@gmail.com

face book a/c Hla Myo Aung

